

แนวเสียดสวรงค์

พิมพ์ครั้งที่ ๘

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๔

- การติดต่อวิญญาณ
- ความงมงายในการเชื่อเรื่องวิญญาณ
- เพราะเหตุใด สมเด็จพระนเรศวร ฯ จึงยังไม่มาเกิด
- นักวิทยาศาสตร์ค้นพบวิธีติดต่อกับวิญญาณสำเร็จ
- พบเสียงจากวิญญาณแทรกในดาวเทียม

● มโนปุพพวงคมา ฌมมา ●

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดทำ

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสุจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

แหว่เสียงสวรรค์ เล่ม ๔

พร รัตนสุวรรณ

กันยายน ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

ศรีโพธิ์ จัตุฑาศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวี ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนงค์ธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวี ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรืองแสง

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๔

โดย

พร รัตน์สุวรรณ

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑	มีนาคม	๒๕๑๗	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	กรกฎาคม	๒๕๑๙	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	ตุลาคม	๒๕๒๒	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔		๒๕๒๖	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	ตุลาคม	๒๕๒๘	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖	กันยายน	๒๕๓๐	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗	มิถุนายน	๒๕๓๑	จำนวน	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๘	พฤษภาคม	๒๕๓๙	จำนวน	๓,๐๐๐	เล่ม

หนังสือ “แก้วเสียงสวรรค์ เล่ม ๔” เล่มนี้

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จัดทำขึ้นใหม่

ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๖๓

คำปรารภ ในการพิมพ์ครั้งที่ ๘

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา แล้วยึดเป็นแนวทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนามาตั้งแต่สมัยยังอุปสมบท เป็นพระภิกษุ ต่อมาได้ลาสิกขาออกมาเป็นอุบาสก ก็ยังคงศึกษาค้นคว้า พระไตรปิฎก-อรรถกถา ปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอยู่ตลอด เป็นอาจารย์สอน ในคณะพุทธศาสตร์ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ถวายความรู้ธรรมประยุกต์ ความรู้เรื่องสมาธิวิปัสสนาแก่ พระนิสิตมหาจุฬาฯ และอบรมสมาธิวิปัสสนา แก่ประชาชนผู้สนใจ

แก่นักเรียนพุทธศาสนาวินยาัย ที่ธรรมวิจัยวัดมหาธาตุ ฯ
ทำพระจันทร์ เป็นเวลาหลายปี ทั้งบรรยายธรรมอบรมสมาธิวิปัสสนาแก่
คณะชมรมพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นักศึกษาจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒน์ นักเรียนนาย
ร้อยตำรวจ โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน ฯฯ ทั้งเปิดอบรมสมาธิ
วิปัสสนา แก่สมาชิกผู้สนใจ ที่บ้านพักทำนทำงานเพื่อศาสนา เพื่อธรรมะ
ตลอดมาจนกระทั่งจากโลกมนุษย์เข้าสู่ภูมิทิพย์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ มีได้อบรมสมาธิวิปัสสนา แต่เพียง
อย่างเดียว ยังได้เรียบเรียงหนังสือธรรมะทางพระพุทธศาสนา ทั้งทาง
ปรัชญา ทั้งทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอีกหลายเล่ม

หนังสือ “**แว่วเสียงสวรรค์**” เล่ม ๔ นี้ เป็นบทความที่
อาจารย์พร รัตนสุวรรณ เขียนลงพิมพ์ในหนังสือ **วิญญาน** เริ่มตั้งแต่
ฉบับที่ ๑๐ เดือนตุลาคม - พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ ถึง ฉบับที่ ๓-๔
เดือนมีนาคม - เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖ รายละเอียดต่าง ๆ

(๓)

นอกจากนี้ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ชี้แจงไว้แล้วในคำนำ เมื่อคราว
จัดพิมพ์ครั้งแรก

หนังสือ “ แว่วเสียงสวรรค์ ” เล่ม ๔ นี้ ได้จัดพิมพ์ครั้งแรก
เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๗ จัดพิมพ์ครั้งหลังสุดเป็นครั้งที่ ๗ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑
ได้ขาดคราวไป สำนักคั่นคว่ำทางวิญญานจึงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ นับเป็น
การจัดพิมพ์ครั้งที่ ๘

หนังสือเล่มนี้ จะเป็นคู่มือสำหรับศึกษาเรื่องหลังจากละโลกนี้ไป
แล้ว เพื่อประดับความรู้ หรือถ้าไม่เป็นเรื่องที่น่ากลัว ก็ควรศึกษาไว้ก่อนที่
เราจะจากโลกนี้ไปสู่โลกอื่น

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

เมษายน ๒๕๓๙

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๔๒ - ๒๐๒๕

คำนำ

(ในการจัดพิมพ์ครั้งแรก)

แว่วเสียงสวรรค์ในเล่มนี้ เนื้อเรื่องเกือบทั้งหมดได้มาจากการแสดงนิทรรศการ การติดต่อทางวิญญาณที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ได้จัดขึ้น และส่วนมากเป็นเทศนาของ หลวงพ่อสมเด็จ พระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี ซึ่งท่านได้มาแสดงเป็นกัณฑ์แรก เมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ.๒๕๐๔โดยวิธีการเข้าทรงเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ทั้งหมดมี ๗ กัณฑ์ แต่ทั้งนี้ไม่นับกัณฑ์พิเศษอีกกัณฑ์หนึ่ง คือเทศนาเรื่อง คาถาชินบัญชร ซึ่งหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้มาบอกโดยวิธีการเข้าทรงเช่น

เดียวกัน เมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เรื่องนี้ได้แยกทำออกมาเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งต่างหาก คือเรื่อง **สังคีตลีลิตี ภาค ๒** เพราะฉะนั้นถ้าจะรวมทั้งหมด แล้วยังมีถึง ๘ กัณฑ์ เฉพาะในเล่มนี้ได้รวบรวมมาพิมพ์ไว้ทั้งหมด ๗ กัณฑ์ นอกจากนี้ ก็ยังมีเทศนาของ **หลวงพ่อบุญ วัดมะขามเต่า** อีก ๑ กัณฑ์ พระโอรยาของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า คำพูดของท่านมหาตมคานธี คำพูดของท่านเอ็ดวิน และของเทพเจ้าชั้นสูงมากอีกองค์หนึ่ง ซึ่งถ้าบอกชื่อก็จะเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก แต่เนื่องจากท่านยังไม่ประสงค์ที่จะให้เปิดเผยชื่อของท่าน เพราะเกรงว่า ผลสะท้อนที่เกิดขึ้นจะออกมาในรูปแบบที่ไม่สมควร เพราะยังไม่ถึงเวลา เป็นอันว่า เนื้อเรื่องในหนังสือ **แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๔** นี้ เกือบทั้งเล่ม เป็นเรื่องที่ได้มาด้วยการติดต่อโดยวิธีการเข้าทรง เพราะฉะนั้น หนังสือเล่มนี้จึงมีลักษณะไม่เหมือนกับทั้ง ๓ เล่ม ที่พิมพ์มาแล้ว นอกจากนี้ ก็ยังมีเรื่องพิเศษอีกสองสามเรื่อง คือเรื่องการพิสูจน์ศพ **คุณสิทธิชัย ชินสุวพลา** และเรื่องข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ซึ่งลงข่าว

ว่า นักวิทยาศาสตร์สามารถทำการติดต่อกับวิญญาณได้สำเร็จ

เทศนาต่าง ๆ ตลอดถึงคำพูดของโอบาปาทิกะองค์อื่น ๆ นั้น ถ้าท่านผู้อ่านจะฟังอ่านด้วยความพินิจอย่างถี่ถ้วนแล้ว ท่านจะรู้สึกว่ ข้อความทั้งหมดที่ได้มาด้วยวิธีการเข้าทรงนี้เป็นข้อพิสูจน์อย่างชัดเจนว่า **คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต** ความรู้ความสามารถ นิสัยใจคอต่าง ๆ ก็ยังคงมีอยู่เหมือนเดิม นอกจากนี้ท่านยัง ให้ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องชีวิตหลังจากตาย ซึ่งเป็นประโยชน์ อย่างยิ่งที่จะ ทำให้เรารู้แจ้งว่า **คนเราเกิดมาจากวิญญาณคือเกิดจากวิบาก และจะต้องเป็นไปตามวิบาก นรก สวรรค์มีจริง** ซึ่งหลักธรรมต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นความรู้ที่จำเป็นสำหรับคนทุกคน คนที่เคยศึกษาในทาง คริสตศาสนาและมีความรู้ที่ดีนั้นจะเห็นได้ชัดว่า การที่คริสตศาสนา มีคนนับถือกันทั่วโลก เป็นศาสนาใหญ่ศาสนาหนึ่ง และมีอิทธิพลต่อชีวิต ของคนในโลกนี้เป็นอย่างมากนั้น ก็เพราะพระเยซู หลังจากที่ พระองค์สิ้น พระชนม์แล้ว ได้พิสูจน์ให้สาวกทั้งหลายเห็นแจ้งว่า

พระองค์แม้ตายแล้ว ก็ยังทรงมีชีวิตอยู่และสามารถที่จะให้ความคุ้มครอง ให้คำแนะนำ และเรื่องอื่น ๆ อีกมาก ความเชื่อที่ว่า พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ อันนี้แหละคือหลักสำคัญที่ทำให้สาวกทั้งหลาย เกิดศรัทธาในคำสอนของพระองค์ และเชื่อมั่นว่า พระองค์เป็นลูกของ พระเจ้าจริง ๆ เป็นผู้ที่สามารถจะให้ชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่เชื่อใน พระองค์ได้จริง

การพิสูจน์ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ชีวิตหลังจากตายมีจริง ๆ และ ชีวิตนี้เกิดขึ้นมาได้ก็เพราะอาศัยวิญญาณอาศัยกรรมของแต่ละบุคคล อันนี้คือรากฐานสำคัญ ที่ทำให้คนเรามีศีลธรรมเกิดจากตัวเอง และในที่สุด ก็สามารถจะทำตัวให้หลุดพ้นจากความทุกข์ได้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้พยายามที่จะหาทางพิสูจน์เรื่องนี้ ออกมาให้ชาวสะอาด และก็เชื่อว่า เทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ และของเทพเจ้าองค์อื่น ๆ เท่าที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ ถ้าหากผู้อ่านมีความเชื่อด้วยความบริสุทธิ์ ใจว่า ข้าพเจ้าได้มาด้วยการเข้าทรงที่สมบูรณ์ แบบไม่มีการหลอกลวง หรือการหลงผิดแทรกแซงอยู่

แม้แต่น้อย ก็ย่อมจะทำให้ท่านผู้อ่านเกิดความเชื่อได้อย่างสนิทในเรื่องชีวิตหลังจากตาย แต่ถึงกระนั้นบางคนก็อาจจะสงสัยอีกว่า การติดต่อทางวิญญาณด้วยการเข้าทรงนั้นเป็นไปได้อย่างไร ทำไมบางคนจึงเป็นคนทรงได้ แต่คนส่วนมากเป็นไม่ได้ และการเข้าทรงในที่ทั่ว ๆ ไปทำไมจึงทำให้คนทั้งหลาย เกิดความสงสัยไม่ค่อยจะแน่ใจว่าเป็นเรื่องจริง และในที่บางแห่งก็เห็นได้ชัดว่าเป็น เรื่องหลอกหลวง ทั้งหมดนี้มีเหตุผลอย่างไร ? ก็มีอธิบายไว้ในหนังสือเล่มนี้ทั้งหมด หลักฐานเกี่ยวกับการเข้าทรงเท่าที่นำมารวบรวมไว้ในเล่มนี้ ถึงแม้จะยังไม่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็เชื่อว่าเป็นหลักฐานที่สมบูรณ์ที่สุด เท่าที่เราจะหาได้ในปัจจุบันนี้

พร รัตน์สุวรรณ

๑๐ มีนาคม ๒๕๓๓

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๔๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

สารบัญ

เล่ม ๔

เรื่อง	หน้า
คำปรารภ	๑
๑. เทศนาภักดิ์ที่ ๑ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เรื่องชีวิตของ โอบปาตีกะ แสดงเมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๐๔	๔
๒. คำอธิบายเทศนาภักดิ์ที่ ๑	๘
๓. คำพูดของท่านมหาตมะคานธี ซึ่งได้มาเข้าประทับทรงเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ และได้พูด ออกมาเป็นภาษาอินเดีย	๑๗

เรื่อง	หน้า
๔. ดิถี ซึ่งเป็นชาวอินเดียฟังรู้เรื่องตลอด จึงได้ถอดคำพูดออกมาเป็นอักษรอินเดีย	๒๔
๕. เทศนาถัณฑ์ที่ ๒ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เรื่องมาฆบูชา แสดงเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๖	๓๐
๖. เทศนาถัณฑ์ที่ ๓ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เรื่องชีวิตโอบปาติกะ แสดงเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๗	๓๓
๗. เทศนาถัณฑ์ที่ ๔ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เรื่องชีวิตโอบปาติกะ แสดงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗	๔๔
๘. เทศนาเรื่องชีวิตโอบปาติกะของหลวงพ่อสุข วัดมะขามเฒ่า แสดงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗	๕๐
๙. คำอธิบายเทศนาของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) ถัณฑ์ที่ ๓ คำปรารภ	๕๔

เรื่อง	หน้า
อธิบายเนื้อเรื่องกัณฑ์ที่ ๓	๖๒
อธิบายเนื้อเรื่องกัณฑ์ที่ ๔	๘๑
๑๐. คำพูดของท่านเอ็ดวิน ซึ่งเป็นบุคคลคนหนึ่ง ที่อ้างไว้ในหนังสือโลกทิพย์ ได้มาเข้าทรงเมื่อ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ได้พูดออกมา เป็นภาษาอังกฤษ อาจารย์ศิริ พุทธสุกรี ฟังรู้เรื่องตลอด จึงได้ถอดออกมาเป็นภาษาไทย	๙๒
๑๑. คำอธิบายคำพูดของท่านเอ็ดวิน	๙๕
๑๒. เทศนา กัณฑ์ที่ ๕ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วันครบรอบ ๑๐๐ ปี แสดงเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔	๙๙
๑๓. คำอธิบายเทศนา กัณฑ์ที่ ๕	๑๐๒
๑๔. เทศนา กัณฑ์ที่ ๖ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) เรื่องเหตุไรคนเราจึงคิดไม่เหมือนกัน	
แสดงเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๔	๑๐๘

เรื่อง	หน้า
๑๕. เทศนาภักดิ์ที่ ๗ ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)	
เนื่องในวันมาฆบูชา แสดงเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕	๑๑๒
๑๖. คำอธิบายเทศนาภักดิ์ที่ ๖	๑๑๖
๑๗. คำอธิบายเทศนาภักดิ์ที่ ๗	๑๒๖
๑๘. ความมั่งงาย	๑๒๙
๑๙. พระคำรัสของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ซึ่งได้เสด็จมาประทับทรง เมื่อวันมาฆบูชา ๒๕๑๕	๑๔๖
๒๐. คำอธิบาย	๑๕๔
๒๑. “จงอยู่ท่ามกลางความเยาะเย้ย” คำพูดของเทพเจ้า องค์หนึ่ง ซึ่งได้มาประทับทรงเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๑๕ เพื่อให้กำลังใจ	๑๕๘
๒๒. การพิสูจน์ศัพคุณสุทธิชัย ชินสุวพลา	๑๗๘

เรื่อง	หน้า
๒๓. วิญญาณไม่ตาย	๑๘๓
๒๔. การติดต่อวิญญาณ	๑๙๓
๒๕. ความมงงายในการเชื่อเรื่องวิญญาณ	๒๑๓
๒๖. เพราะเหตุไร สมเด็จพระนเรศวร ฯ จึงยังไม่มาเกิด	๒๒๗
๒๓. นักวิทยาศาสตร์ค้นพบวิธีติดต่อกับวิญญาณสำเร็จ	๒๓๒
๒๘. พบเสียงจากวิญญาณแทรกในดาวเทียม	๒๔๐

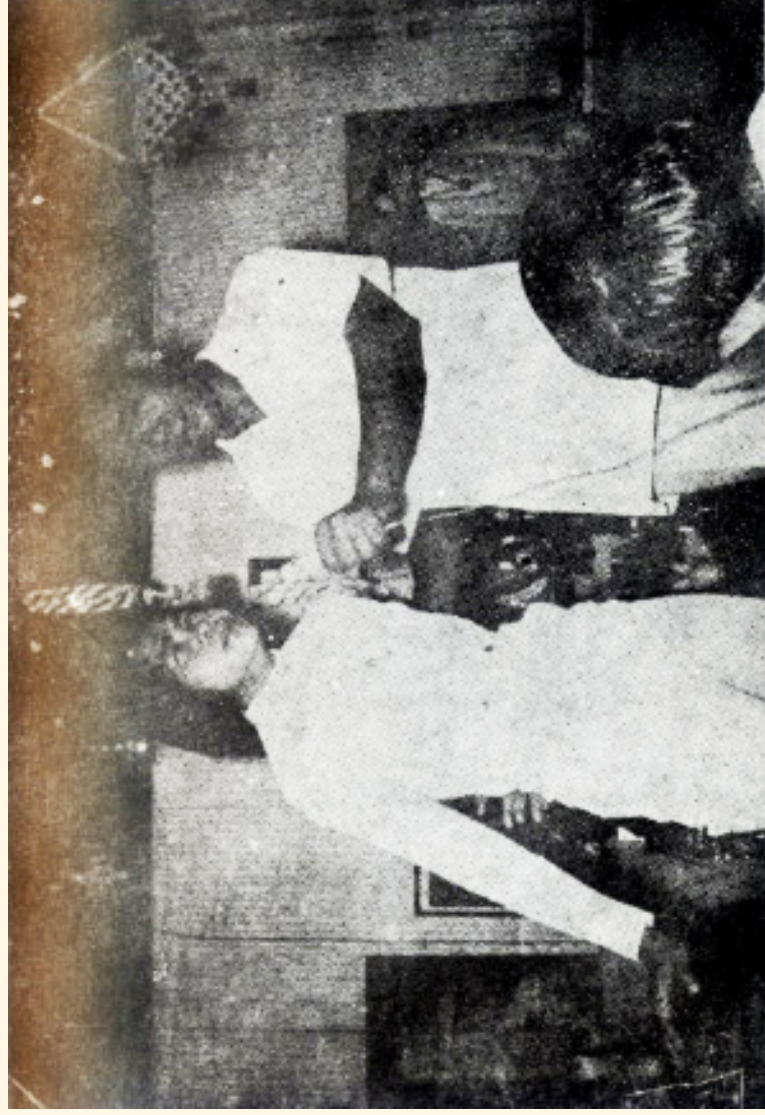
คุณตีป กำลังถอดถ้อยคำของ ท่านมหาตมะคานธี
ออกเป็นอักษรอินเดีย (ดูหน้า ๒๔)

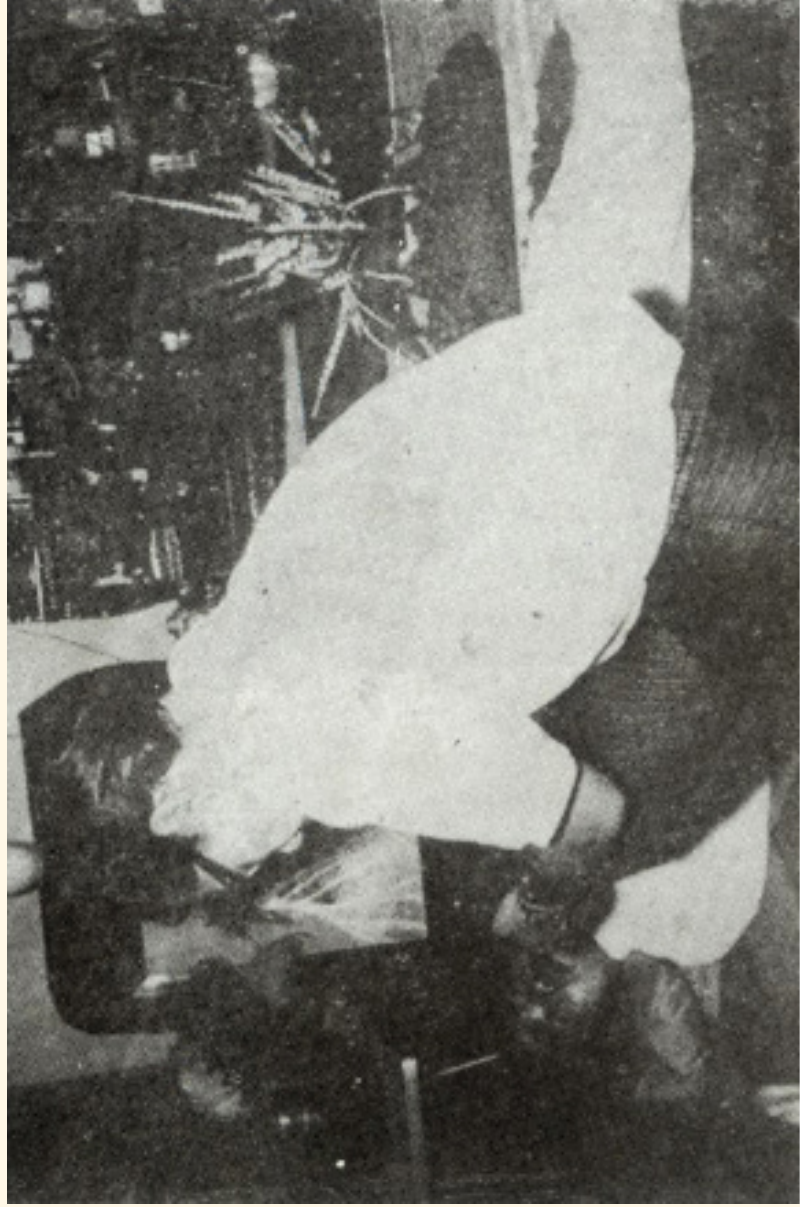
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี กำลังเทศน์

โดยผ่านคนทรงคือคุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี

เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ (ดูหน้า ๑๑๒)

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า กำลังพระราชทานโอวาท
โดยผ่านคนทรงคือ คุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี (ดูหน้า ๑๔๖)

นายแพทย์ศิริ พัฒนกำจร กำลังตรวจสุขภาพสุนัข จตุทศศิริ
ภายหลังที่สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าเสด็จออกไปแล้ว (ดูหน้า ๑๔๖)

ส่วนหนึ่งของผู้เข้าชมนิทรรศการการติดต่อทางวิญญาณ
เมื่อคืนวันมาฆบูชาที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ (ดูหน้า ๑๑๒)

‘ คุยกับชัชวาลย์ภักดี ’

ไอ้ชัชวาลย์ภักดี ทำสิ่งนี้มานานแล้ว
สิบเจ็ดปีแล้ว ชัชวาลย์ภักดี 18 ปีของ
ถูกสั่งพักงานไว้ก่อนแล้วจากที่ตัวรับสั่ง
ที่ต่อจากที่ชัชวาลย์ภักดี

แว่วเสียงสวรรค์

*ในหัวข้อเรื่องแว่วเสียงสวรรค์ ในฉบับนี้ได้มีเทศน์ของ หลวงพ่อสมเด็จ
พระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆัง ข้าพเจ้าได้แถลงไว้ในถ้อยแถลง
ของหนังสือวิญญานฉบับที่แล้วว่าจะนำเทศน์ของท่านลงในหนังสือ
วิญญานฉบับนี้ แต่บอกว่าเป็นเรื่องที่ได้แสดงเมื่อ วันที่ ๑๔ กันยายน
๒๕๑๔ แต่แล้วไม่ได้นำครั้งนั้นลง ทั้งนี้ก็เนื่อง จากเมื่อได้ปรึกษากับท่าน
ท่านให้ข้อคิดเห็นว่า ควรจะลงมาตั้งแต่กัณฑ์แรกและกัณฑ์ต่อ ๆ มาโดย
ลำดับ ซึ่งทั้งหมดมีอยู่ ๔ กัณฑ์ กัณฑ์ที่แสดงเมื่อวันที่ ๑๔

“วิญญาน ฉบับที่ ๑๐ ตุลาคม - พฤศจิกายน ๒๕๑๔

กันยายนนี้เป็นครั้งที่ 4 อันที่จริงเรื่องต่าง ๆ ที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้มาแนะนำสั่งสอนข้าพเจ้า และคนอื่น ๆ ทั้งโดยวิธีการเข้าทรงและโดยวิธีติดต่อทางสมาธินั้นมีมากมาย หากแต่เป็นเรื่องสั้น ๆ และส่วนมากก็เป็นเรื่องส่วนตัว หรือไม่ก็เป็นการตอบปัญหาต่าง ๆ ที่มีผู้ถาม เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าไม่ได้บันทึกลงในเทป แต่บางอย่างที่ได้นำมาเขียนลงในหนังสือวิญญูณ เทศน์กัณฑ์แรกที่ได้นำลงนี้ ท่านเทศน์เมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๐๔ ต่อหน้าคนฟังประมาณ ๒๐ คน ซึ่งในจำนวนคนที่ฟังครั้งนั้นเดี๋ยวนี้ก็ยังคงอยู่ และยังคงติดต่อกับข้าพเจ้าอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นจึงหาพยานหลักฐานได้ แต่อย่างไรก็ดี ที่แล้ว ๆ มามีได้บันทึกอย่างเป็นทางการเป็นหลักฐานเหมือนเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ ข้าพเจ้าตั้งใจว่า ต่อแต่นี้ไปจะมีการบันทึกกันไว้ทุกครั้ง ในกรณีที่ได้นัดหมายคนอื่น ๆ ให้มาร่วมดูการแสดง และแต่ละเรื่องก็จะได้พิจารณานำลงในหนังสือวิญญูณเป็นตอน ๆ ไป

อนึ่ง ข้าพเจ้าได้แถลงไว้เมื่อครั้งที่แล้วอีกเรื่องหนึ่งว่า จะได้นำเอาเรื่องที่ทำนมหาตมะคานธีได้พูดไว้โดย วิธีการเข้าทรงเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ ลงใน

หนังสือวิญญานฉบับนี้ด้วย แต่เรื่องที่ท่านมหาตมะคานธี พูดนั้นเป็นภาษาปัญจาบิ ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เชิญแขกชาวอินเดียซึ่งเขารู้จักภาษาปัญจาบิดี และรู้ภาษาไทยด้วยให้มาฟัง ทั้งสองคนได้เชิญมาคนละเวลาไม่พร้อมกัน แต่ทั้งสองก็ได้ยอมรับว่าเป็นภาษาปัญจาบิจริงๆ เขาฟังรู้เรื่องตลอด คนหนึ่งได้ถอดออกมาเป็นอักษรของอินเดีย ดังที่ท่านได้เห็นอยู่นี้ (ดูตอนที่ด้วยเรื่องมหาตมะคานธี) และอีกคนหนึ่ง ช่วยแปลออกมาเป็นภาษาอังกฤษให้ด้วย เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท่านมหาตมะคานธี ข้าพเจ้าตั้งใจจะ ได้เชิญบุคคลสำคัญในวงงานต่าง ๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ใน สถานทูตอินเดีย ให้มาพบปะสนทนากับท่าน แล้วจะถ่ายทอดลงในหนังสือวิญญาน เพราะฉะนั้น ตั้งแต่ฉบับนี้ เป็นต้นไป ในหัวข้อเรื่องแ่วเสียงสวรรคต ท่านจะได้พบ เรื่องในทำนองนี้ทุก ๆ ครั้ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าเรื่องนี้จะทำให้ คนทั้งหลายเกิดความแน่ใจว่า คนเราตายไปแล้วก็มี ชีวิต ความรู้ความสามารถตลอดถึงอุปนิสัยใจคอต่าง ๆ ทั้งดีและไม่ดี ซึ่งเมื่อตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์มีอยู่อย่างไร ตายจากมนุษย์ไปแล้วไปเกิดใหม่เป็นโอปปาติกะลักษณะ ทางจิตใจทุกอย่างก็ยังคงอยู่ในรูปเดิม ในความหมายอย่างนี้

แหละที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า สิ่งที่จะติดตามคนเราไปทุกหนทุกแห่งก็คือ บุญและบาปที่เราสะสมเอาไว้ บุญและบาปนี้แหละคือตัวการสำคัญที่จะสร้างสรรค์คนเราให้เกิดมาดี หรือไม่ดี แค่นั้นอย่างไร เทศน์กัณฑ์แรกของหลวงพ่อสมเด็จ ๆ นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อท่านได้อ่านด้วยความพินิจอย่างถี่ถ้วน แล้วท่านจะรู้ได้ด้วยตัวเองว่า เรื่องนี้มีเหตุผลหรือไม่ จะเป็นเรื่องที่ท่านเทศน์จริงหรือเปล่า

เทศน์กัณฑ์แรก

ของหลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

เรื่องชีวิตโอบปาติกะ

แสดงเมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๐๔

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

ขอให้ทุกคนน้อมใจรำลึกถึงองค์พระศาสดาแล้วจงทำใจให้สงบ

ข้าฯ เคยได้พูดมาแล้วครั้งหนึ่งว่า จงอย่าเห็นเรื่องผีसानางไม้ และเทวดา เป็นเรื่องลึกลับเรื่องศักดิ์สิทธิ์ที่จะดลบันดาลได้ จงเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง อย่าหลงงมงายตามอย่างที่เคยเชื่อถือมา ผีसानางไม้เทวดาก็มีชีวิตอย่างมนุษย์ปุถุชน นอกเสียจากว่าไม่มีร่างกายเป็นเครื่องแอบแฝงโลกของผีसानางไม้เทวดา หรือซึ่งพระพุทธรูปองค์ทรงบัญญัติว่า โอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตเหมือนอย่างอยู่ใน ความฝัน

ชีวิตของคนที่ตายก็เหมือนอย่างชีวิตที่เรานอนหลับ แล้วฝันไป แต่การนอนหลับฝันนั้นยังมีการสะดุ้งตื่นเพราะมีร่างกายเป็นเครื่องกีดกัน แต่ชีวิตของโอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่อยู่ในความฝันล้วน ๆ ไม่มีวันที่จะได้สะดุ้งตื่นขึ้นมา ทุกข์ทรมานอย่างไร ก็จะเป็นเช่นนั้น สุขสบายอย่างไร ก็จะเป็นเช่นนั้น จงนึกดูให้ดี ในขณะที่เราอนฝัน ฝันร้าย ฝันว่าถูกเสือกัด ฝันว่าถูกโจรผู้ร้ายไล่ตามทางเพื่อจะยื้อแย่งเอาชีวิตไปนั้น ทุกข์ทรมานเช่นไร และเมื่อฝันว่าได้นั่งในที่นั่งอันอ่อนนุ่ม นอนในที่นอนอันอ่อนนุ่ม ได้กินแต่อาหารอันโอชะรส มีความสุขสบายเช่นไร

แต่ในชีวิตของความฝันนั้น เรามีเวลาตื่น มีเวลาที่จะออกมาต่อผู้ชะตาชีวิตในร่างกายมนุษย์ แต่ในชีวิตของโอบาติกะ ฝันอย่างนั้นตลอดไป จงคิดดูซิว่า ถ้าสุขก็จะสุขอย่างไร ทุกข์ก็จะทุกข์อย่างไร

ฉะนั้น ขอทุกคนจงมุ่งหวังแต่ทำความดี จงคิดดูง่าย ๆ ว่าคนที่จิตใจสกปรกโสภณในขณะนี้ ในขณะที่นอนหลับแล้วฝันนั้น จะมีแต่การฝันร้าย แต่คนที่จิตใจสงบสะอาดบริสุทธิ์นั้น นอนหลับอย่างสุขสบายแล้วฝันอย่างมีความสุข จงมองเปรียบเทียบชีวิตทั้งสองแล้วจงนำไปไตร่ตรองให้ดี และจงตัดสินใจว่าเราควรจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เช่นไร

การจะทำความดีนั้น เราจะได้ทำต่อเมื่อเรามีชีวิตเป็นมนุษย์เท่านั้น พระบรมศาสดาทรงตรัสไว้ว่า กิจฺฉิ มนุสฺสปฏิลาโภ การที่จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้นยากนัก ฉะนั้นในเมื่อเรามีโอกาสดีได้เกิดมาเป็นมนุษย์ จงกอบโกยทำแต่ความดี เพราะชีวิตจะได้เป็นสุข ความโลภโมโทสันเป็นภัยต่อมนุษย์อย่างมหันต์ ทวิพยฺสินเงินทองเป็นเพียงส่วนประกอบที่จะทำให้ชีวิตนี้ดำเนินไปได้โดย

สะดวกเท่านั้น หากได้เป็นสิ่งจริงยั่งยืนที่จะทำให้จิตใจนี้สงบสะอาดบริสุทธิ์ เพื่อที่จะมีชีวิต และดำเนินชีวิตต่อไปทั้งในโลกนี้และโลกหน้าอย่างมีความสุข

มนุษย์ในสมัยนี้หวังพึ่งสิ่งต่าง ๆ คิดว่าสิ่งเหล่านั้นจะนำไปสู่ความสงบสุข นำไปสู่ความสะอาด เขาลืมนึกถึงว่า เมื่อสองพันกว่าปีที่ผ่านมาแล้วนั้น พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้เช่นไร เขาลืม เขาเหยียบย่ำคำสั่งสอนของพระองค์ มนุษย์กำลังอยู่ในความมืดกำลังจะจมลงสู่น้ำเน่าแห่งความหายนะ ทุกคนที่นั่งอยู่ในสถานที่นี้ กำลังผลุบโผล่ จะมองเห็นแสงสว่าง เพราะฉะนั้น จงอย่าปล่อย จงอย่าปล่อย จงอย่าปล่อยเวลาอันมีค่าให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ จงคว้าแสงเงินแสงทองนั้นไว้เพื่อประดับชีวิต เพื่อความสันติสุข เพื่อดำเนินไปตามรอยพระบาทบุคคล

ทุกคนอย่าลืมนึกว่า ชีวิตนี้สั้นนัก อีกไม่กี่ก้าวเราก็จะพ้นจากร่างกายนี้ไปมีชีวิตอยู่อย่างโอบปาติกะ เป็นชีวิตแห่งความฝัน ชีวิตแห่งความรู้สึกลึกซึ้งคิด ซึ่งเมื่อทำความดีก็จะได้ลิ้มรสแห่งความสุข แต่ถ้าทำความชั่วก็จะตกนรก

คำอธิบาย

เทศนาของหลวงพ่อดมเดช ๆ กัณฑ์แรกนี้ ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่าเป็นข้อความที่อ่านเข้าใจง่าย เพราะท่านพูดเปรียบเทียบไว้อย่างน่าฟังมาก ทำให้เรามองเห็นภาพความจริง ทั้ง ๆ ที่เรื่องที่ท่านอธิบายนี้เป็นเรื่องลึกลับมาก คนส่วนมากไม่เข้าใจ จึงไม่ค่อยจะเชื่อว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปได้ ถ้าผู้อ่านได้มีโอกาสฟังจากเทปที่บันทึกเอาไว้ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าท่านจะต้องรู้สึกเลื่อมใสในลีลาการใช้คำพูดและจังหวะของท่าน แต่อย่างไรก็ดี ก็มีข้อความบางตอนที่ท่านผู้อ่านอาจจะสงสัย เช่นข้อความตอนที่ท่านได้บอกว่า “ข้า ๆ เคยได้พูดมาแล้วครั้งหนึ่งว่า...” ความจริงท่านเคยได้พูดถึงเรื่องนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง โดยวิธีการเข้าทรงเหมือนกัน แต่ครั้งนั้นไม่ได้บันทึกลงในเทป และก็ไม่ได้นัดหมายให้คนอื่น ๆ เข้ามาร่วมฟังด้วย เพราะฉะนั้นจึงได้ถือว่า เทศน์กัณฑ์นี้เป็นกัณฑ์แรก

ปัญหาอีกข้อหนึ่งที่ท่านบอกว่า “มีนางนางไม้ เทวดาก็มีชีวิตอย่างมนุษย์ปุถุชน นอกเสียจากว่า ไม่มี

ร่างกายเป็นเครื่องแอบแฝง” เฉพาะตอนนี้ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถาม หลวงพ่อสมเด็จฯ ว่า ที่ท่านพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร ท่านได้อธิบาย ให้ฟังว่า ชีวิตของพวกโอบปาติกะความจริงก็มีร่างกาย แต่เป็นร่างกายที่เกิดจากใจเหมือนกับชีวิตในความฝัน ร่างกายอย่างนี้ขึ้นอยู่กับจิตใจโดยตรง ไม่เหมือนกับร่างกายของมนุษย์ซึ่งเป็นกายเนื้อ คนที่นอนหลับแล้วฝัน จะฝันดีหรือฝันร้ายอย่างไรก็ตาม เมื่อถึงเวลาก็ต้องตื่น หรือเมื่อมีอะไรมารบกวน เช่นถูกปลุกหรือมีเสียงดังก็ต้องตื่น ซึ่งทำให้ชีวิตในความฝันต้องยุติลง ส่วนชีวิตของพวกโอบปาติกะเป็นชีวิตที่เสวยวิบากของกรรมล้วน ๆ โอกาสที่ร่างกายของพวกโอบปาติกะ จะตื่นขึ้นมา เหมือนกับกายเนื้อไม่มี” คือแปลว่า ถ้าคนไหนฝันร้าย เขาก็จะอยู่ในความทุกข์ทรมานตลอดไปจนกว่าวิบากจะสิ้น แต่ถ้าคนไหน ฝันดี เขาก็จะอยู่ในความสุขนั้นตลอดไป จนกว่าวิบากนั้นจะสิ้นเหมือนกัน ขอให้นึกเปรียบเทียบร่างกายในความฝันกับกายเนื้อ สมมุติว่า คนที่นอนหลับแล้วฝันนั้น ร่างกายได้ตายไปในขณะนั้น ก็จะมีอะไรจะไปปลุก หรือไปเตือนให้คนนั้นตื่นจากฝัน แต่

ถ้าคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ เมื่อร่างกายตื่น ชีวิตในความฝันก็สลายตัวไป ที่ท่านบอกว่าชีวิตของโอบปาติกะไม่มีร่างกายเป็นเครื่องแอบแฝง หมายความว่า ไม่มีร่างกายแบบกายเนื้อ ซึ่งจะคอยถ่วงหรือคอยดึงให้ ชีวิตในความฝันยุติลงได้ง่าย

และอีกข้อหนึ่งที่ท่านบอกว่า “การจะทำความดีนั้น เราจะได้ ต่อเมื่อเรามีชีวิตเป็นมนุษย์เท่านั้น” ข้อนี้ท่านอธิบายให้ฟังว่า โอบปาติกะ ทั้งหลายโดยหลักส่วนใหญ่ ก็เหมือนกับชีวิตต้นไม้ ซึ่งเมื่อพืชพันธุ์เดิม เป็นอย่างไร มันก็เกิดและเจริญเติบโตไปตามพืชพันธุ์อันนั้น สิ่งแวดล้อม ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงให้มันกลายเป็นอย่างอื่นไปได้ มีแต่จะช่วย ส่งเสริมให้เชื้อเดิมของมันเจริญเติบโต ขึ้นมาเท่านั้น และมันก็จะเป็นอย่าง นั้นไปจนกว่าจะสิ้น อายุขัยของมัน คนเราเมื่อตายไปเกิดเป็น โอบปาติกะ ในขณะที่จะปฏิสนธิ วิบากของกรรมอันไหนให้ผล วิบากอัน นั้นก็จะ เป็นพื้นฐานของชีวิตในโลกของโอบปาติกะตลอดไป ถ้าหากจะมีการทำความดีและมีผล ก็ต่อเมื่อการกระทำความดีนั้น ๆ มีส่วนสัมพันธ์ กับวิบากของความดีที่มีมาตั้งแต่ปฏิสนธิ ส่วนความดีอันใดซึ่งยังไม่ได้

สัมพันธ์กัน เขาจะนึกไม่ออก ถึงแม้จะมีคนมาแนะนำก็ยากที่จะเข้าใจ ขอให้นึกถึงชีวิตในความฝัน ตราบใดที่คน ๆ นั้นยังไม่ตื่น เราจะไปเปลี่ยนความคิดของเขาไม่ได้ นอกจากเขาจะเปลี่ยนของเขาเอง และถ้าหากเขาจะเปลี่ยน ก็เพราะมันมีกลไกอยู่ในความคิดของเขาจึงทำให้เปลี่ยนได้ เช่นอย่างบางคนฝันว่ากำลังจะฆ่าสัตว์ แต่เพราะเหตุที่เคยถือศีลมา จึงทำให้นึกขึ้นมาได้ว่า อันนี้ ทำไม่ได้เป็นบาปเป็นการผิดศีล แต่ถ้าหากคนนั้นไม่เคยถือศีลด้วยใจจริง สักแต่ว่าทำตามคนอื่น ความรู้สึกแท้ ๆ ในการถือศีลไม่มี เขาก็จะนึกไม่ได้ว่าการฆ่าสัตว์เป็นบาปอย่างนี้เป็นต้น

อีกประการหนึ่ง ท่านอธิบายให้ฟังว่า ชีวิตของพวกโอบปาติกะที่ว่าทำความดีไม่ได้นั้น ไม่ได้หมายความว่า พวกโอบปาติกะทั้งหลายไม่รู้จักทำความดีกันเสียเลย ตรงกันข้ามคนที่มีความดี ก็จะทำความดีอยู่ตลอดเวลา ส่วนคนที่มีความดีไม่ดีก็จะทำแต่สิ่งที่ไม่ดีอยู่เสมอ เปลี่ยนแปลงแก้ไขยาก แต่ไม่ว่าจะทำความดีหรือทำความชั่ว ผลที่ออกมามันจะเหมือนกับคนบางคนที่เกิดมาใน

โลกมนุษย์ เป็นง่อย เป็นใบ้ หรือตาบอดมาตั้งแต่เกิด ซึ่งอันนี้ก็เนื่องมาจากวิบากของกรรมเก่าให้ผล และวางรากฐานของชีวิตมาตั้งแต่เกิดทีเดียว ในกรณีอย่างนี้คนที่พิการเหล่านี้แม้จะทำความดีสักเพียงไร ในชีวิตที่เกิดมา เขาก็จะแก้วิบากของกรรมเก่าให้หายจากการเป็นง่อย เป็นใบ้หรือตาบอดไม่ได้ แปลว่าเขาจะต้องเสวยผลของวิบากอันนั้นไปตลอดชีวิต แต่ในเมื่อเขาทำความดีอยู่เสมอ วิบากของความดีก็จะเกิดขึ้นในสันดาน และวิบากเหล่านี้ก็จะให้ผลในชาติต่อไป ชีวิตของพวกเขาโอปปาติกะทั้งหลายโดยส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ ซึ่งผิดกับมนุษย์ถึงแม้ว่าวิบากเดิมจะไม่ดี เราก็จะมีทางที่จะแก้ไขได้ง่าย หรือคนที่มีวิบากมาดี เมื่อได้คบเพื่อนที่ไม่ดี อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เราก็อาจจะเปลี่ยนวิบากเดิม กลายเป็นคนที่ทำความชั่วได้ง่าย แต่อย่างไรก็ดี อย่าลืมน่าไม่ว่าคนเราจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ทุกคนจะต้องทำไปตามวิบากที่มีอยู่ ถ้าวิบากอันไหนไม่มีเลย สิ่งแวดล้อมย่อมไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลงได้ การมีชีวิตเป็นโอปปาติกะ กับการมีชีวิตเป็นมนุษย์ มีประเด็นที่แตกต่างกันซึ่งเมื่อ

สรุปแล้วก็คือ ชีวิตของพวกเขาโอบปาทิกะเป็นชีวิตที่เหมือนอยู่ในความฝัน และเป็นความฝันที่ไม่มีทางจะตื่นจนกว่าจะสิ้นกรรม ส่วนชีวิตของมนุษย์ โอกาสที่จะตื่น หรือเปลี่ยนแปลงความคิดเดิมมีมากกว่าชีวิตของพวกเขาโอบปาทิกะ เพราะฉะนั้นโอกาสของมนุษย์ที่จะสร้างความดีให้เพิ่มพูน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งที่ไม่ดี จึงดีกว่าพวกเขาโอบปาทิกะมากมาย เพราะเหตุนี้พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ จึงต้องมาสร้างบารมีในโลกมนุษย์ และทุก ๆ คนที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ไปได้ ก็จะต้องมาสร้างความดีในโลกมนุษย์ทั้งสิ้น

แต่อย่างไรก็ดี คนที่ไปเกิดเป็นโอบปาทิกะและมีโอกาสที่จะสร้างความดีที่มีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือผู้ที่เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นบุคคลที่มีความเมตตากรุณาต่อมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายอย่างมาก จะทำอะไรก็ นึกถึงคนอื่นเสมอ ทนไม่ได้เมื่อได้เห็นคนอื่นทุกข์ยากลำบาก และตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ก็ได้ชวนชวนทำประโยชน์ต่อผู้อื่นอยู่เสมอเป็นบุคคลที่มีนิสัย เยี่ยงพระโพธิสัตว์ และถึงแม้ตัวเองจะมีความเป็นอยู่สุข

สบายเพียงไร ก็ไม่ติดอยู่ในความสุขและทนได้ต่อความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ในอันที่จะทำประโยชน์ต่อผู้อื่นบุคคลประเภทนี้เมื่อตายไปเป็นโอบปาติกะแม้จะมีความสุขอย่างไร ก็จะไม่หลงเพลิดเพลिनอยู่ในความสุขตรงกันข้าม ส่วนมากจะมาใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์เพื่อคอยช่วยเหลือมนุษย์เท่าที่สามารถจะทำได้ โอบปาติกะประเภทนี้ก็มีอยู่น้อยเลย

และอีกประการหนึ่ง คนที่มีนิสัยชอบแสวงหาความรู้หรือเพิ่มพูนความสามารถของตน โอบปาติกะประเภทนี้ก็มีทางที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ตลอดถึงการปฏิบัติในทางสมาธิและวิปัสสนาหรือปฏิบัติในด้านกิจการต่าง ๆ อย่างที่ตนเองเคยกระทำเมื่อสมัยเป็นมนุษย์พวกนี้จะพบว่า ตอนที่อยู่เป็นมนุษย์มีความสามารถไม่เท่าไร แต่เมื่อมาเป็นโอบปาติกะ แล้วกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถสูงกว่าเดิมอีกมาก แต่ทั้งหมดที่ว่านี้ จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อตนเองมีวิบากในทางนั้นมาอย่างเพียงพอ เหมือนกับคนที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ถ้าความรู้เบื้องต้นไม่พอก็ไม่อาจจะเรียนเพิ่มเติมได้ และอีกอย่างหนึ่งทุกคนย่อมมี

ขีดจำกัดในทางสติปัญญาและภูมิธรรมแต่ละชาติที่เกิดเหมือนอย่าง
ต้นไม้เมื่อเจริญเติบโตเต็มที่ตามขีดชั้นของมันแล้ว ไม่ว่าจะบำรุงอย่างไร
มันก็ไม่ดีไปกว่าเดิม ความรู้ความสามารถของคนเราก็คือ ภูมิธรรมก็ดี แต่
ละคนย่อมมีขีดจำกัดเป็นของตัวเอง และขีดจำกัดที่ว่านี้จะเปลี่ยนแปลง
ได้ก็ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิใหม่ ซึ่งหมายถึงว่าจะต้องจุดและ
ปฏิสนธิใหม่ วางรากฐานกันใหม่ แต่ส่วนมากถึงแม้จะมีการเปลี่ยนภพ
เปลี่ยนภูมิแล้วก็ตาม ขีดจำกัดของความรู้ความสามารถและภูมิธรรมก็
ยังเหมือนชาติก่อน ๆ อันนี้จะสังเกตเห็นได้ชัดในจำพวกสัตว์เดรัจฉาน
และในกลุ่มของคนประเภทจิตใจต่ำ ไม่เข้าใจเรื่องชีวิต ใช้ชีวิตไปตาม
วิบากเดิม มุ่งแต่จะแสวงหาความสุขความเจริญในด้านวัตถุ หรือพูดอีก
นัยหนึ่ง พวกที่มีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ โดยไม่ทราบว่าตัวเองเกิดมาทำไม
สักแต่ว่ามีความจำเป็นหรือมีหน้าที่การงานอะไรก็ทำไป เพื่อแก้ปัญหา
ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเท่านั้น

อนึ่ง ในเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ นี้ ได้กล่าวถึงว่า “ทุกคนที่
นั่งอยู่ในสถานที่นี้กำลังผลุบโผล่จะมอง

เห็นแสงสว่าง” ข้อนี้ท่านหมายถึงคนทั้งหมดที่เข้ามาร่วมประชุมกันในคืนนั้น ซึ่งมีอยู่ด้วยกันประมาณ ๒๐ คน บุคคลเหล่านี้ล้วนแต่ได้เคยมาฟังการบรรยายของข้าพเจ้าเป็นประจำเป็นเวลาหลายปี พร้อมทั้งได้ฝึกสมาธิและเจริญวิปัสสนาด้วย ทุกคนที่นั่งอยู่ในขณะนั้นไม่มีใครสงสัยเลยว่า คนเราตายแล้วจะไม่เกิด บุคคลเหล่านี้ เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะดีเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องกฎของกรรม เรื่องไตรลักษณ์ เรื่องอริยสัจ เรื่องปัจจุสมุปบาท และทุกคนเชื่อมั่นว่า ผู้ที่มาเข้าทรงนี้เป็นหลวงพ่อสมเด็จ ฯ จริง ๆ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ แม้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ก็มีความเชื่อและความเข้าใจไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และมีอยู่หลายคนในกลุ่มนี้ที่มีความซาบซึ้งในคำสอนของพระพุทธเจ้ายิ่งกว่าเดิม และการปฏิบัติที่ดีกว่าเดิมด้วยเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ทุกคำพูดมีสาระที่จะต้องพิจารณากันอย่างถี่ถ้วน ก็ถ้าหากผู้ใดเข้าใจจริง ๆ ก็สามารถที่จะอ่านซ้ำแล้วซ้ำอีกได้โดยไม่เบื่อ เทศน์กัณฑ์แรกนี้ เป็นการเปิดเผยเรื่องชีวิตของโอบปาติกะให้เข้าใจได้ง่ายมาก เรียกได้ว่าเป็นการเทศน์เปิดโลกนรกและ

สุวรรณคีให้มนุษย์แลเห็น ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าได้เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อดมเต็จฯ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นปาฏิหาริย์ใด ๆ อย่างที่คนอื่นบอกเล่าให้ฟัง แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ถือว่า เทศนาภรณ์นี้เป็นปาฏิหาริย์ที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง และมีค่ายิ่งกว่าปาฏิหาริย์ใด ๆ เพราะเป็นการให้แสงสว่างที่จะทำให้คนที่ได้รับพ้นจากความทุกข์ได้จริงๆ

<<<<>>>>

คำพูดของท่านมหาตมะคานธี

ข้าพเจ้าได้แถลงให้ทราบแล้วว่า เมื่อคืนวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ เวลา ๑๙.๓๐ น. ซึ่งหลวงพ่อดมเต็จฯ ได้เข้าทรงและเทศน์ภรณ์หนึ่งแล้ว ภายหลังจากนี้ท่านมหาตมะคานธีก็ได้เข้าทรง และได้พูดออกมาเป็นภาษา ปัญจาปี ในการแปลภาษาปัญจาปีนี้ ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้สตรีชาวอินเดียผู้หนึ่งชื่อ ดิป ซึ่งรู้ภาษานี้ดี และรู้ภาษาไทยพอสมควรได้ช่วยแปลให้ แต่เนื่องจากสำนวนแปลที่เป็นภาษาไทยมีความหมายไม่ค่อยชัด ข้าพเจ้าจึงได้

กราบเรียนถามท่านมหาตมะคานธีอีกครั้งหนึ่งโดยวิธีติดต่อทางสมาธิ เพื่อให้ท่านอธิบายถึงความหมายที่แท้จริง ในข้อความที่ท่านได้พูดในวันนั้น และท่านก็ได้กรุณาอธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้ :-

“ในโลกนี้คนที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขและมีความสุข จะต้องเข้าใจเสียก่อนว่าการที่คนเราจะมีความสุขหรือมีความสุขทุกขนั้น ความสำคัญขึ้นอยู่กับความคิดของเราเอง ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับคนอื่นหรือสิ่งแวดล้อมภายนอก และการที่เราจะมีความสุขหรือทุกข์แค่ไหนอย่างไร ใจของเราเท่านั้นที่รู้ คนอื่นไม่รู้ และทุกคนมีความคิดเป็นของตัวเอง เราจะต้องระมัดระวังในการแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อผู้อื่น คนอื่นหรือสิ่งแวดล้อมภายนอกจะช่วยให้เรามีความสุขจริง ๆ ไม่ได้ เพราะฉะนั้น เราจึงต้องคิดแต่ในทางที่ดีและคิดทำใจให้สบายอยู่เสมอ”

ข้อความที่ท่านพูดออกมาที่เราจะเห็นได้ชัดว่า ถึงแม้จะเป็น คำพูดสั้น ๆ แต่ก็มี ความหมายลึกซึ้ง และจากประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ท่าน ได้ผ่านมาถึงขั้นที่ท่าน

สามารถทำให้สบายอยู่ได้เสมอในท่ามกลางของความวุ่นวายร้อยแปดพันประการนั้น ทำให้ท่านได้หลักดังที่กล่าวมา ผู้ที่ศึกษาชีวประวัติของท่านอย่างละเอียดย่อมจะรู้ว่า ท่านได้ประสบความสำเร็จลำบากลำบากในชีวิตขนาด ไหน และท่านเคยบอกข้าพเจ้าเสมอว่า **ที่ท่านทำงานได้เป็นผลสำเร็จ ก็เพราะท่านสามารถทำให้สบายได้ในทุกเหตุการณ์** โดยปกติคนทั่วไปไม่ได้มีความยุ่งยากเหมือนกับท่าน จะเทียบหนึ่งในร้อยก็ยังไม่ได้ คือความยุ่งยากของท่านมีมากกว่าของคนทั่วไปอย่างชนิดที่เรียกว่าเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย แต่ถึงกระนั้น ท่านก็สามารถทำให้สบายได้ เราจะเอาชนะคนอื่นได้ เราต้องเอาชนะ ใจตัวเองให้ได้ **เสียก่อน** นี่ก็คือคติของท่าน และคำว่า “ชนะใจตนเอง” ก็คือคิดแต่ในทางที่ดีได้เสมอ และทำให้สบายได้เสมอไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

“จะสุขหรือทุกข์สำคัญอยู่ที่ความคิดของตน” คำพูดประโยคนี้มีค่ามากที่สุด สำหรับท่านมหาตมะคานธีที่ท่านยกย่องหลัก “อหิงสา” ว่าเป็นธรรมสูงสุด ก็เพราะจากประสบการณ์ของท่าน ทำให้ท่านซึ่งแกลใจอยู่ตลอด

เวลาว่า การที่เราไม่โกรธไม่เกลียดใครไม่คิดประทุษร้ายใคร มองคนในแง่ดีเสมอ มีความเห็นใจและมีความปรารถนาดีแม้แก่คนที่เป็นศัตรู และความไม่โลภ คุณธรรมเหล่านี้ที่ทำให้ท่านใจเย็น สามารถทำใจให้สบายอยู่ได้เสมอ และเพราะเหตุที่พื้นฐานจิตใจของท่านเป็นแบบนี้ จึงทำให้ท่านมองเห็นได้ง่ายว่า คนเราจะมีความสุข หรือมีความทุกข์ มันสำคัญอยู่ที่ความคิดของเราเองจริง ๆ เช่นเมื่อถูกเขาด่าเขาว่า เราจะโกรธหรือไม่โกรธมันอยู่ที่ว่าเราคิดอย่างไร ถ้าคิดในทางที่ดีคิดให้ถูกก็ไม่โกรธ แต่ถ้าคิดไม่ถูก คิดด้วยอำนาจของโทสะหรือพยาบาท ความโกรธก็จะมีอยู่เรื่อย ๆ ใครกระทบกระทั่งอะไรไม่ได้ ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า เหตุการณ์ในชีวิตของท่านนั้นยุ่งยากที่สุด เป็นสงครามที่ใหญ่หลวงยิ่งกว่าสงครามใด ๆ ที่นักรบคนอื่น ๆ เคยผ่านมาแล้ว เพราะนักรบคนอื่นคิดแต่จะเอาชนะศัตรูภายนอก แต่สำหรับท่านมหาตมะคานธี ท่านคิดรบกับข้าศึกภายใน ซึ่งมีอยู่ตลอดเวลา และเพราะเหตุที่ท่านได้ชัยชนะต่อข้าศึกภายใน จึงทำให้ท่านมีสติปัญญาปลอดโปร่ง ลึกซึ้ง

มองเห็นการณ^๑ไกลในอันที่จะแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นผลสำเร็จ ท่านได้รับการยกย่องว่าเป็นมหาบุรุษของโลก ไม่ใช่เพราะเหตุแต่เพียงที่ท่านกู้อิสรภาพให้แก่อินเดียได้เป็นผลสำเร็จ ผลงานเพียงแค่นี้คนอื่นก็อาจจะทำได้ แต่ผลงานอีกอันหนึ่งซึ่งยังไม่มีนักรบหรือนักการเมืองคนไหนทำได้เป็นผลสำเร็จ ก็คือการสู้รบกับข้าศึกภายในได้ประสบชัยชนะ ภาพของท่านมหาตมะคานธีในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นภาพประทับใจของคนทั่วโลก ก็คือ การแต่งกายในสภาพของคนธรรมดาที่สุด และ **บนใบหน้ามีแต่ความยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ** ไม่ว่าท่านจะพบกับใคร และมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น เราจะแลเห็นแต่ดวงตาที่แจ่มใสแสดงถึงความเมตตากรุณา และแสดงถึงความสุขในใจ เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้ทราบถึงชีวิตของท่านมาอย่างละเอียด และได้มาฟังคำพูดของท่านเพียงสั้น ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว จึงทำให้เราเกิดความประทับใจในหลักของการดำเนินชีวิตที่ดีที่สุด และสามารถที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันของเราได้ด้วย ถ้าเราตั้งใจที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านจริงๆ เพราะไม่ใช่เป็นเรื่องที่ยากจนเกินไป

แต่อย่าลืมว่า คนที่จะทำใจให้สบายอยู่ได้เสมอนั้น จะต้องหัดคิดแต่ในทางที่ดี และที่สำคัญที่สุดก็คือ จะต้องพยายามกำจัดความโกรธ ความเกลียด ความคิดประทุษร้ายต่อผู้อื่นให้หมดไปจากจิตใจของตน เพราะเราจะสุขหรือทุกข์ ไม่ใช่สำคัญอยู่ที่คนอื่นหรือสิ่งแวดล้อมภายนอก ความจริงข้อนี้ดูเหมือนใคร ๆ ก็เข้าใจเพียงแต่ว่าความเข้าใจอันนี้มักจะลืมนั้นไปได้ง่ายเท่านั้น เพราะฉะนั้นจะต้องหมั่นคิดบ่อย ๆ จนกว่าจะกลายเป็นนิสัย และรู้สึกซาบซึ้งจริง ๆ

อนึ่ง นอกจากตีปจะช่วยแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งข้าพเจ้าได้แปลจำนวนใหม่ ตามคำแนะนำของท่านมหาตมะคานธี โดยวิธีติดต่อทางสมาธิ ดังที่ได้เขียนมาให้ดูนั้นแล้ว เขายังช่วยเขียนเป็นอักษรของอินเดีย ดังที่นำมาลงพิมพ์ไว้ให้ดู (ดูหน้า ๒๔) จากการที่เขาเขียนเป็นตัวอักษรอินเดียออกมาได้นี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าเขา ฟังรู้เรื่องจริง ๆ

สำหรับคำแปลที่เป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าได้ขอรับรองให้คุณโกรเวอร์ ให้มาพบกับท่านอีกครั้งหนึ่ง เพื่อ

ฟังคำอธิบายจากท่านโดยวิธีติดต่อทางสมาธิ เพื่อให้เขาได้แปลคำพูดของท่านเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง เพราะเท่าที่แปลไว้คราวก่อน ท่านบอกว่า คำบางคำความหมายไม่ชัด ซึ่งอันที่จริงก็น่าเห็นใจ เพราะคำที่ท่านพูดเป็นภาษาปรัชญา การที่จะใช้คำพูดให้มีความหมายลึกซึ้งจะต้องเข้าใจเรื่องปรัชญาจริง ๆ และจะต้องรู้ภาษาอย่างดีด้วย ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้เขาแปลใหม่ โดยอาศัยคำแนะนำจากท่าน

ภาษาของอินเดีย ซึ่งได้ถอดออกมาเป็นอักษรของอินเดีย ดังที่เห็นอยู่ในหน้า ๒๔ นี้ ดีปซึ่งเป็นสตรีชาวอินเดียเป็นคนเขียนอักษรนี้ ข้าพเจ้าได้นำไปให้ คุณณรงค์ สัจจมารค์ ดูอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งเปิดเทปที่บันทึกเสียงของท่านมหาตมะคานธีให้ฟังด้วย คุณณรงค์ยอมรับว่า ฟังเข้าใจทุกคำพูด แต่บอกว่าไม่ใช่เป็นภาษาบัญญัติทั้งหมด มีภาษาอินเดียปนอยู่ด้วยมาก เขารับว่าจะถอดให้ใหม่ เพราะเท่าที่ตีปเขียนมานี้ยังไม่ใช่ลอกคำต่อคำ และจะแปลเป็นไทยให้ใหม่จากคำพูดในเทป

คุณณรงค์ เป็นคนอินเดียที่รู้ภาษาไทยดีมาก เพราะ

ได้เขียนตำราทางศาสนาซิกข์ขึ้นมาหลายเล่ม โดยเขียนเป็นภาษาไทย และรอบรู้ในภาษาปัญจาบและภาษาฮินดี เป็นอย่างดีทีเดียว คุณณรงค์ โดยอาชีพเป็นพ่อค้า แต่ก็เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในวงการศาสนา ทั้งในทาง ศาสนาพุทธและศาสนาซิกข์

* ข้าพเจ้าได้เคยบอกไว้แล้วว่า จะได้นำคำเทศนาของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) มาลงติดต่อกันไปโดยลำดับตั้งแต่กัณฑ์ที่หนึ่ง ซึ่งกัณฑ์แรกนั้นก็ได้นำลงในฉบับเดือนตุลาคม-พฤศจิกายนแล้ว ส่วนที่นำลงในฉบับนี้เป็นเทศนากัณฑ์ที่สอง ซึ่งได้คัดลอกออกมาจากเทปที่บ้านทีกเอาไว้ สำหรับกัณฑ์นี้หลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ ได้ เทศนาในวันมาฆบูชา ปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ลีลาของการเทศนาของท่านในครั้งนั้นรู้สึกไพเราะมาก ผู้ที่มีโอกาสได้ฟังในวันนั้นไม่มีใครเลยแม้แต่คนเดียว ที่จะสงสัยว่าไม่ใช่คำเทศนาของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ ถึงแม้ในขณะนี้ข้าพเจ้าก็เชื่อว่า ผู้ที่มีความเชื่อในเรื่องของโอบปาติจะอยู่บ้างเมื่อได้มาฟังจากเทปที่บ้านทีกเอาไว้ ก็จะต้องเกิดความ

เลื่อมใส และแน่ใจว่าเป็นเทศนาของท่านจริง ข้อเท็จจริงต่าง ๆ เท่าที่บันทึกเอาไว้ สำหรับผู้ที่ใกล้ชิดกับข้าพเจ้าทุกคนมีความเชื่อมั่นว่าทางสำนักแห่งนี้ได้ติดต่อกับหลวงพ่อดีจริง คำเทศนาหรือคำแนะนำอันใดก็ตามที่ได้มาด้วยการเข้าทรงนี้ เป็นคำพูดที่ออกมาจากตัวท่านทั้งหมด ไม่มีแม้แต่คำเดียวที่ออกมาจากจิตใจของผู้ที่เป็นคนทรง ทั้งนี้ก็เพราะ คุณศรีเพ็ญ จตุหะศรี ซึ่งเป็นคนทรงนั้น สามารถเข้าสมาธิได้ถึงขั้นหลับในสมาธิซึ่งอันนี้ เราพิสูจน์ได้ และยิ่งกว่านั้นยังสามารถที่จะเข้าสมาธิไปติดต่อโดยสามารถเห็นรูปร่าง และสนทนากับโอบป่าติกะทั้งหลายที่มาติดต่อได้อีกด้วย เพราะฉะนั้น ปัญหาในเรื่องนี้จึงไม่มี แต่ก็เป็นของธรรมดาสำหรับผู้ที่ไม่ได้เห็นเหตุการณ์นี้อย่างใกล้ชิด และไม่มีพื้นฐานความรู้ในทางหลักวิชา ก็ย่อมจะต้องสงสัยไม่แน่ใจ และบางคนก็อาจจะไม่เชื่อเลย ปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้ารู้ดี เพราะฉะนั้นจึงได้พยายามที่จะพิสูจน์ในเรื่องนี้ออกมาหลาย ๆ วิธี ทั้งนี้ก็เพื่อวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ คือต้องการให้คนทั้งหลายยอมรับความจริงที่ว่า :-

คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต และชีวิตของพวกเขาโอบปาดิเกะทั้งหลายนั้น ในเมื่อเราได้ศึกษาจากหลักวิชาที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ ประกอบกับได้เห็นข้อเท็จจริงแล้ว ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิญญานของเรา และจากวิบากของกรรมต่าง ๆ ที่เราได้สะสมเอาไว้จริง

จุดนี้แหละคือแสงสว่างที่จะนำโลกไปสู่สันติ และถ้าเทียบกับในทางศาสนาอื่นที่เชื่อว่า มีพระเจ้าเป็นเจ้าของคนที่เข้าใจเรื่องวิญญาน และเรื่องกฎของกรรมดังที่กล่าวมาอย่างแจ่มแจ้ง ก็คือ **ผู้ที่เห็นพระเจ้า และเป็นการเห็นด้วยตัวของตัวเองอย่างปราศจากข้อสงสัยใด ๆ** เรื่องนี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก แต่สำหรับคนที่ยังไม่ตื่น เพราะยังหลับอยู่ด้วยความมกมายในเรื่องวัตถุนั้น เขาจะไม่มีรู้สึกถึงความสำคัญอันนี้เลย มันเหมือนกับคนซึ่งอยู่ในที่มืด มองไม่เห็นอะไร แต่เขาคิดว่าเขามองเห็น ทั้งที่สิ่งที่เขามองเห็นนั้นไม่ใช่ความจริง เป็นสิ่งที่เขานึกฝันไปเอง คนที่เชื่อในเรื่องพระเจ้าเป็นเจ้าของตามหลักของศาสนาอื่นก็ดี คนที่เชื่อว่าตัวเองเป็นผลที่เกิดมาจากวิญญาน และ

จากวิบากของตัวเองตามหลักพระพุทธศาสนาก็ดี ซึ่งถ้าความเชื่ออันนี้เป็นไปอย่างสนิทและเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วย่อมจะเป็นบุคคลที่มีความหวังอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ในท่ามกลางอันตรายอย่างร้ายแรง หรือกำลังเผชิญหน้าอยู่กับความตายก็ตาม หรือแม้จะได้รับการกดขี่อย่างทารุณจากฝ่ายศัตรู คนประเภทนี้ก็ไม่สิ้นหวัง เพราะเขาจะรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า เขาไม่ตายและใคร ๆ จะทำให้เขาตายไม่ได้ ความเดือนร้อนหรือความทุกข์ทรมานใด ๆ ที่กำลังได้รับอยู่ เมื่อพูดในสำนวนของคริสต์ศาสนา ก็คือการทดลองของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า หรือการหล่อหลอมวิญญาณของเราให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเพื่อที่จะได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายตลอดไป แต่เมื่อพูดในสำนวนของพระพุทธศาสนา ก็คือ ผู้ที่ขึ้นจากฝั่งได้แล้ว หลังจากที่ได้ท่องเที่ยวเวียนว่ายอยู่แต่ในทะเลแห่งความทุกข์มานับชาติไม่ถ้วน และขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า **คนที่มีจิตใจดังที่กล่าวมานี้เท่านั้นที่จะสามารถทำการกู้ชาติ ปราบยุค เชื้อญู ทำลายล้างอธรรมให้หมดสิ้นไปได้**

ข้าพเจ้ามีความรู้สึกซาบซึ้งในสังฆธรรมดังที่กล่าวมา

เพราะฉะนั้น จึงได้พยายามทุ่มเทเรี่ยวแรงและสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อที่จะนำแสงสว่างอันที่ข้าพเจ้ามองเห็น และได้รับอยู่มาให้แก่มวลมนุษยชาติ ความพยายามของข้าพเจ้าในเรื่องนี้จะไม่มีความหืดหิ้น ไม่ว่าจะมีความอะไรเกิดขึ้น แต่ในเมื่ออุปสรรคมีมากทั้งที่ไม่ควรจะมี ดังที่ข้าพเจ้าได้แถลงไว้ในเรื่องถ้อยแถลงฉบับนี้นั้น ไม่ใช่หมายถึงความเคียดแค้นหรือความน้อยใจ แต่หากเป็นการแสดงให้เห็นถึงว่า เหตุการณ์ต่าง ๆ กำลังทำลายข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าต้องใช้ความมานะพยายามใช้เรี่ยวแรงให้มากกว่าที่มีอยู่ซึ่งขณะนี้ข้าพเจ้าก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่า ข้าพเจ้ายังซีเกียจอยู่ และยังไม่ได้ใช้สติปัญญาให้เต็มขนาด ซึ่งข้อความที่พูดนี้คนอื่นจะคิดอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าทุกคำพูดที่ออกมาคือความจริงใจทั้งสิ้น

<<<<>>>>

เทศนาภักดิ์ที่สอง

เรื่องมาฆบูชา

ของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

แสดงวันมาฆบูชาที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๖

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

ขอท่านสาธุชนจงตั้งจิตสดับพระธรรมเทศนา วันนั้นเป็นวันเพ็ญ
เดือน ๓ เวลาบ่าย ภายใ้พระเวฬุวนาราม ร่มครีမ်แห่งเงาของ
พฤกษชาติ ที่ยี่นต้นกรำแดดฝน อยู่ชั่วนาตาปี กอไผ่แตกใบอ่อนพุ่มไสว
ฝูงกระรอก กระแตวิ่งไล่กวดกันอยู่ขวั้ไขว้ โดยไม่ได้เกรงอันตรายใด ๆ
เหมือนกับมันจะรู้ว่า ในเขตนี้เป็นที่ปลอดภัยสำหรับเนื่อกนานาชนิด
ไ้ไม่เข้าเวฬุวนาราม ก็แน่นขนัดไปด้วยภิกษุผู้สำเร็จอรหัตผล และเป็น
เอหิภิกษุ ดวงตะวันบ่ายคล้อยทอแสงจับจีวรเหลืองอร่าม สดใสเรื่อรวง
อยู่ทั่วเวฬุวนาราม พุทธสาวก ๑,๒๕๐ รูป มุ่งตรงสู่

พุทธสำนักโดยมิได้นัดหมาย เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก วันนั้นพระบรม
ศาสดาผู้เป็นบรมครู และเป็นนาถะของโลกได้ทรงประกาศก่อตั้งศาสนา
และสรุปคำสอนของพระองค์ว่า :

จงเว้นสิ่งที่เป็นความชั่ว หมั่นตั้งใจทำแต่คุณความดี
และทำจิตใจเราเองให้ผ่องใส
และตรัสวิธีการปฏิบัติเพื่อบรรลุถึงธรรมนั้นว่า
ความอดกลั้นทนทานเป็นธรรมเผากิเลสอย่างยิ่ง
และการตัดกิเลสเป็นธรรมอันยอดเยี่ยม

วันนี้ มาฆฤกษ์ได้เวียนมาบรรจบครบรอบอีกครั้งหนึ่ง แต่วันนี้ไม่
มีพระบรมศาสดา คงมีแต่พระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ ซึ่งเป็น
ตัวแทนอันล้ำค่า ขอทุกคนจงระลึกถึงพระคุณของพระองค์พระศาสดา
ซึ่งได้ให้คำสั่งสอน ให้พระธรรมอันล้ำเลิศ ซึ่งเป็นประดุจอุทกวาริ
ซึ่งหลังไหลลงมาจากปากฟ้า ยิ่งความชื้นให้แก่มวลสัตว์และพฤกษชาติ
ทั้งมวล พระธรรมเป็นประดุจประทีปสว่างล้นดวงมณีมา ที่จะส่องสว่าง
ทำลายความมืดให้

อันตรายหายไปสิ้น ดังนั้น อาตมาจึงจะขอเพียงแต่ให้คำสั่งสอนซึ่ง
พระองค์ได้ตรัสสอนไว้ แก่ท่านทั้งหลาย

หิริโหดตปฺปสมฺปหฺนฺนา สุกฺกมฺมสมฺมาหิตา

สนฺโต สปฺปฺริสา โลกเ ทเวธฺมาติ วุจฺจเว

บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยหิริและโหดตปปะ ซึ่งหมายความว่า เป็น
บุคคลซึ่งมีความอายและมีความกลัวต่อบาปตั้งมั่นอยู่ในกุศลธรรม
เป็นคนสงบ เป็นสัตบุรุษ นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมกล่าวว่า ผู้นั้นเป็นผู้มี
เทวธรรมในโลก

กณฺหํ ฐมฺมํ วิปฺปหาเย สุกฺกํ ภาวเถ ปณฺฑิโต

บัณฺฑิตยํมละธรรมา จเรญฺจธรรมา

ที่อาตมาพูดก็กินเวลานานพอสมควร จึงขอเอวังแต่เพียงเท่านี้

เทศนาภรณ์ที่ ๓

เรื่องชีวิตโอบปาติกะ

ของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

แสดงเมื่อวันอาสาฬหบูชา ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๗

ขออนุโมทนาแก่ท่านทั้งหลาย จงอย่าคิดว่าเป็นการเทศน์เลย เพราะการฟังเทศน์และการฟังธรรมนั้น ท่านทั้งหลายอาจจะหาฟังได้ในที่ทั่ว ๆ ไป เมื่อมีปัญหาสิ่งใดท่านทั้งหลายก็แสวงหาถามจากผู้รู้ได้ การที่ข้าฯ มาพูดนี้จึงไม่เป็นการเทศน์ ฉะนั้นจึงไม่มีการขึ้นต้นคำว่า นโม ก่อนจะเทศน์ เพราะฉะนั้น ข้าฯ จะพูดถึงสิ่งที่ท่านทั้งหลายยังไม่ทราบ และไม่อาจที่จะไปหาฟังจากที่อื่นได้ เมื่อคราวครั้งก่อนนั้น ข้าฯ ได้พูดถึงโลกของโอบปาติกะว่า เป็นโลกแห่งความฝันโลกแห่งความรู้สึกนึกคิด ฉะนั้นวันนี้ข้าฯ จะมาพูดเรื่องนั้นต่อ พูดถึงเรื่องโลกของโอบปาติกะ ซึ่งเป็นโลกซึ่งข้าฯ จะพยายามที่จะให้ทุกคนเข้าใจ เมื่อทุกคนเข้าใจตามนั้นแล้ว ก็เป็นผลดีแก่

บุคคลนั้นเอง ทุกคนอย่าลืมและจงตั้งใจให้เป็นกุศลว่าวันนี้เป็นวันดี และจะพยายามทำตัวให้ดีที่สุด

โลกของโอบปาติเกะนั้นเป็นโลกแห่งความนึกคิดโลกที่ใช้พลังกุศลที่ได้สร้างสมอบรมไว้แต่ชาตินี้ ชาติที่เป็นมนุษย์นี้แล้ว โอบปาติเกะนั้นจะทำการกุศลได้ยากมากนอกจากว่าบุคคลผู้ไปสู่สุคติซึ่งเมื่อเขายังมีชีวิตนั้น อย่างน้อยก็เคยปฏิบัติผ่านชั้นปฐมฌานไปแล้ว ทุกคนอย่าลืมว่า เมื่อท่านไปเป็นโอบปาติเกะนั้น ยากนักที่จะได้มาติดต่อกับคนที่เป็นมนุษย์กับโลกมนุษย์นี้ ยากเสมือนหนึ่งมนุษย์พยายามที่จะติดต่อกับโอบปาติเกะ ทุกคนเมื่อพูดตามความเป็นจริงแล้วไม่มีการตาย คำว่าตายมีใช้แต่เฉพาะในโลกมนุษย์เท่านั้น เมื่อท่านได้ทั้งกายเนื้อที่เป็นวัตถุสสารนี้ไปแล้ว ท่านจะรู้สึกว่าคุณไม่ได้ตาย

และอย่าลืมว่า ร่างกายของโอบปาติเกะนั้น เมื่อท่านได้ทั้งกายที่เป็นวัตถุเนื้อหนังนี้ไปแล้ว ท่านจะอยู่ในอำนาจของจิตล้วน ๆ วิญญาณจะสร้างสรรค์ชีวิตของท่านขึ้นมา เมื่อท่านมีกุศลซึ่งได้เคยกระทำไว้แต่ในชาติที่เป็น มนุษย์จิตใจงดงามผ่องใสรูปร่างที่ออกมานั้นก็จะเป็นไป

อย่างที่จิตใจคิด เพราะฉะนั้นท่านอย่าหวังเลยว่า เมื่อท่านเป็นมนุษย์อยู่นั้น ท่านได้รู้จักกับคนนั้นท่านได้รู้จักกับคนนี้ แล้วหวังว่าเมื่อท่านไปเป็นโอบปาติกะแล้วจะรู้จักเขาไม่มีทางเป็นไปได้ รูปร่างอย่างเป็นมนุษย์นั้น จะออก มาขัดก็ต่อเมื่อโอบปาติกะตนนั้นมาทำความรู้จัก และมาติดต่อกับมนุษย์เท่านั้น แต่เมื่อเวลาที่เขาเป็นโอบปาติกะไม่ได้มาติดต่อกับมนุษย์ รูปร่างก็จะเป็นอีกอย่างหนึ่งเพราะฉะนั้น จะไม่รู้จักกับคนคนนั้น นอกจากว่าจะไปแสวงหาเพื่อนใหม่(แม้แต่ตัวข้า ฯ เองซึ่งเป็นพระ เมื่อท่านได้เป็นโอบปาติกะแล้ว ข้า ฯ ก็ยังจำท่านได้ แต่ท่านจะมีโอกาสจะจำข้า ฯ ได้ ทั้ง ๆ ที่ข้า ฯ อาจจะบอกว่า ข้า ฯ นี้แหละคือสมเด็จพระพุฒาจารย์โต วัดระฆัง ซึ่งเมื่อครั้งที่ท่านเป็นมนุษย์อยู่นั้นได้เคยมาเข้าทรง และให้คำแนะนำท่านแล้ว ท่านจะมอาจจะเชื่อได้เลย เราจะไปทำความรู้จักกันใหม่ในโลกของโอบปาติกะ) เพราะฉะนั้นทุกคนจงเอาตัวรอดแต่เพียงลำพังคนเดียวเถิด อย่าได้เป็นห่วง คนโน้นคนนี้เลย

การละอุปาทานในโลกของโอบปาติกะนั้น ยากยิ่ง

เสียดายว่าเมื่อเป็นมนุษย์ มิอาจจะพูดออกมาได้ว่าเป็นก็เท่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร เมื่อท่านไปเป็นโอบปาติกะนั้นมิอาจจะปิดบังได้ เมื่อท่านเป็นมนุษย์นั้นปิดบังได้เพราะว่าเนื้อหนังที่ได้รับมาจากทางกรรมพันธุ์ แต่ว่าเมื่อมีชีวิตเป็นโอบปาติกะนั้น ท่านตัวคนเดียว มาคนเดียว อยู่คนเดียว แล้วก็ไปคนเดียว อย่าลืมนะว่า เมื่อไปอยู่ในโลกของโอบปาติกะนั้น ท่านจะจำใครไม่ได้เลยแม้แต่ตัวของท่านเอง คุณธรรมที่มีอยู่ในจิตใจของท่านที่ได้สร้างสมไว้เมื่อตอนที่เป็นมนุษย์เท่านั้นที่จะเลี้ยงตัวท่านได้ การไปรู้จักกับโอบปาติกะคนอื่น ก็จะมีคามหมายเช่นเดียวกับเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์นี้ ท่านไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าคนนั้นคนนี้เป็นใคร นอกเสียจากว่า ท่านจะเคยได้ยินชื่อเสียง หรือได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน

โลกของโอบปาติกะนั้น แบ่งชั้นวรรณะไว้อย่างมีระเบียบ พวกที่มีจิตใจดี ก็อยู่แต่พวกที่มีจิตใจดี พวกที่มีจิตใจเลว ก็อยู่แต่พวกที่มีจิตใจเลว มิได้รวมกันปะปนกันเหมือนมนุษย์ในโลกนี้ ซึ่งเรามิอาจมองทะลุไปได้ว่า คนนี้มีคุณธรรมสูง คนนี้เป็นคนเลว ความรู้สึก

นึกคิดที่เกิดขึ้นแต่ครั้งนั้น เมื่อเราอยู่ในโลกมนุษย์นั้นถ้าแม้ว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องซึ่งมีความทรมานแก่ใจเราเป็นทุกข์เป็นร้อน นั่งไม่ติดนอนไม่หลับ แต่ถึงกระนั้นเราก็กินหาอาหารมณอันอื่น ๆ มาทับถมอาหารมณนั้นไว้ได้ อาหารมณนั้นจะฝังอยู่ข้างใน มิได้แสดงออกมา เราก็เพลิดเพลิดไปกับอาหารมณอื่น แต่ว่าเมื่อเราอยู่ในโลกของโอปปาติกะนั้น **เมื่ออาหารมณอะไรเกิดมานั้น หมายความว่ากรรมที่เราทำนั้นได้แสดงออกมา มันจะอยู่อย่างนั้นจนสุดฤทธิ์ของมัน** เรามีโอกาสจะนึกคิดเอาอาหารมณอื่นเข้ามาทดแทนได้เลย และอย่าลืมว่า **อุปาทานของโอปปาติกะนั้นร้ายแรงยิ่งกว่าอุปาทานของมนุษย์**

ข้า ฯ เคยพูดเอาไว้เมื่อครั้งคราวก่อนนั้นว่า พระพุทธองค์ทรงเคยตรัสไว้ว่า

กิโฉ มนุสฺสปฏิลาโก การที่จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้นยากนักยากสุดแสน

เราจะทำความดี และปรับปรุงจิตใจของเราได้ ก็เมื่อเราเป็นมนุษย์เท่านั้น เมื่อไปเป็นโอปปาติกะแล้ว

นอกเสียจากว่า บุคคลนั้นเมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เคยได้อย่างน้อยปฐุมฉาน ถึงจะมีจิตใจซึ่งจะระลึกขึ้นได้ว่า เราจะต้องพยายามทำจิตใจเราให้สูงขึ้นกว่านี้ได้ แล้วและจะระลึกถึงบุญกุศลเก่า ๆ ซึ่งจะเป็นเสมือนปุ๋ยซึ่งจะหล่อเลี้ยงต้นไม้ให้เจริญงอกงามได้ อย่างดีเมื่อเราได้รับความทุกข์ทรมานในโลกของโอปปาติกะนั้น มนุษย์ช่วยเราได้ไม่ถึง ๑ เปอร์เซนต์ ถึงแม้ว่าเขาจะทำบุญกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ เพราะฉะนั้นเมื่อทุกคนยังมีเวลาอยู่ ก็จงรีบคว้าโอกาสที่ว่าทำอย่างไรหนอจิตใจเราจึงจะดีขึ้นกว่านี้ วันนี้ข้าฯ จะพูดเพียงเท่านี้ก่อน เอา ไว้คราวหลังจะมาพูดต่อ

หมายเหตุ เทศนาภักดิ์ที่สองของหลวงพ่อดมเด็จพระ ที่เทศน์ในวันมาฆบูชา นั้น ไม่มีอะไรที่จะต้องอธิบาย เพราะทุกคำพูดที่ท่านแสดงออกมานั้น มีความหมายแจ่มแจ้งอยู่แล้วพร้อมกับมีลีลาสำนวนโวหารไพเราะมาก คนที่นั่งฟังอยู่ในวันนั้น ทุกคนเกิดความเชื่อและความเลื่อมใส ซึ่งมีอยู่ในที่นั้นประมาณ ๒๐ คน การแสดงปี่นี้ได้

ทำที่ห้องฝึกสมาธิของบ้านไม้ที่โรงพิมพ์ ตั้งอยู่ไม่ใช่ทำที่ตึกใหม่ เพราะต่อนั้นยังไม่ได้ซื้อตึก และทุกคนที่มาในวันนั้น ล้วนแต่เป็นผู้ใกล้ชิดกับข้าพเจ้าทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นทุกคนจึงรู้ว่า คำพูดเหล่านี้ ไม่ใช่คำพูดที่ออกมาจากจิตใจของคนทรงแนนอน เพราะเป็นการพูดในลักษณะที่เหมือนกับคนที่นอนหลับสนิทไม่รู้รู้สึกตัว แล้วละเมอออกมา ในเทคนิคนี้ที่มีคำบาลีอยู่หลายคำอันนี้ยังเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นว่า **หลวงพ่อดมเต็จ ๆ เทศน์ จริง ๆ** แต่อย่างไรก็ดี ข้อความที่เป็นบาลีที่ผ่านปากคนทรงในวันนั้น มีอยู่คำเดียวที่ผิดจากหลักในพระไตรปิฎก คือ คำว่า **หิริโหดตปฺปสมฺปนฺโน** คือในตอนที่ท่านเทศน์นั้นท่านใช้คำว่า **หิริโหดตปฺปสมฺปนฺโน** ให้สังเกตคำสุดท้าย ที่ถูกต้องเป็น **สมฺปนฺนา** แต่ท่านใช้ **สมฺปนฺโน** ซึ่งก็อาจจะเผลอไปบ้าง และข้าพเจ้าก็ได้กราบเรียนท่าน และขออนุญาตแก้ไขแล้ว ทั้งหมดมีคำนี้เพียงคำเดียวเท่านั้นที่ผิด และก็เป็นการผิดเพียงพยางค์เดียว นอกจากนั้นถูกทั้งหมด และลองนึกดู คนทรงไม่รู้ภาษาบาลี คำเหล่านี้จำไม่ได้เลย แต่แล้วก็สามารถพูดออกมาได้ และแปลได้

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีปัญหาอะไรที่จะสงสัยว่า ไม่ใช่เทศนาของ หลวงพ่อสมเด็จ ฯ

เทศนาภักดิ์ที่ ๑ ท่านเทศน์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ **เทศนาภักดิ์ที่ ๒** เทศน์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยธรรมดาท่านเทศน์ปีละครั้ง ซึ่งหมายถึง เป็นการเทศน์โดยวิธีการเข้าทรง ส่วนการให้คำแนะนำหรือการตอบ ปัญหาโดยวิธีติดต่อทางสมาธินั้น ข้าพเจ้าได้ทำอยู่เสมอเป็นประจำ เกือบจะทุกวันก็ว่าได้ เพราะวิธีนี้ได้ผลดีกว่า เนื่องจากได้เห็นรูปร่างของ ท่านด้วย ได้ยินเสียงของท่านด้วย และในขณะที่เข้าสมาธิไปหาท่านนั้นก็มีสติสัมปชัญญะ เหมือนกับเราอยู่ต่อหน้าท่านในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ วิธีนี้ไม่ทำให้สุขภาพเสีย ส่วนการเข้าทรง คนที่เป็นคนทรงพูดออกมาโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว คนทรงอยู่ในภาวะที่ถูกสะกดจิต เมื่อออกจากการเข้าทรงแล้ว รู้สึกเพลีย เหนื่อยมากเพราะฉะนั้นจึงทำบ่อยครั้งไม่ได้

การติดต่อกับโอบปาติกะทั้งหลายโดยวิธีทางสมาธินั้น ส่วนมาก ข้าพเจ้าก็ได้นำมาเขียนเป็นหนังสือลงใน

หนังสือวิญญูณบ้าง เขียนเป็นเล่มออกมาบ้าง ถ้าหากข้าพเจ้าไม่อยู่ในฐานะที่จะติดต่อกับโอบปาติกะทั้งหลายได้ ก็เป็นการแน่นอนว่า งานอย่างที่ทำอยู่ทุกวันนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย และจะดำเนินมาตราบเท่าทุกวันนี้ไม่ได้ด้วย ในครั้งใดที่ข้าพเจ้ามีปัญหาหรือคนอื่นมีปัญหาหรือในครั้งใดที่ข้าพเจ้าหมดกำลังใจ เกิดความเบื่อหน่ายท้อแท้ ไม่อยากทำงาน เพราะอุปสรรคมีมากเหลือเกิน ก็ได้อาศัยหลวงพ่อสมเด็จ ฯ และองค์อื่น ๆ อีกหลายองค์ช่วยตอบปัญหาให้ ช่วยให้กำลังใจตลอดมา เพราะฉะนั้น โดยส่วนตัวและสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง ทุกคนจึงเกิดความเชื่อมั่น เกิดความแน่ใจว่า เราได้ติดต่อกับหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้จริง ๆ

อันที่จริงที่สำนักแห่งนี้ได้ติดต่อกับโอบปาติกะมากมายหลายองค์ และถ้าจะนับถึงพวกโอบปาติกะชั้นธรรมดาที่ไม่มีความสำคัญอะไร ซึ่งเปรียบเหมือนชาวบ้านธรรมดานั้นยิ่งนับไม่ถ้วน เหมือนกับเราพบผู้คนในที่ต่าง ๆ ไปที่ไหนก็พบ อยู่บ้านก็พบ สำหรับโอบปาติกะประเภทนี้ ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะไม่เกิดประโยชน์

อะไร ส่วนโอบปาติกะที่ข้าพเจ้าติดต่อกันอยู่นั้น ส่วนมากเป็น โอบปาติกะชั้นเทพเจ้า คือ โอบปาติกะที่ได้มานหรือไม่กี่เป็นโอบปาติกะชั้นปัญญาชน ผู้ซึ่งเคยทำประโยชน์แก่โลกมามาก ท่านเหล่านี้สามารถให้คำแนะนำตักเตือนชี้ช่องทาง ให้กำลังใจได้ดีมาก ซึ่งผลงานของการค้นคว้าในด้านนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ถ่ายทอดออกมาสู่ประชาชนเสมอ ดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นอยู่เสมอ

ส่วนเทศนาภักดิ์ที่ ๓ ท่านได้แสดงเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๗ แสดงในวันอาสาฬหบูชา สำหรับเทศนาภักดิ์นี้ มีข้อความที่จะต้องอธิบายหลายอย่าง ความจริงเทศนาภักดิ์นี้ ถ้านับตามลำดับแล้ว เป็นเทศนาภักดิ์ที่ ๔ ไม่ใช่ภักดิ์ที่ ๓ เพราะภักดิ์ที่ ๓ นั้น ท่านมาเทศน์เรื่อง **คาถาชินบัญชร** แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เขียนเอาไว้แล้วพร้อมกับอธิบายไว้อย่างละเอียด โดยจัดทำเป็นหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่งคือ **สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ภาค ๒** หนังสือเล่มนี้ได้จัดพิมพ์มานานแล้ว ซึ่งขณะนี้ยังมีอยู่เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นจะต้องนำมาลงในหนังสืออีก

อนึ่ง ขอให้สังเกตว่า เทศนาภักดิ์แรก ท่านพูด

ถึงเรื่อง **โอบปาติกะ** แต่กัณฑ์ที่สองพูดถึงเรื่อง **วันมาฆบูชา** ส่วนกัณฑ์ที่ ๓ ที่นำลงในฉบับนี้ ท่านพูดถึงเรื่อง **โอบปาติกะ** อีก เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดตามลำดับเรื่อง เทศน์กัณฑ์ที่ ๓ นี้ ก็ต้องเป็นกัณฑ์ที่ ๒ เพราะเป็นเรื่องที่ต่อมาจากกัณฑ์ที่ ๑ และหลังจากนี้ไม่นาน ท่านก็เทศน์อีกกัณฑ์หนึ่งเกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะ คือแทนที่ท่านจะเทศน์ปีละครั้งเหมือนคราวที่แล้ว ๆ มา แต่สำหรับกัณฑ์ที่ ๔ ซึ่งเป็นการเทศน์เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะต่อจากกัณฑ์ที่ ๓ นั้น ท่านแสดงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗ คือห่างกันเพียงอาทิตย์เดียวเท่านั้น และเป็นการเทศน์ในเวลา กลางคืน เวลา ๑๙.๓๐ น. เหมือนกันและเพื่อต้องการจะให้ผู้อ่านได้ทราบข้อความติดต่อกันมาโดยลำดับ ฉะนั้นจึงได้นำเทศน์กัณฑ์ที่ ๔ นี้ลงในฉบับ นี้เลยดังต่อไปนี้ :-

เทศนาภันท์ที่ ๔

เรื่องชีวิตโอบปาติกะ

ของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

แสดงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗

ครั้งนี้ อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าฯ จะได้มาพูดกับ ท่านทั้งหลาย ข้าฯ เคยคิดว่าในชั่วระยะเข้าพรรษานี้ ข้าฯ จะไม่เข้าทรงใครเลย แต่ด้วยความจำเป็นบังคับ เมื่อคราวที่แล้วนี้ข้าฯ พูดกับท่านทั้งหลาย ยังไม่จบ และอีกอย่างหนึ่งชั่วระยะ ๓ ถึง ๕ ปี ท่านทั้งหลายจะไม่ได้ยินร่างทรงที่ข้าฯ ทรงนี้เข้าทรงอีกแล้วไม่ว่าใครทั้งสิ้นเพราะฉะนั้นจึงเป็นการยากที่จะมาติดต่อกับท่านได้ ถ้าไม่ใช้เวลาถึง ๓ ปี หรือ ๕ ปีแล้ว ร่างทรงนี้จะเป็นคนที่สมบุรณ์ไม่ได้ ท่านจงจำไว้ให้ดีว่า **คนที่จะเป็นร่างทรง ได้สมบุรณ์นั้นก็แต่เฉพาะคนที่ได้มโนมยิทธิเท่านั้น** เพราะฉะนั้นการทรงทั่ว ๆ ไปที่ท่านเคยเห็นมีอยู่ ๓ ประเภท

ประเภทหนึ่งนั้น คนทรงต้องการที่จะหลอกหลวง มีเจตนาที่จะหลอกหลวง

อันที่สอง เขาไม่มีเจตนาที่จะหลอกลวง แต่ว่าจิตใต้สำนึกของเขาแสดงออกมา ท่านคงจะสงสัยว่า แล้วทำไมถึงมีการเม่นยำเล่า ข้อนี้ไม่ยากเลย ท่านคงทราบดีแล้วว่าอำนาจจิตนั้นเป็นอำนาจที่อยู่เหนือสิ่งใด ๆ และสามารถที่จะล่วงรู้เหตุการณ์ได้

ประการที่สาม คนทรงนั้นหลับในสมาธิได้เช่นเดียวกับร่างทรงที่ข้าฯ ใช้นี้ แต่ว่าถึงแม้จะหลับในสมาธิได้ การทรงนั้นจะอยู่ได้เพียงอย่างมากหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น เพราะว่าถึงแม้จะดับจิตของตัวเองแล้ว ภาวังจิตก็ยังมีได้ดับ ไม่มีจิตของใครที่จะยอมให้มีจิตดวงอื่นเข้ามาซ้อนอยู่ได้เป็นเวลานาน ๆ ฉะนั้นคนทรงที่สมบูรณ์ คือคนที่ได้มโนมยทิพเท่านั้น เมื่อจะมีโอบปาติกะตนใดมาทรงเจ้าของตัวจะต้องออกไปเป็นโอบปาติกะชั่วคราวหนึ่ง ฉะนั้นการเข้าทรงจึงเป็นการที่เสียสมรรถภาพ

เมื่อสองครั้งที่แล้ว ที่ข้าฯ ได้พูดถึงเรื่องของโลกโอบปาติกะนั้น ครั้งหนึ่ง สรุปเป็นใจความว่า ชีวิตของโอบปาติกะเป็นชีวิตแห่งความฝัน ชีวิตแห่งความรู้สึกนึกคิด ครั้งที่สองได้พูดถึงว่า ชีวิตของโอบปาติกะนั้น

แบ่งเขตกันอย่างแจ่มแจ้ง และรูปร่างของโอบปาติเกะนั้น จะ
 เป็นไปอีกรูปหนึ่ง นอกเสียจากว่าเขาจะมาติดต่อกับคนที่เป็
 มนุษย์จึงจะมีรูปร่างเหมือนเดิม ครั้งนี้ข้าฯ จะพูดขยายความต่อไป
 ท่านอย่าลืมหาชีวิตของโอบปาติเกะนั้นเป็นชีวิตที่เกิดขึ้นเอง ด้วย
 อำนาจของตัวเอง หาได้มีการอาศัยพ่อแม่ไม่ เพราะฉะนั้นเมื่อท่าน
 ได้รับความทุกข์ทรมานในโลกของโอบปาติเกะนั้น จะไม่มีใครช่วยท่านได้
 เลย ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ไม่มีญาติพี่น้อง นอกเสียจากว่าอาจจะมีผู้มีบุญ
 มาเห็นแล้วเกิดความสงสาร และให้คำแนะนำ และจงจำไว้อีกให้แม่น ๆ
 ว่า อุปาทาน ของโอบปาติเกะนั้น เป็นอุปาทานที่หนาแน่นมาก
 มีอาจที่จะยอมรับฟังเหตุผลใด ๆ ทั้งนั้น เพราะว่าชีวิตของ
 โอบปาติเกะนั้น เป็นชีวิตที่ไม่มีสมอง ชีวิตที่เป็นมนุษย์เมื่อเราได้รับ
 การแนะนำจากใครก็ตาม เราได้ใช้มันสมองเป็นเครื่องช่วยในอันที่จะคิด
 สิ่งนั้นสิ่งนี้ และเราก็สามารถที่จะเปลี่ยนความคิด และเปลี่ยนวิธีการ
 ดำเนินชีวิตของเราได้ แต่ทว่าชีวิตของโอบปาติเกะนั้นเป็นชีวิตที่ไม่มีมัน
 สมอง เพราะฉะนั้นท่านจงคิดดูให้ดีว่า ท่านจะเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด
 ของท่านได้ยากขนาดไหน

ท่านทั้งหลายจะทำความดีได้ ก็ต่อเมื่อเป็นมนุษย์เท่านั้น ในโลกของโอปปาติกะนั้นทำได้ยากมาก เพราะว่ามันสับสนดรามที่ติดไปจากโลกนี้ เป็นเครื่องกีดขวางเมื่อท่านอยู่ในโลกที่เป็นมนุษย์ ท่านได้ทำแต่กรรมชั่วไว้ เมื่อท่านไปอยู่ในโลกของโอปปาติกะ ชีวิตของท่านจะต่ำ แต่ทว่าท่านก็อาจจะไม่ทุกข์ทรมานก็ได้ นอกจากบุคคลอื่นจะมามองเห็นว่าท่านทรมาน แต่ตัวท่านเองจะไม่รู้สึกรู้ว่าทรมานอะไร เช่นเดียวกับชีวิตในโลกนี้ ซึ่งเมื่อเรามองดูสัตว์เดียรัจฉาน เรายุ่สึกว่าทุกข์มาก และไม่มีทางที่จะดีขึ้นได้เลย แต่สัตว์เดียรัจฉานนั้น มันน่าจะสำนึกได้ว่าสภาพชีวิตของมันนั้นทรมาน และจะต้องทำจิตใจให้สูงขึ้นเสมอ แต่ไม่มีการสำนึก เช่นเดียวกับในโลกของโอปปาติกะ **คนที่ไปสู่โลกของโอปปาติกะนั้น แล้วจะรู้ สึกว่าอยากทำความดีขึ้นไปนั้น** เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์จะต้องเป็นคนซึ่งอย่างน้อยได้ปฐมฌาน ถ้าแม้ว่าไม่ได้ ปฐมฌาน ชีวิตประจำวันของท่าน จะต้องเป็นชีวิตที่อยู่ในเหตุผลมากที่สุด และกระทำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์ ชีวิตของโอปปาติกะที่ทรมานนั้น ท่านจงเปรียบเทียบเช่นนี้ว่า ในขณะที่ท่านมีความต้องการสิ่ง

ต่าง ๆ อย่างมากมาย แต่ทว่า ไม่ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา ท่าน
 ทรมาน ท่านทุกข์ ในโลกของโอบปาติกะนั้นยิ่งกว่านั้นหลายเท่า ชีวิตของ
 โอบปาติกะที่มีความทรมานนั้น มีสภาพเช่นเดียวกับคนบ้าในโลกนี้
 ซึ่งต้องส่งโรงพยาบาลโรคจิต และอีกอย่างหนึ่งท่านจงจำไว้ว่า ไม่มีการ
 ตายที่แท้จริง การตายจากโลกมนุษย์ไปสู่โลกของโอบปาติกะนั้น เป็น
 เพียงการสับเปลี่ยนสภาพเท่านั้นเอง เมื่อท่านทั้งกายที่เป็นวัตถุสสารนี้ไป
 แล้ว ท่านจะรู้สึกที่ท่านไม่ได้ตายเลย ท่านยังมีชีวิตอยู่ ข้าฯ มิอาจจะให้
 รายละเอียดแก่ท่านได้มากนัก การใช้คำพูด พูดได้ไม่เหมือนของจริง
 ขอให้ท่านจงนึกวาดภาพเอง

เรียกลูกนางผันมานี่ซิ พี่นเดิมเจ้าสงบ เจ้าอาจจะเป็นตัวแทน
 เด็กคนนี้ได้ ข้าฯ จะขอเจ้าอย่างหนึ่งในวันนี้ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าจะ
 ไม่อ้าปากขึ้นพูดเลยจนกว่าจะถึงบ้าน และเมื่อถึงบ้านแล้ว ถ้าไม่มีใคร
 พูดใครถามเจ้า เจ้าก็ไม่ต้องพูด ไม่ต้องถาม ไม่ต้องสนทนากับใครทั้งสิ้น
 พอจะทำได้ไหม "ทำได้" ถ้าเจ้าทำได้ ความสำเร็จจะเป็นของเจ้า ไปได้

.....จะครบหมดแล้ว กำลังขึ้นท่อนิดเดียวที่จะ ผิดไป ข้าฯ
จะพยายามบำรุงมัน

ถ้าจะซักถามสงสัยสิ่งใด ค่อยถามทีหลัง ร่างทรงนี้แยะเต็มที่แล้ว
อย่าลืมนะ ถ้าร่างทรงที่ข้าฯ ทรงอยู่นี้ไม่ตายจากโลกของมนุษย์ ไปเป็น
โอบปาดิกะเสียก่อน หรือข้าฯ ไม่จุติเสียก่อน เราคงจะได้พบกันอีก

อึ้ง เมื่อหลวงพ่อสวมเด็จฯ ท่านออกแล้ว หลวงพ่อสุข
วัดมะขามเต่าก็ได้เข้าทรงต่อ และได้บันทึกลงในเทปเช่นเดียวกัน ซึ่งมี
ข้อความดังนี้ :-

เทศนา

เรื่องชีวิตโอบปาติกะ

ของหลวงพ่อสุข วัดมะขามเฒ่า

แสดงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗

ข้าฯ ชื่อสุข สวัสดิ์ท่านทั้งหลาย ฉันรู้จักท่านนานแล้ว แต่ท่านรู้จักฉันนิดเดียว เมื่อตะกี้ข้าฯ ฟังสมเด็จโต พูดถึงโอบปาติกะแล้ว หลวงพ่อโตลืมนพูดไปอีกนิดหนึ่ง ข้าฯ ขอพูดแทน คือข้าฯ จะพูดตอนที่ท่านทั้งหลาย จะละร่างกายที่เป็นวัตถุสสารไปมีชีวิตเป็นโอบปาติกะ อย่าลืมนว่าท่านทั้งหลายจะต้องเป็นโอบปาติกะทุกคน เมื่อท่านไปเป็นโอบปาติกะแล้ว ท่านก็จะมีความรู้สึกว่า ฉันก็เป็นโอบปาติกะไม่เห็นจะอยากตาย สบายดี ชีวิตของโอบปาติกะตอนที่ละกายที่เป็นวัตถุสสารนั้น ความเจ็บปวดมีเช่นไร ก็ติดตามไป เหมือนอย่างท่านนอนหลับแล้วฝัน ท่านจะไม่รู้สึกว่ามีขณะนั้นท่านนอนหลับแล้วฝัน ท่านจะไม่รู้สึกว่า มีร่างกายอีกร่างหนึ่งนอนหลับอยู่ ท่านจะรู้สึกแต่ชีวิตในความฝัน เช่นเดียวกับ

โอบปาติกะ เมื่อทิ้งกายที่เป็นมนุษย์นี้ไปแล้ว ไปมีชีวิตเป็นโอบปาติกะ ท่านจะรู้สึกว่าคุณตายเลย ท่านจะมองไม่เห็นเนื้อหนังมังสาที่นอนค้างเตียง อยู่บนแผ่นดินนี้ นอกเสียจากว่าบุคคลนั้นจะได้ฝึกจิตไว้ดีแล้ว จึงจะมองเห็นสภาพของซากศพที่นอนอยู่แล้วก็นึกปลงตก แต่มนุษย์ทุกคน น้อยนักที่จะรู้สึกเช่นนี้ ท่านจะรู้สึกว่าคุณตายเมื่อในห้องนั้น ที่ท่าน กำลังนอนป่วยอยู่นั้น มีญาติพี่น้องนั่งล้อมเต็มอยู่ เมื่อท่านสิ้นลม เขาจะ คิดว่าคุณเป็นสุขแล้ว เขาจะไม่วุ่นวายกับท่านอีกเลย เขาจะวุ่นวายอยู่ แต่เฉพาะซากที่ไม่มี ความหมายแล้วนั้น ถ้าสภาพของท่านป่วย และ ขณะ ที่นอนป่วย แต่ว่าหาได้ป่วยในโลกที่เป็นมนุษย์ แต่ป่วยในโลกของ โอบปาติกะนั้น เขาจะไม่เหลียวแลท่านเลย และท่านอย่าลืมนึกว่า ยาก มากกว่าที่ท่านจะได้รับคำแนะนำจากโอบปาติกะด้วยกัน ให้ท่านเปลี่ยน ความคิดทั้งหมด เพราะว่าแต่ละคน ๆ นั้นก็มีสภาพเป็นของตัวเอง ห่วงแต่ตัวเอง สมเด็จเจ้าโตได้บอกแล้วว่า ในโลกของโอบปาติกะนั้นไม่มีแม่ ไม่มีพ่อ ไม่มีพี่ไม่มีน้อง ตัวคนเดียว โลกของโอบปาติกะเป็นโลกของ

ชีวิตที่ใช้แต่กรรมล้วน ๆ ข้าฯ อยากจะพูดมากกว่านี้ อยากจะพูดถึงสภาพของโอบปาติกะให้มากกว่านี้ แต่ก็จำใจ...

หมายเหตุ

เทศนาของหลวงพ่อสมเด็จฯ เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะ ซึ่งมีทั้งหมด ๓ กัณฑ์ เฉพาะในหนังสือวิญญานฉบับนี้ได้นำลง ๒ กัณฑ์ และนอกจากนี้ ยังได้นำเทศนาของหลวงพ่อสุข วัดมะขามเฒ่า ซึ่งท่านได้เข้าทรงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗ ต่อจากหลวงพ่อ สมเด็จฯ การที่ข้าพเจ้านำเทศน์ของท่านมาลงด้วย ก็เพราะจะทำให้เข้าใจเรื่องโอบปาติกะดีขึ้น โดยที่ข้าพเจ้าไม่ต้องอธิบายมาก แต่อย่างไรก็ดี สำหรับคนที่เพิ่งจะได้มาได้อ่านเทศนาของท่านในฉบับนี้ ไม่ได้อ่านมาตั้งแต่กัณฑ์แรก และไม่ได้อ่านคำอธิบายเรื่องนี้มาก่อน ก็ย่อมจะมีปัญหามากมาย และแม้สำหรับคนที่เข้าใจอยู่แล้วแต่ถ้าเป็นคนช่างคิด ก็จะมีปัญหาอีกหลายข้อ ซึ่งแต่ละข้อจะต้องอธิบายกันอย่างยืดยาวทั้งนั้น ครั้งแรกตั้งใจ

ว่าจะเขียนคำอธิบายโดยละเอียดลงในฉบับนี้ แต่เมื่อมานับหน้ากระดาษดูแล้ว เห็นว่าไม่พอ เพราะยังมีเรื่องอื่นที่จะต้องนำลงอีก เพราะฉะนั้น คำอธิบายเกี่ยวกับปัญหาในเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ข้าพเจ้าจะนำไปเขียนไว้ในฉบับ และในระหว่างนี้ ถ้าผู้ใดเมื่อได้อ่านเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ และของหลวงพ่อสุข แล้วเกิดความสงสัยอย่างไร ก็ขอได้รับเขียนปัญหาส่งมา ข้าพเจ้าจะได้ถือโอกาสตอบปัญหาลงในฉบับหน้าด้วย

คำอธิบายเทศนาของ หลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) คำปรารภ

* แม้จะเป็นพระราชชาติผู้เดียวในฝันปฐพี หรือจะได้ไปเกิดในสวรรค์ หรือแม้จะได้เป็นใหญ่ในโลกทั้งปวง นั่นก็ยังไม่ประเสริฐเท่ากับผลแห่งการบรรลู่ถึงโสดา

คำพูดประโยคนี้ เป็นพุทธพจน์ แต่ความจริงอันนี้น้อยคนมากที่จะรู้สึกซึ่ง เพราะคนทั่วไปอยากที่จะมีอำนาจอยากที่จะมีเงิน อยากที่จะทำอะไรได้ตามความพอใจ โดยหารู้สึกไม่ว่าตัวตนที่เราทะนุถนอมรักใคร่ และความปรารถนาทุกอย่าง ที่เราคิดว่าเป็นของของเรานั้น ทั้งหมดที่ว่านี้ หาใช่เป็นตัวเราหรือของของเราอย่างแท้จริงไม่ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องตัวตน ซึ่งเรียกว่า **สัkkายทิฏฐิ** หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า **อัตตานุทิฏฐิ** นั้นเป็นภัยต่อชีวิตอย่างยิ่งหลวง พระพุทธเจ้าได้ทรงเปรียบเทียบ

* วิทยุญาณ ฉบับที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๕

คนที่มีสักกายทิฐิรู้ว่า เหมือนกับคนที่อยู่ในห้องทะเลหลวง มองไม่เห็นฝั่ง เกิดและตายอยู่แต่ในทะเลซ้าแล้วซ้าอีก ไม่เคยขึ้นฝั่งได้เลย เรียกว่า ทะเลแห่งสังสารวัฏ หรือ โอบะสงสาร อีกนัยหนึ่งพระองค์ทรงเปรียบว่า เหมือนกับคนตาบอดมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ตราบ ไตที่ยังจะ สักกายทิฐิไม่ได้ก็แปลว่า จะต้องตาบอดอย่าง นี้ตลอดไปตั้งแต่เกิด จนกระทั่งตายทุก ๆ ชาติ จงพิจารณาดู แม้จะเป็นราชามหาเศรษฐี แม้ จะเป็นจักรพรรดิหรือ ไปเกิดในสวรรค์ชั้นไหนก็ตาม ในเมื่อตาในยังบอด อยู่ เพราะเหตุที่ยังจะสักกายทิฐิไม่ได้ ก็แปลว่าเราจะต้อง ตาบอด ตลอดไป และถึงแม้จะทำอย่างไร ก็ไม่มีทางจะ รู้จักตัวเอง และไม่มีทาง ที่จะเอาชนะความทุกข์ เมื่อเป็นเช่นนี้มันจะมีประโยชน์อะไร แต่เรื่องนี้ถึง อย่างไรเสีย ก็ยากที่จะรู้สึกกันได้ เพราะเราเคยชินกับการเป็น คนตาบอด มานานนับชาติไม่ถ้วน และใคร ๆ ก็เป็น เหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงเป็น การยากที่จะรู้สึก หรือ อีกอย่าง จงนึกถึงไก่เปิดหรือหมูที่เขาเลี้ยงเอาไว้ เพื่อที่ จะฆ่า สัตว์เหล่านี้ไม่มีทางที่จะรู้สึกตัว มันก็อยู่เสมอ

ว่า ผู้ที่เลี้ยงมันเป็นมิตรต่อมัน กว่ามันจะรู้สึกว่าคุณเลี้ยงไม่ใช่มิตรก็ในขณะที่เขากำลังจะฆ่า แต่แล้วก็ช่วยตัวเองไม่ได้ต้องตายไป และเมื่อเกิดมาอีกเป็นไก่ เป็นเป็ด เป็นหมู มันก็ลืมถึงเหตุการณ์ที่เคยผ่านมาแล้วอย่างสนิท พระพุทธเจ้าเคยทรงเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่งว่า :-

ผู้ที่มีวิชาครอบงำ ไม่รู้แจ้งเกี่ยวกับเรื่องตัวเองนั้น เหมือนกับไก่ ซึ่งเกิดในไข่และก็ตายในไข่ เปลือกไข่ที่หุ้มห่ออยู่เปรียบเหมือนวิชา และพระองค์ทรงเป็นลูกไก่ตัวแรกที่กระแทะเปลือกไข่ออกมาได้

การเป็นพระโสดาบัน ในความหมายอันหนึ่งก็คือ การละสักกายทิฏฐิได้ ผลแห่งการละสักกายทิฏฐิได้มีอะไรบ้าง เป็นสิ่งที่อธิบายได้ยากมาก นอกจากผู้ที่เคยเข้าสมาธิได้พบกับความสงบภายใน และมีความรู้แจ้ง จากภายใน ซึ่งเป็นผลของการเจริญวิปัสสนา บุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่พอจะหยั่งรู้ได้บ้าง หรือไม่เช่นนั้นคนที่มีชีวิตอยู่กับการใช้เหตุผลไม่ตกเป็นทาสอารมณ์จนเกินไป ชีวิตประจำวันมีความสงบ มีความสุขอันเกิดจากความดี บุคคลประเภทนี้ถ้าได้รับการศึกษา หรือได้ยินได้ฟัง

ก็อาจพอที่จะเข้าใจได้ บุคคลนอกจากนี้ไม่อยู่ในฐานะที่จะเข้าใจได้เลย

ทั้งที่เราตกอยู่ในห้องทะเลหลวง ทั้งที่เราตาบอดอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่รู้สึก ทั้งนี้เพราะเหตุที่ยังละ สักกายทิฏฐิไม่ได้ และอีกอย่างหนึ่ง การเบียดเบียน การสงคราม การทุจริตทุกอย่าง ตลอดถึงความเดือดร้อนทั้งหลาย ไม่ว่าเราจะมองเห็นได้ชัดว่า เป็นเพราะความเจ็บป่วย หรือว่าเป็นเพราะอะไรก็ตาม ทั้งหมดที่มันเกิดขึ้น ก็เพราะสาเหตุที่สำคัญเพียงตัวเดียว คือยังหลงใหล เข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องตัวเอง ขอให้นึกถึงพุทธพจน์บทนี้อีกครั้งหนึ่ง ที่พระองค์ตรัสแก่พระโมฆราชว่า :-

ดูก่อนโมฆราช เธอจะมีสติมองดูโลกให้เห็นเป็นของว่างเปล่าอยู่เสมอทุกขณะจิต เมื่อถอนอัตตานุทิฏฐิได้แล้ว ก็จะอยู่เหนือความตาย ข้ามพ้นจากความตายได้ ผู้ที่มองดูโลกเช่นนี้ มัจจุราชย่อมมองไม่เห็น

ผู้ที่ละสักกายทิฏฐิได้ แม้แต่ความตายยังเอาชนะได้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงความทุกข์อย่างอื่นที่จะเอา

ชนะไม่ได้ ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า โลกนี้จะสันติและมีความอุดมสมบูรณ์โดยไม่ยาก ถ้าหากว่าผู้ที่ปกครองประเทศตลอดถึงผู้ที่ป็นหัวหน้าในหน่วยงานต่างๆ ที่สำคัญ ๆ เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องตัวเองอย่างถูกต้อง และไม่ต้องถึงขั้นที่จะละสักกายทิฐิได้โดยเด็ดขาด เพียงแต่ในขั้นเบาบางเท่านั้น ก็จะมีผลอย่างงดงามมองเห็นได้ชัดแล้ว และการละสักกายทิฐินั้น จะทำได้ง่าย ก็ต่อเมื่อจะต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ทุกอย่างเกิดจากใจ สำคัญ ที่ใจ ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิบากของเรา และการเข้าใจในสิ่งเหล่านี้จะง่ายขึ้นมาก ถ้าหากเรายอมรับว่า โอปปาทิกะมีจริง เพียงแต่เชื่อและเข้าใจว่ามีจริงเท่านั้น ไม่จำเป็นจะต้องเชื่อเกี่ยวกับเรื่องอภินิหาร หรือความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ของพวกโอปปาทิกะ ขอให้ศึกษาเรื่องนี้โดยตรงไปตรงมา ตามหลักวิชาที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ ด้วยวิธีนี้ก็จะทำให้เรามองเห็นได้ว่า ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิบากของเราจริง พ่อแม่ ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เป็นเพียงส่วนประกอบ ความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ คือรากฐานสำคัญ ที่จะทำให้สักกายทิฐิเบา

บางลง แต่อย่างไรก็ดี การละสักกายทิฏฐิ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้เพียงอย่างเดียว แต่หากขึ้นอยู่กับพื้นที่ของการเสียสละอีกด้วย และต้องเป็นการเสียสละที่ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ และทำมานานจนกระทั่งกลายเป็นนิสัยสันดาน ถ้าพื้นที่อันนี้มีไม่พอ การเบาบางหรือการละสักกายทิฏฐิ ย่อมจะเป็นไปไม่ได้

คนส่วนมากถ้าจะเชื่อเกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะ ก็มักจะเชื่อไปในทางอภินิหาร คือแปลว่า ถ้าอภินิหารไม่มี ก็ไม่เชื่อ และถ้าอภินิหารไม่มี เขาก็คิดว่าการเชื่อว่า โอบปาติกะมี จะมีประโยชน์อะไร เพราะไม่อาจจะช่วยอะไรได้ อันนี้คือ **มมมิต** คนทั้งหลายที่ถูกหลอกเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ก็เพราะมีพื้นฐานความเชื่อเกี่ยวกับเรื่อง อภินิหาร และบางคนที่ไม่ยอมเชื่อ ก็เพราะเมื่อได้ยิน ได้ฟังเรื่องอภินิหาร ตามที่คนอื่นเขามาเล่าให้ฟังแล้วเชื่อไม่ลง ข้าพเจ้าคิดว่า เทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ทั้งหมดเท่าที่ได้นำมาลงในหนังสือวิญญานนี้ ถ้าผู้ใดอ่านอย่างละเอียดก็จะได้รับประโยชน์มากมาย แต่บางคนอาจจะเห็นว่าไม่มีอภินิหารอะไรเลย คล้ายกับเป็นการเทศน์

ธรรมดาอย่างที่พระทั้งหลายเทศน์ทั่ว ๆ ไป แต่ถ้าท่านเชื่อว่า ผู้ที่เป็นคน
ทรงพูดออกมาเหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วละเมอ ตัวของตัวเองไม่
ทราบว่าได้พูดได้ทำอะไรบ้างในขณะนั้น ถ้าท่านเชื่ออย่างนี้ ท่านก็จะได้
เห็นอภินิหารที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่าอภินิหารใด ๆ นั่นก็คือคนที่ใคร ๆ ก็นึกว่า
ตายไปแล้ว ความจริงไม่ได้ตาย และสามารถที่จะพูดกับคนที่ยังอยู่ใน
โลกนี้ได้ สามารถแนะนำสั่งสอนเราได้ และอันนี้ก็คือ อภินิหารอัน
ยิ่งใหญ่ เพราะเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันได้ว่า คนเราเมื่อตายไปแล้ว ก็ยังมี
ชีวิตมีตัวตน เป็นชีวิตที่เกิดจากวิญญาน เกิดจากวิบาก

คนทุกคนกลัวตาย แต่เมื่อได้ศึกษาเรื่องชีวิตของ โอบปาติกะ
แล้ว ก็จะทำให้เรารู้แน่ว่าไม่ได้ตาย และไม่มีใครสามารถทำให้เราตายได้
ไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ทุกอย่าง เกิดจากใจ สำคัญที่ใจ เมื่อใจเราเป็นสุขอยู่
เสมอ เพราะ ในใจอุดมไปด้วยคุณธรรมความดีต่าง ๆ ก็หมายถึงว่า เรา
จะสมบรูณ์ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเกิดเป็นคน หรือว่าเกิดเป็น โอบปาติกะ เรา
ก็อยู่ในฐานะที่สบายตลอดไป ภายคนที่ได้ทำบุญไว้ เมื่ออยู่ในโลกนี้ก็
มีความสุข เมื่อ

ละจากโลกนี้ไปแล้วก็มีความสุข และทุกครั้งที่นึกว่า เราได้ทำ
ความดีไว้ก็มีความสุข และเมื่อละจากโลกนี้ไปสู่สุคติในโลกหน้า
แล้ว ยิ่งจะมีความสุขเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

ผู้ที่มีความเชื่อและมีความเข้าใจในพุทธพจน์ข้อนี้อย่างแจ่มแจ้ง
เขาจะมีความสุขสักเพียงไร และคนที่มีความเชื่ออย่างสนิทในหลักพุทธ
ศาสนาดังที่กล่าวมานี้ และในเวลาเดียวกันก็เป็นคนมีความรู้
ความสามารถในหน้าที่การงานต่าง ๆ ด้วย รู้จักรับผิดชอบในงานของตน
ด้วย คนประเภทนี้ไม่ใช่หรือ ที่เป็นตัวจักรสำคัญในการ พัฒนาสังคมให้
เจริญก้าวหน้าไปสู่ความสมบูรณ์อย่างแท้จริง เทศนาของหลวง
พ่อสมเด็จฯ ๙ ตลอดถึงคำพูดของ โอบปาติกะองค์อื่น ๆ เท่าที่นำลงใน
หนังสือวิญญานนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า เป็นปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่อยู่แล้ว และ
เป็นปาฏิหาริย์ที่มีประโยชน์และสาระอย่างแท้จริง แต่ก็อาจ จะสร้าง
ความผิดหวังให้แก่คนที่ยังหลงงมงายในเรื่องปาฏิหาริย์อย่างอื่น ขอให้
สังเกตว่า คำพูดของท่านทุกคำมีความหมายลึกซึ้ง และบางคำก็ได้ทำให้
เกิดปัญหา ทำให้เกิดความสงสัย ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องอธิบายสำหรับ
ข้อความบางตอน ดังต่อไปนี้ :-

คำอธิบายเทศนา

“เมื่อท่านไปเป็นโอบปาติกะแล้วนั้น ยากนักที่จะ ได้มาติดต่อกับ คนที่เป็นมนุษย์กับโลกมนุษย์นี้ยาก เสมือนหนึ่งมนุษย์พยายามที่จะ ติดต่อกับโอบปาติกะ”

นี่เป็นข้อความตอนหนึ่งในเทศนากัณฑ์ที่ ๓ (ดู ในเล่มนี้ หน้า ๓๔) อันที่จริงข้อความนี้คนที่อ่านอย่างผ่าน ๆ ก็อาจจะไม่คิดและไม่สงสัยว่า ทำไมโอบปาติกะ จึงจะติดต่อกับมนุษย์ยากนักหนา แต่คนที่ช่างคิดหน่อยก็จะสงสัย ฉะนั้นจึงได้กราบเรียนถามท่าน และท่านก็ได้กรุณาตอบดังนี้ :-

ประเภทที่หนึ่ง ที่ว่ามาติดต่อยาก ก็เพราะคนบางคนเมื่อตายไปแล้วไปเกิดใหม่ โดยเฉพาะไปอยู่ในภูมิซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ พวกนี้จะลืมถึงความหลัง หมดทั้งสิ้นเหมือนกับคนนอนหลับแล้วก็ฝันตลอดเวลาที่ยังไม่ตื่น เขาก็จะเพลิดเพลिनหรืองุ่นวายอยู่กับเรื่องราวในความฝัน ลืมสนิทถึงเรื่องราวก่อนที่จะหลับ ไม่รู้สึก

ถึงร่างกายที่กำลังหลับอยู่ ซึ่งพวกเหล่านี้ก็ได้แก่ คนที่เมื่อสมัยเป็นมนุษย์ เป็นคนมีนิสัยไม่ชอบสนใจเรื่องของคนอื่น สนใจแต่เรื่องของตัวเอง ใครจะทุกข์ยากลำบากอย่างไรไม่สนใจ และถ้าเขาจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับใคร ก็หมายความว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับ ผลประโยชน์ของตัวเองที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง และไม่สนใจเกี่ยวกับเรื่องปัญหาชีวิตต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพ ไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของตน เช่นไม่สนใจเกี่ยวกับปัญหาเรื่องตายแล้วเกิด ปัญหาเกี่ยวกับนรกสวรรค์ ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องชาติหน้า อะไรทำนองนี้ เขาสนใจแต่ปัญหาเรื่องทำมาหากิน เรื่องคนในครอบครัวของเขา เรื่องสนุกเพลิดเพลินต่างๆ บุคคลประเภทนี้เมื่อได้ทำความดีไว้พอสมควร ตายไปแล้วก็จะได้ไปเกิดในสวรรค์ และเขาก็จะเป็นเสมือนหนึ่งคนที่นอนหลับแล้วฝันดี ตลอดเวลาที่ยังไม่ตื่น เขาจะไม่สนใจเรื่องอย่างอื่นเลย นอกจากเรื่องในความฝันเท่านั้น แต่ถ้าทำความชั่วเอาไว้มาก เขาก็จะได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ในอบายภูมิ และเขาก็จะคิดแต่จะแก้ปัญหา เฉพาะหน้าเหมือนกับคนขอทาน หรือคนที่เดือดร้อน

ทั้งหลายในโลกนี้ อย่างอื่นไม่สนใจ และขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า พวกโอบปาติกะทั้งหลาย เวลาเสื่อมอะไรก็ได้สนิทมาก เพราะสภาพของร่างกาย สภาพของสมองและสิ่งแวดล้อมมันจะเป็นไปตามวิบากที่กำลังให้ผลอยู่ เพราะฉะนั้น จึงทำให้เสื่อมได้อย่างสนิท

ประการที่สอง สำหรับโอบปาติกะที่มีนิสัยเหมือนกับประเภทที่หนึ่งนั้น มีอยู่เหมือนกันที่บางคนนึกขึ้นมาได้ถึงพ่อแม่หรือญาติพี่น้องในโลกมนุษย์ และอยากจะมาหา แต่บางคนมาไม่ได้ โดยเฉพาะพวกที่เกิดในอบายภูมิ ซึ่งไม่มีอิสระที่จะไปไหนมาไหนได้ตามใจปรารถนา นอกจากเขาจะอนุญาตให้มาหรือมีคนไปรับมา แต่ครั้งมาถึงญาติพี่น้องของตัวเองแล้ว ก็ติดต่อกับเขาไม่ได้ เพราะคนที่จะสามารถเป็นคนทรงหรือติดต่อทางสมาธิ หรือแม้แต่จะนอนหลับแล้วฝันเห็นคนตาย บุคคลประเภทนี้ก็หาได้ยากมาก โอบปาติกะประเภทนี้เมื่อมาติดต่อกับญาติพี่น้องหลาย ๆ ครั้งเมื่อไม่ได้ผลก็เลยเบื่อ ไม่อยากจะมาติดต่อกันต่อไป

ประเภทที่สาม บุคคลที่ตายไปโดยไม่รู้ตัวว่าตาย

จากโลกมนุษย์ พอเขาเกิดใหม่ เขาก็เข้าใจว่า เขายังเป็นคนคนเดิม เขายังเป็นมนุษย์ เขาเคยมีชีวิตอยู่อย่างไร เขาก็เข้าใจว่า ตัวเขาเองยังเป็นอยู่อย่างที่เคยเป็นอยู่อย่างนั้น พวกนี้ถึงแม้จะอยู่ในโลกมนุษย์ ได้เห็นมนุษย์อยู่เสมอ และบางคนก็วนเวียนอยู่กับญาติพี่น้อง แต่ไม่รู้ว่าตัวเองได้ตายมาแล้ว เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่เขานึกอยากติดต่อหรือพูดกับใคร เขาก็จะเข้าใจว่าตัวเขาเองเป็นมนุษย์ และใช้วิธีติดต่ออย่างเดียวกับเมื่อตอนที่เขายังเป็นมนุษย์ แต่แล้วก็จะประสบกับความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งในที่สุดก็เลิกพยายาม ไม่สนใจที่จะติดต่อกับใคร และก็คิดเอาเองว่า พวกญาติพี่น้องของตัวเอง เดี่ยวนี้พากันเป็นบ้าไปหมดแล้ว จึงพูดกันไม่รู้เรื่อง ในที่สุดก็กลายเป็นพวกเก็บตัว (Shut in) ไม่ยอมเกี่ยวข้องกับใคร ๆ ไม่สนใจกับใคร ไม่รับฟังความคิดเห็นของใคร แม้จะได้รับฟังคำแนะนำจากโอบปาติกะชั้นสูง เขาก็ไม่รับฟัง เท่ากับเป็นการตกรรภประเภทหนึ่งในโลกของ โอบปาติกะ เป็นนรกแห่งความคิดของตัวเอง ซึ่งไม่มีใครทำให้

ประเภทที่สี่ ผู้ที่จะสามารถมาติดต่อได้จริงๆ ต้องเป็นคนที่มีความ
เข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของโอบปาติกะ และรู้ตัวว่า บัดนี้ ตัวเองได้ตายจาก
โลกมนุษย์มาเกิดใหม่แล้ว และจะต้องได้รับการศึกษา ให้รู้ถึงวิธีที่จะ
ติดต่อกับมนุษย์ และเป็นคนที่มีอิสระที่จะไปไหนมาไหนได้ โอบปาติกะ
ประเภทนี้เท่านั้นที่จะมาติดต่อกับมนุษย์ได้ดี แต่ถึงกระนั้นก็ต้องใช้ความ
อดทนมาก เพราะพวกมนุษย์ทั้งหลาย น้อยคนมากที่มีความสามารถที่
จะติดต่อกับพวกโอบปาติกะได้

นี่คือหลักเกณฑ์โดยทั่ว ๆ ไปที่ว่า ทำไมโอบปาติกะทั้งหลายจึง
มาติดต่อกับมนุษย์ได้ยากมาก

“ท่านอย่าหวังเลยว่า เมื่อท่านเป็นมนุษย์อยู่นั้นท่านได้รู้จักกับ
คนนั้น ท่านได้รู้จักกับคนนี้ แล้วหวังว่าเมื่อท่านไปเป็นโอบปาติกะแล้วจะ
ได้รู้จักเขา ไม่มีทางเป็นไปได้ รูปร่างอย่างเป็นมนุษย์นั้น จะออกมาชัด
ก็ต่อเมื่อโอบปาติกะตนนั้น มาทำความรู้จักและมาติดต่อกับมนุษย์
เท่านั้น แต่เมื่อเวลาที่เขาเป็นโอบปาติกะ

ไม่ได้มาติดต่อกับมนุษย์ รูปร่างก็จะเป็นอีกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น จะไม่รู้จั๊กกับคนคนนั้น นอกเสียจากว่าจะไปแสวงหาเพื่อนใหม่”

นี่เป็นข้อความตอนหนึ่งในเทศนาภักดิ์ที่ ๓ (ดูในเล่มนี้หน้า ๓๕) มีบางคนเมื่อได้อ่านพบข้อความตอนนี ก็ทำให้รู้สึกจิตใจหดหู่สิ้นความหวังที่จะได้พบกับคนที่รักในโลกของโอปปาติกะ และในเมื่อเทียบเคียงกับข้อความในหนังสือโลกทิพย์รู้สึก ว่า ตามในหนังสือโลกทิพย์นั้น คนที่ตายไปแล้วมีโอกาสจะได้รู้จั๊กและอยู่ร่วมกับคนที่เคยรัก เคยเป็นเพื่อน หรือเคยเป็นญาติกันมา อ่านแล้วทำให้สบายใจ แต่พอมาฟังเทศน์ของหลวงพ่สมเด็จ ฯ กลับทำให้เกิดความรู้สึกหดหู่ และก็สงสัยว่าเรื่องไหนจะเป็นเรื่องจริง คือคนเราเมื่อตายไปแล้วจะมีโอกาสได้พบ และรู้จั๊กกันในโลกของโอปปาติกะง่าย หรือว่ายากกันแน่ สำหรับปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านแล้ว ท่านได้ตอบมาว่าดังนี้ :-

สำหรับคนที่ตายไปเป็นโอปปาติกะ เมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งสภาพร่างกายยังเหมือนกับเมื่อตอนที่ยังเป็นคนอยู่

พวกนี้เมื่อพบกันก็จะจำกันได้ และบางคนที่มาเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องอยู่เสมอ และเมื่อรู้ว่าญาติพี่น้องของตนเองกำลังจะตาย เขาก็จะมาคอยรับไปอยู่ด้วย แต่ทั้งนี้ย่อมหมายถึงว่าบุคคลผู้นั้นมีวิบากมาในทางเดียวกันจึงจะสามารถอยู่ด้วยกันได้และรับไปอยู่ด้วยกันได้ แต่ถ้าวิบากแตกต่างกันอย่างมากมาแล้ว เขาก็จะต้องอยู่ในภูมิที่เหมาะสมกับวิบากของเขา เรื่องราวในหนังสือโลกทิพย์ตลอดทั้งเรื่อง เป็นการบรรยายถึงภูมิของพวกโอบปาติกะที่อยู่ในโลกมนุษย์ และในบางครั้งที่กล่าวถึงผู้ที่มาจากภูมิสูงลงมาเยี่ยมเยียนภูมิต่ำ ในกรณีอย่างนี้ก็เหมือนกับหลวงพ่อดมเด็จ ๆ ซึ่งในเวลาที่ท่านอยู่ในภูมิของท่าน เราไปเห็นก็จะจำท่านไม่ได้ แม้ท่านจะบอกเราก็คงจะไม่เชื่อ แต่ในเวลาที่ท่านมาเกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ รูปร่างของท่านก็เหมือนกับเมื่อตอนเป็นมนุษย์ในความหมายอย่างนี้ ก็เรียกได้ว่าท่านผู้อยู่ในภูมิสูงลงมาเยี่ยมหรือมาช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำ

ส่วนผู้ที่ตายไปแล้ว ไปอยู่ในภูมิของโอบปาติกะที่ไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์เลย รูปร่างก็จะเปลี่ยนแปลง

ใหม่ต่างคนก็ต่างจำกันไม่ได้ ถึงแม้จะอยู่ในภูมิภาคเดียวกันแต่ก็มีข้อสังเกต อยู่อย่างหนึ่งคือ **คนที่เคยอยู่ร่วมกันมาเคยรักกัน เคยมีความสัมพันธ์ต่อกันมาในทางใดทางหนึ่ง เมื่อมาพบกันเข้า จะรู้สึกสนิทสนมกันได้ง่าย** เหมือนกับคนในโลกมนุษย์ ซึ่งแม้จะต่างชาติ ต่างภาษา ต่างศาสนา แต่ถ้าเคยมีความสัมพันธ์กันมาในชาติก่อนอย่างลึกซึ้ง เมื่อพบกันครั้งแรก ก็จะรู้สึกสนใจซึ่งกันและกันและสนิทสนมกันได้ง่าย ทั้งที่ต่างคนต่างก็นึกไม่ออกว่าเคยเป็นอะไรกันมาในชาติก่อน แต่ก็มีข้อที่แตกต่างกันอยู่อย่างหนึ่ง คือมนุษย์กับมนุษย์ ถึงแม้จะพยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ได้ นอกจากจะได้ฉานชั้นสูงถึงขั้นที่ได้ อภิญญา จึงจะระลึกถึงชาติก่อนได้ **ส่วนพวกโอบปาติกะ** ความสามารถในการระลึกชาติไม่ต้องหัด โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในภูมิที่สบาย จิตใจเป็นปกติ แม้จะไม่ได้ฉานมาก่อน ในเมื่อเกิดสนใจอยากจะรู้ ก็จะนึกถึงอดีตได้โดยง่าย ข้อเสียของพวกโอบปาติกะมีอยู่ อย่างเดียว สำหรับในกรณีอย่างนี้ คือ เมื่อถึงบทที่จะลืมก็ลืมได้ อย่างสนิท ถ้าไม่มีอะไรมาสะกิดหรือเตือนใจ เขาก็จะ

เพลิดเพลินอยู่กับเรื่องราวที่ปรากฏเฉพาะหน้า สาเหตุที่ระลึกไม่ได้หรือจำกันไม่ได้เป็นเพราะเหตุนี้ ถ้ายังคนไหนพื้นเดิมเข้ากับคนอื่นได้ยาก ไม่ค่อยสนใจกับเรื่องของคนอื่น พวกนี้จะลืมความหลังได้สนิทมาก และก็เข้ากับคนอื่นได้ยาก อย่าลืมนะ นิสัยเดิมเมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์นั้น แม้จะไปเกิดเป็นโอบปาตีกะแล้ว นิสัยก็ไม่เปลี่ยน แต่ก็มีข้อแม้ว่า **นิสัยชนิดไหนจะแสดงออกมามาก** นั่นก็ขึ้นกับพื้นฐานเดิมของจิตตอนที่กำลังจะจุติ อันนี้คือสาเหตุสำคัญ เพราะถ้าลงว่าพื้นฐานอันไหนทำหน้าที่ชักจูงให้ไปเกิดในภพภูมินั้น ๆ พื้นฐานอันนั้นก็เข้าครอบครองแสดงอิทธิพลในชีวิตประจำวัน ตั้งแต่เกิดจนตาย นิสัยอันใดที่ตรงกันข้ามหรือขัดแย้งกัน ก็จะไม่ค่อยได้มีโอกาสแสดงตัวออกมา และอย่าลืมนะ สมอของพวกโอบปาตีกะ ขึ้นอยู่กับจิตใจร้อยเปอร์เซ็นต์ เหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วฝัน ซึ่งเมื่อพื้นฐานของจิตใจอันไหนออกมา มันก็จะเป็นอย่างนั้นไปจนตลอดหรือจนกว่าจะสิ้นฤทธิ์ของมัน ไม่เหมือนกับสมอ หรือระบบประสาทของมนุษย์ ซึ่งสามารถรับอิทธิพลจาก

สิ่งภายนอก เข้าไปเปลี่ยนแปลงภาวะจิตใจที่กำลังเกิดอยู่ได้ นี่คือข้อแตกต่างกันระหว่างมนุษย์กับโอบปาติกะ

ส่วนผู้ที่ได้ฌาน ซึ่งตายแล้วไปเกิดเป็นพรหมหรือเป็นเทพเจ้าผู้ อยู่ในชั้นพรหมนั้น สำหรับท่านเหล่านี้ถ้าหากพื้นนิสัยเดิมมีพันธะผูกพัน อยู่กับมนุษย์ มีเมตตาจิตคิดที่จะช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ เคยตั้งปณิธาน ที่จะช่วยเหลือคนอื่นให้พ้นจากความทุกข์ สำหรับเทพเจ้าที่มีจิตใจแบบนี้ จะใช้เวลาอยู่กับมนุษย์มากกว่าที่จะอยู่ในภูมิของตัวเอง และท่านเหล่านี้ ย่อมจะจำเหตุการณ์ในหนหลังได้ง่าย การระลึกชาติได้ทั้งของตัวเอง และของผู้อื่นท่านจะทำได้อย่างง่ายดาย การติดต่อกับโอบปาติกะ ถ้าได้ ติดต่อกับโอบปาติกะชั้นนี้ ย่อมจะได้รับประโยชน์มากมาย แต่ถึงกระนั้น ก็อย่าลืมนะว่า ความรู้ของพวกโอบปาติกะไม่ว่าจะสูงสุดแค่ไหน ก็มี ขอบเขตจำกัดไม่ใช่จะรู้และเข้าใจอะไรทุกอย่าง ถ้าหากพื้นเดิมเคยเข้าใจ อะไรมาอย่างใดเคยมีนิสัยอย่างไร ชอบทำอะไรเวลาแนะนำผู้อื่น ก็จะ แนะนำไปตามพื้นความรู้ และพื้นนิสัยของท่าน คนที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่องธรรมอย่างกว้างขวาง

และลึกซึ้ง ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องวิชาการต่าง ๆ ก็จะเกิดความมึนงง
ได้ง่าย ในเมื่อไปเชื่อทุกอย่างที่ท่านบอก เรื่องนี้แหละที่ต้องระวังกันให้
มาก บางคนพอไปเห็นข้อเท็จจริงหรือได้ข้อพิสูจน์มาบางอย่าง ก็เลยทำ
ให้เชื่อเรื่องทุก ๆ อย่างที่ท่านบอก ซึ่งความจริงเรื่องต่าง ๆ ที่ ท่านบอกมา
นั้น อาจจะถูกต้อง และเป็นจริงเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น อย่าลืมน้ำคำที่หลวง
พ่อสมเด็จ ๔ บอกว่าอุปาทานของพวกโอบปาติกะละได้ยากยิ่งนัก

เมื่อท่านได้อธิบายให้ฟังดังนี้ ก็ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงหลักพุทธ
พจน์ที่พระพุทธเจ้า ได้ตรัสแก่คนหนึ่คนหนึ่ง ชื่อ **นกุล** ว่า :-

**บุคคลที่จะมีโอกาสได้พบกันอีกในชาติหน้านั้น จะต้อง
เป็นผู้ที่มีศรัทธา ศีล จาคะ และปัญญาเสมอกัน**

หลักอันนี้ข้าพเจ้าคิดว่า สามารถที่จะใช้เป็นหลักได้ทั่ว ๆ ไป
คนไหนถ้าต้องการจะพบกันอีกในชาติหน้า ก็ต้องพยายามทำความดีให้
เหมือนกันหรือใกล้เคียงกันโอกาสที่จะพบกันจึงจะมีง่าย ส่วนผู้ที่ทำบาป
แม้จะทำบาป

อย่างเดียวกัน ไปอยู่ในภุมิเดียวกัน แต่ภุมิที่ว่่านนี้ไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ รูปร่างของแต่ละคนก็จะเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม เพราะฉะนั้นถึงจะเคยรักกัน เคยรู้จักกัน ก็จะไม่จำกันไม่ได้ เพราะความทุกข์ทรมานที่เขา กำลังได้รับอยู่ จะทำให้นึกถึงแต่เรื่องของตัวเองเท่านั้น ไม่มีจังหวะหรือเวลาที่จะไปนึกถึงเรื่องของคนอื่น และอย่าลืมนว่ ความคิดของพวกเขาจะไปปาดิกะถ่ำลงว่าตั้งไปทางไหนแล้ว ก็ยากที่จะกลับจากทางนั้นได้ เหมือนกับคนที่กำลังฝันร้าย ทั้งที่เรื่องที่เขาประสบอยู่นั้นไม่ใช่เรื่องจริง แต่เขาก็นึกว่าเป็นเรื่องจริงตลอดเวลาที่ยังไม่ตื่น เขาจะนึกถึงเรื่องอย่างอื่นไม่ได้เลย และอย่าลืมนอีกว่ คนที่ตายไปเป็นโอบปาดิกะถ่นั้น ก็คือคนที่นอนหลับนานแสนนานกว่าจะตื่น เพราะฉะนั้น ผู้ที่ไปเกิดอยู่ในอบายภุมิ ถ่ำพื้นจิตใจชั่วช้ามาก เช่นเมื่อยังเป็นคนอยู่ ทั้งที่มีคนอื่นแนะนำสั่งสอนและมีการลงโทษ ก็ยังไม่เปลี่ยนนิสัยไม่ได้ คนประเภทนี้เมื่อตกรรกแล้ว มันเป็นเรื่องที่น่าสะพึ่งกลัวอย่างยิ่ง เพราะว่านานเหลือเกินกว่าเขาจะพ้นจากรรกขึ้นมาได้

“อย่าลืมว่า เมื่อไปอยู่ในโลกของโอบปาติเกะนั้น ท่านจะจำใครไม่ได้เลยแม้แต่ตัวของท่านเอง คุณธรรมที่มีอยู่ในจิตใจของท่านที่ได้สร้างสมไว้ เมื่อตอนที่เป็นมุขย์ท่านนั้นที่จะเลี้ยงตัวท่านได้ การไปรู้จักกับโอบปาติเกะคนอื่น ก็จะมีคามหมายเช่นเดียวกับเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์นี้ ท่านไม่ทราบมาก่อนเลยว่า คนนั้นคนนี้เป็นใคร นอกเสียจากว่าท่านจะเคยได้ยินชื่อเสียง หรือได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน (เทศกัณฑ์ที่ ๓๓ ในเล่มนี้ หน้า ๓๖)

นี่คือข้อความตอนหนึ่งในเทศกัณฑ์ที่ ๓ และที่ท่านพูดว่าจำคนอื่นไม่ได้นั้น ก็พอทำเนา แต่ที่ว่าจำตัวเองไม่ได้ อันนี้เป็นสิ่งที่น่าสงสัย ข้าพเจ้าจึงได้กราบเรียนถามท่าน และท่านก็ได้ตอบมาว่า คำว่า **จำตัวเองไม่ได้** ในที่นี้หมายถึงว่า นี้ก็ไม่ได้ว่าเราเป็นใครมาจากไหน เช่นเดียวกับคนที่เกิดมาในโลกนี้จำชาติก่อนของตัวเองไม่ได้ คนเราถ้าลงว่าจำเรื่องอดีตไม่ได้ ก็ไม่อาจที่จะเข้าใจตัวเองได้อย่างถูกต้องว่า ทำไมเราจึงต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ตามหลักธรรมถือว่า **คนที่ยังละสักกายทิฏฐิไม่ได้**

ก็คือ คนที่ยังไม่รู้จักตัวเอง หรือยังเข้าใจตัวเองผิด สาเหตุอันหนึ่งที่ทำให้เข้าใจตัวเองไม่ถูกก็คือ เรารู้แต่เพียงว่าเราเกิดมาจากพ่อแม่ เจริญเติบโตมาจากอาหารเรารู้เพียงแค่นี้ อย่างอื่นนอกจากนี้ เช่นเราเคยเกิดมาแล้วในชาติก่อน ๆ เราจะเกิดมาเป็นอะไร สำคัญอยู่ที่วิบากเรื่องอย่างนี้ไม่รู้ เมื่อเรื่องต่าง ๆ ในทำนองนี้ไม่รู้ ก็แปลว่า เรายังไม่รู้จักตัวเอง ไม่เข้าใจเรื่องของตัวเอง แต่คนส่วนมากมักจะนึกว่าฉันรู้จักตัวฉันดี พวกโอบปาติกะทั้งหลายก็เหมือนกัน เมื่อลืมหลับอย่างสนิทก็แปลว่าเขาจำตัวของเขาเองไม่ได้ว่า เขาเคยเกิดเป็นคนอยู่ที่นั่นที่นี้เคยมีพ่อแม่ มีครอบครัว มีเพื่อนอย่างนั้นอย่างนี้ ทั้งนี้ก็เพราะชีวิตของพวกเขาโอบปาติกะโดยหลักส่วนใหญ่ก็เหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วฝัน คนที่ฝันย่อมจะลืมหลับถึงเหตุการณ์ก่อนที่จะหลับ และลืมหลับถึงตัวเองที่นอนหลับอยู่ แต่ก็ขอได้โปรดเข้าใจว่า โอบปาติกะทุกคนไม่ได้เป็นเช่นนี้ คนประเภทไหนในเมื่อเกิดเป็นโอบปาติกะแล้วลืมหลับ ความลืมหลับได้อธิบายมาในตอนแรกแล้ว

อนึ่ง ขอได้โปรดให้ความสนใจให้มาก ต่อคำที่

หลวงพ่อดมเด็จพระ ๗ พูดว่า “คุณธรรมที่มีอยู่ในจิตใจของท่าน ที่ได้สร้างสมไว้เมื่อตอนที่เป็นมนุษย์เท่านั้น ที่จะเลี้ยงตัวท่านได้” ที่ท่านพูดนี้หมายถึงผู้ที่ไม่เกิดในสุคติภูมิ แต่ถ้าไปเกิดในอบายภูมิบาปกรรมที่ได้ทำไว้ซึ่งมีปากอยู่ในสันดาน อันนี้ก็เป็นตัวการที่ทำให้มีชีวิตอยู่ในอบายภูมิ หมายความว่า การเกิด การดำรงชีวิต และความ เป็นไปทุกอย่าง ขึ้นอยู่กับบาปกรรมที่ได้ทำเอาไว้ เรื่องนี้เราจะเข้าใจง่ายขึ้น ถ้าหากเราเข้าใจชัดว่า ทุกอย่างในโลกของโอปปาติกะเกิดจากใจ และคำว่า เกิดจากใจ นั้น หมายถึง เกิดจากวิบากต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในใจ ฉะนั้น จึงพูดสั้น ๆ ว่าเกิดจากใจ

พวกโอปปาติกะทั้งหลาย เมื่อมีความคิดหรือมีความรู้สึกอันใดเกิดขึ้น ย่อมมีผลเท่ากับเป็นการกระทำของมนุษย์ เช่นมนุษย์เมื่อต้องการจะใส่เสื้อชนิดไหนก็ตาม นอกจากจะต้องไปจัดหามาไว้แล้วหรือต้องทำขึ้นด้วยตัวเองทุกอย่างแล้ว เวลาจะใส่ เพียงแต่นึกอย่างเดียว ย่อมไม่สำเร็จผล ต้องมีการกระทำด้วย เสื้อจึงจะมาสวมที่ร่างกายของตัวเองตามที่ต้องการ แต่สำหรับโอปปาติกะ

เพียงแต่นึกอยากจะได้ใส่เสื้อ เสื้อที่ต้องการก็จะสวมอยู่ที่ร่างกายทันที หรือเมื่อต้องการจะเปลี่ยนตัวใหม่ ตัวเก่าก็จะหายไปทันที และในเวลาเดียวกัน ก็จะมีตัวใหม่ที่ต้องการเข้ามาสวมแทนที่ เพราะเหตุนี้ ความนึกคิดของพวกโอบปาติกะจึงมีค่าเท่ากับการกระทำ แต่ก็ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า **ผู้ที่ปรารถนาสิ่งใดและจะได้สมความปรารถนานั้นจะต้องเป็นผู้ที่เคยทำบุญเอาไว้** ถ้าไม่ได้ทำบุญเอาไว้ หรือบุญมีไม่พอ การนึกเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เกิดประโยชน์ ถ้าเข้าใจหลักดังที่กล่าวมานี้ดี ก็จะสามารถเข้าใจได้ไม่ยากว่า ผู้ที่อยู่ในสวรรค์ กุศลที่ทำเอาไว้ ทำไม่จึงมีผลทำให้ดำรงชีวิตอยู่ได้

แต่อย่างไรก็ดี การศึกษาเรื่องชีวิตของโอบปาติกะควรจะระวังไว้ อย่างหนึ่งคือ อย่าได้ยึดมั่นในทฤษฎีหรือในหลักอันใดอันหนึ่งที่เคยรู้มามากจนเกินไป เพราะในโลกของโอบปาติกะนั้น กฎเกณฑ์หรือข้อแม้มีมาก อย่าไปนึกว่า ทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามกฎเหมือนอย่างที่เคยรู้มาคนที่ศึกษาเรื่องนี้บางคน ยิ่งรู้มาก ยิ่งมีปัญหามาก

ก็เพราะไปยึดมั่นในหลักอันใดอันหนึ่งที่รู้มา เรื่องนี้ต้องระวังให้มาก

“อย่าลืมว่า เมื่อเราได้รับทุกข์กรรมานในโลกของโอบปาติกะนั้น มนุษย์ช่วยเราได้ไม่ถึง ๑ เพอร์เซ็นต์ ถึงแม้ว่าเขาจะทำบุญกวอดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ เพราะฉะนั้นเมื่อทุกคนยังมีเวลาอยู่ ก็จงรีบฉวยโอกาสที่ว่า ทำอย่างไรหนอ จิตใจเราจึงจะดีขึ้นกว่านี้”

นี่ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มักจะรู้สึกขัดแย้งกับความเชื่อของคนทั่วไปที่ว่า เราสามารถที่จะทำบุญให้กับคนตาย เพื่อช่วยให้เขาพ้นทุกข์ช่วยให้เขาได้สิ่งที่เขาต้องการ อันที่จริงการที่หลวงพ่อดมเดช ฯ พูดยุคนั้น ท่านหมายถึงผู้ที่กำลังตกนรก หรือผู้ที่ได้รับความทุกข์กรรมานอย่างแสนสาหัส จนกระทั่งทำให้นึกถึงการกุศลไม่ได้ นอกจากจะนึกอย่างวิธีธรรมดา เช่นเมื่อถูกไฟไหม้ ก็คิดที่จะหนีออกไปจากไฟหรือขอให้ใครมาช่วยดับไฟให้ แต่เขาจะไม่รู้เลยว่าไฟนั้นเกิดจากบาปในใจของเขา เมื่อเขาเปลี่ยนใจได้ จิตเป็นกุศลเกิดขึ้นแล้ว ไฟมันก็อันตรธานหายไปเอง คนที่ความรู้อย่างนี้ไม่มี ก็ย่อมจะนึก

ขึ้นมาไม่ได้ และเมื่อใจไม่เป็นกุศล การทำบุญของญาติพี่น้องก็ไม่มี ความหมายอะไร คือช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย โปรดอย่าเข้าใจว่า บุญเป็น วัตถุที่สามารถจะหยิบยื่นให้กันได้ **ความจริงบุญก็เหมือนกับความรู้** เราจะหยิบยื่นให้เขาได้ก็ต่อเมื่อคนนั้นเขารับฟังและเข้าใจสิ่งที่เราพูด และการที่เขาจะเข้าใจเขาก็ต้องมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องนั้นมาบ้าง ขอให้ สังเกตว่า ความรู้ที่เราให้แก่คนอื่นนั้นไม่ได้หมายความว่า ความรู้มันวิ่ง ออกจากตัวเราแล้วเข้าไปอยู่ในใจของคนอื่น เพราะถึงแม้เราจะให้ความรู้ แก่คนอื่นมากสักเพียงใด ความรู้ในตัวเราก็ไม่ได้ลดน้อยถอยลงไปมีแต่ จะเพิ่มพูนมากขึ้น พระพุทธเจ้าได้ทรงวางหลักเอาไว้ว่า **คนที่ตายไป แล้ว ไปเป็นโอบปาติกะจะได้รับบุญกุศลจากญาติพี่น้อง ก็ต่อเมื่อ โอบปาติกะผู้นั้นจะต้องรู้ และอนุโมทนา** ถ้าเพียงแต่รู้ แต่ไม่ อนุโมทนา คือ ไม่รู้สึกเลื่อมใสพลอยยินดีเห็นดีเห็นชอบด้วย บุญย่อมไม่ เกิดแก่ผู้นั้น และจงพิจารณาดู โอบปาติกะส่วนมากเป็นเหมือนกับชีวิต ในความฝันลืมความหลังได้อย่างสนิท สนใจอยู่กับเรื่องเฉพาะหน้า ถ้า ยิ่งมีความทุกข์ทรมาน

อย่างมาก เขาก็จะไม่คิดถึงอย่างอื่น นอกจากคิดที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และเขาก็จะคิดได้ตามความเคยชินเหมือนอย่างอยู่ในโลกมนุษย์ โอบปาติกะพวกนี้แหละเป็นพวกที่ญาติพี่น้องแม้จะทำบุญไปให้ก็ได้รับผลน้อยที่สุด อย่างที่หลวงพ่อดมเต็จ ๆ ท่านว่า ได้ไม่ถึง ๑ เปอร์เซ็นต์ ส่วนพวกโอบปาติกะที่อยู่ในฐานะที่จะมาหาญาติของตนเองได้ นี่ก็ถึงความหลังได้ง่าย และเคยทำบุญเอาไว้บ้าง มีจิตใจเลื่อมใสในการทำบุญ โอบปาติกะ ประเภทนี้ถึงแม้จะไปลำบากก็จะได้ไม่ถึงขนาดที่ทำให้ล้ม เหตุการณ์ในหนหลังได้ทั้งหมด พวกนี้เมื่อเดือดร้อนหรือมีความทุกข์ ก็จะนึกถึงญาติพี่น้อง และเมื่อรู้ว่าญาติพี่น้องทำบุญ เขาก็จะเกิดปีติโสมนัสมีอนุโมทนาจิต พวกนี้ย่อมได้รับผลจากบุญกุศลที่ญาติพี่น้องอุทิศไปให้ตามควรแก่กรรมของตน คือถ้าคนไหนมีพื้นไปจากมนุษย์ดี เข้าใจเรื่องชีวิตของโอบปาติกะ เข้าใจเรื่องบุญกุศล พวกนี้จะได้รับมาก ส่วนผู้ที่ไม่มีพื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ และไม่ค่อยจะเลื่อมใสในการทำบุญ เขาก็จะได้รับกุศลจากญาติพี่น้องได้น้อย ขอได้โปรดจำไว้อย่างหนึ่งว่า

ว่า การทำบุญให้กับคนตายจะได้บุญมากหรือได้บุญน้อย ไม่ใช่สำคัญ อยู่ที่สิ่งของหรือวิธีการ แต่หากสำคัญอยู่ที่พื้นจิตใจของผู้ที่จะรับ เหมือนกับครูสอนหนังสือนักเรียน นักเรียนคนไหนมีพื้นความรู้ดี ตั้งใจฟัง และมีความจำดี ก็ได้รับความรู้มาก ส่วนคนไหนพื้นไม่ค่อยดี ไม่ค่อยสนใจฟัง หรือสนใจฟังแต่ความจำไม่ค่อยดี ก็ย่อมจะได้รับความรู้น้อย กว่าอีกคนหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่บุคคลทั้งสองฝ่ายนั้นฟังเรื่องเดียวกันจากคนคนเดียว และในเวลาเดียวกัน แต่ผลที่เกิดขึ้นในใจของแต่ละคนไม่เหมือนกัน

“ครั้งนี้อาจจะเป็นครั้งสุดท้าย ที่ข้าฯ จะได้มาพูดกับท่านทั้งหลาย ข้าฯ เคยคิดว่า ในช่วงระยะเข้าพรรษาที่นี้ ข้าฯ จะไม่ทรงใครเลย แต่ว่าความจำเป็นบังคับ เมื่อคราวที่แล้วนี้ ข้าฯ พูดกับท่านทั้งหลายยังไม่จบ และอีกอย่างหนึ่ง ช่วงระยะ ๓ ปี ถึง ๕ ปี ท่านทั้งหลายจะไม่ได้ยินร่างทรงที่ข้าฯ ทรงนี้ เข้าทรงอีกแล้ว ไม่ว่าใครทั้งสิ้น”

นี่เป็นข้อความตอนแรกในเทศนาภักดิ์ที่ ๔ (ดูในเล่มนี้หน้า ๔๔) เทศนาภักดิ์นี้ หลวงพ่อสมเด็จฯ ได้

เทศน์เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๗ และการเข้าทรงครั้งนี้ ก็เป็นครั้งสุดท้ายสำหรับในปี ๒๕๐๗ เพราะหลังจากนี้ ท่านไม่เข้าทรงอีกเลย และเมื่อถึงวันมาฆบูชา ในปี ๒๕๐๗ ซึ่งโดยปกติ ท่านจะต้องมาเทศน์ โดยวิธีการเข้าทรง แต่มาฆบูชาปีนี้ ท่านก็ไม่เทศน์ แต่ก็ติดต่อกับท่านทางสมาธิ และหลังจากวันมาฆบูชาไม่กี่วัน ท่านก็หายไปนานหลายวันไม่เห็นท่าน จึงได้ถามพ่อฤๅษีว่า หลวงพ่อสมเด็จฯ ไปไหน พ่อฤๅษีบอกว่า หลวงพ่อสมเด็จฯ เข้าภูมิของท่านไปแล้ว ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกขาดสิ่งสำคัญอย่างยิ่งไปอย่างหนึ่ง แต่ก็ยังดีที่พ่อฤๅษียังอยู่ หลวงพ่อสมเด็จฯ ได้หายไปเป็นเวลาหลายปี ท่านเพิ่งมาติดต่ออีกเมื่อปี ๒๕๑๒ จะเป็นเดือนอะไร ข้าพเจ้าจำไม่ได้ แต่รู้สึกว่าจะปีและตั้งแต่นั้นมา ก็ได้พบท่านอยู่เสมอจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

ในเทศนาภรณ์นี้ หลวงพ่อสมเด็จฯ ได้ให้หลักของคนทรงไว้ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าท่านเชื่อว่าเทศนาภรณ์นี้เป็นของหลวงพ่อสมเด็จฯ จริง ๆ ก็ควรจะตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การเข้าทรงที่แท้จริงนั้นหลวงพ่อสมเด็จฯ บอกว่า

คนทรงจะทรงอยู่ได้อย่างมากไม่เกินหนึ่งชั่วโมง ในที่บางแห่งที่มีการเข้าทรงกันทั้งวัน หรือเข้าทรงตั้งหลาย ๆ ชั่วโมงนั้น ขอให้สังเกตว่าคนทรงไม่ได้หมดความรู้สึก ไปทั้งหมดยังรู้สึกตัวอยู่บ้าง แต่บังคับตัวเองไม่ได้ การเข้าทรงในลักษณะนี้จะต้องระวังให้มาก เพราะคำพูดที่ออกมาจากปากคนทรงนั้น ออกมาจากจิตใต้สำนึกของคนทรงเองได้ง่ายมาก และก็สามารถที่จะพยากรณ์หรือ รักษาโรคได้ ทำนายเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ และบางครั้ง ก็มีปาฏิหาริย์ที่น่าอัศจรรย์ เพราะความสามารถของจิตใต้สำนึก คืออำนาจของภวังคจิต ที่ออกมาในลักษณะ ที่บังคับตัวเองไม่ได้เช่นนี้ สามารถที่จะทำอะไรได้หลายอย่าง และบางอย่างก็เป็นความจริงที่พิสูจน์ได้ เพราะเหตุนี้จึงทำให้คนทั้งหลายเชื่อถือได้ โดยเฉพาะในรายที่ได้พบของจริง ส่วนในรายที่บอกอะไรผิด เขาก็ไม่เชื่อ ซึ่งคนประเภทนี้ก็มีไม่ใช่น้อยเหมือนกัน รวมความว่าสำนักเข้าทรงทั้งหลายไม่ว่าสำนักไหน ย่อมมีทั้งคนที่เชื่อและไม่เชื่อ ถ้าสำนักไหนมีเปอร์เซ็นต์ของการทำนายถูกมาก รักษาโรคหายได้มาก ก็มีคนนับถือมาก สำนัก

สำนักไหนมีอะไรผิดพลาด หรือว่าตื่นเกินไป คนที่นับถือก็มี น้อยอันนี้เป็นของธรรมดา แต่อย่างไรก็ดี ทุกคนควรจะจำไว้ว่า การเข้าทรงที่สมบูรณ์นั้น ผู้ที่เป็นคนทรงจะต้องไม่รู้สึกตัวเลย และอย่าลืมอีกอย่างหนึ่งว่า คนทรงที่แท้จริงนั้นจะทรงได้อย่างมากไม่เกินหนึ่งชั่วโมง

“อุปาทานของโอบปาติกะนั้น เป็นอุปาทานที่หนา แน่นมาก มีอาจที่จะยอมรับฟังเหตุผลใด ๆ ทั้งนั้น เพราะว่าชีวิตของโอบปาติกะนั้นเป็นชีวิตที่ไม่มีมันสมอง”

นี่เป็นข้อความตอนหนึ่ง ในเทศนาภักดิ์ที่ ๔ (ดู ในเล่มนี้หน้า ๔๖) ข้อความตอนนี้ก็มีความสงสัยกันมาก โดยเฉพาะที่ท่านพูดว่า โอบปาติกะไม่มีมันสมอง ความจริงที่ท่านพูดเช่นนี้ท่านหมายถึงว่า ไม่มีมันสมองแบบมนุษย์ คือมันสมองของมนุษย์เป็นวัตถุที่หยาบ รับอิทธิพล หรือสิ่งเร้าจากภายนอกได้ง่าย ขอให้สังเกตว่า ในเทศนาภักดิ์ที่หนึ่งท่านก็ได้พูดว่า โอบปาติกะทั้งหลายไม่มีร่างกายเป็นเครื่องแอบแฝง ซึ่งข้อความอันนี้ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว ในวิญญาณฉบับเดือน

ตุลาคม-พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ในเทศนาภักดิ์ที่หนึ่งที่ว่า **โอบปาติกะไม่มีร่างกายเป็นเครื่องแอบแฝง** ความจริง โอบปาติกะทุกคน ล้วนแต่มีรูปร่าง มีตัวตนที่สามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาทิพย์ และสามารถจะจับถูกต้องได้ และรู้สึกได้เหมือนกับที่เราถูกต้องคนในโลกมนุษย์ ทั้งที่ความจริงเป็นอย่างนี้ แต่หลวงพ่อบรมเต็จ ฯ ก็บอกว่าไม่มีร่างกายเป็นเครื่องแอบแฝง ในทำนองเดียวกับโอบปาติกะทุกคนมีมันสมอง เพราะถ้าสมองไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น และประสาทอื่น ๆ ของโอบปาติกะจะมีไม่ได้ แต่เมื่อโอบปาติกะทั้งหลายสามารถเห็นอะไรก็ได้ ได้ยินอะไรได้ อย่างนี้เป็นต้น ก็แปลว่าต้องมีมันสมอง แต่ที่พูดว่าไม่มีนั้น หมายถึงไม่มีแบบมนุษย์ ขอให้เปรียบเทียบอย่างนี้ เมื่อเรานอนหลับแล้วฝัน ถ้ายังไม่ตื่นใคร ๆ ก็ยากที่จะเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด หรือเปลี่ยนเรื่องราวในความฝัน หรือไปเตือนให้รู้สึกว่สิ่งต่าง ๆ ที่กำลังเห็น อยู่ นั้นไม่ใช่เรื่องจริง คนนอนหลับที่ยังไม่ตื่นจะไม่มีทางรู้ได้เลย ในกรณีอย่างนี้ถ้าเราลองเปรียบเทียบกับในเวลาตื่น ไม่ว่าจะเรากำลังคิดอะไร เห็นอะไร ก็สามารถที่จะ

เปลี่ยนอารมณ์ หรือเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดได้ง่าย ในเมื่อมีสิ่งเร้า ซึ่งจะผ่านมาทางตา ทางหู หรือทางไหนก็ตาม ความคิดที่กำลังมีอยู่ก็จะเปลี่ยนไปทันที ในเมื่อไปสนใจกับอารมณ์อย่างอื่น ชีวิตของพวกเขา โอบปาดิกะ ก็คล้ายกับชีวิตในความฝัน และเป็นความฝันที่ยังไม่ตื่น ฉะนั้นตลอดเวลาที่ยังไม่ได้จุดิแปลว่ายังไม่ตื่น เมื่อความคิดของเขาตั้งไปทางไหน ก็จะเป็นไปในทางนั้นตลอด ที่หลวงพ่อบรมเต็จ ฯ บอกว่า พวกเขาโอบปาดิกะทั้งหลายละอุปาทานได้ยากทำความดีได้ยาก ก็เพราะเหตุนี้ และในความหมายอย่างนี้แหละท่านจึงพูดว่า พวกเขาโอบปาดิกะทั้งหลาย ไม่มีมันสมอง เหมือนกับที่เราพูดว่า คนนี้ไม่มีหัวใจ ไม่มีมันสมอง ในเมื่อคนที่เราพูดถึงนั้นเป็นคนโง่คิดอะไรไม่เป็น เรื่องง่าย ๆ ก็คิดไม่ออก

อันที่จริงร่างกายของมนุษย์มีอวัยวะอย่างไร กายทิพย์ของพวกเขา โอบปาดิกะทั้งหลายก็มีอย่างนั้น เหมือนกับกายมนุษย์ทุกอย่าง เพราะกายทิพย์คือแบบฉบับของกายเนื้อ หรืออีกนัยหนึ่งกายเนื้อ ก็คือกายทิพย์ที่หยาบ จึงมีรูปร่างปรากฏเห็นได้ชัด ข้อที่แตกต่างกันมีอยู่แต่

เพียงว่า ร่างกายของพวกโอบปาติกะเป็นของทิพย์ ซึ่งหมายถึงว่า เป็นสิ่งที่เกิดจากใจล้วน ๆ ซึ่งเกิดง่าย เกิดได้รวดเร็ว เวลาดับก็อันตรธานสูญหายไปเลย ไม่มีซากเหลืออยู่เหมือนกับกายมนุษย์ มนุษย์ทั้งหลายมีตา พวกโอบปาติกะก็มีตา ซึ่งสามารถเห็นอะไร ได้เหมือนอย่างที่คุณอื่นเห็น แต่ถึงกระนั้นตาของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกับตาของโอบปาติกะ คือตามนุษย์เป็นตาเนื้อ แต่ตาของโอบปาติกะเป็นตาทิพย์โปรดเข้าใจให้ดีกว่า เมื่อพูดว่าเป็นทิพย์ ไม่ได้หมายความว่า จะวิเศษอย่างนั้นอย่างนี้ หรือวิเศษไปเสียทุกอย่าง คำว่า **ทิพย์** มีความหมายแต่เพียงว่า **เป็นสิ่งที่เกิดจากใจล้วน ๆ และเปลี่ยนแปลงไปตามจิตได้ง่าย** ถ้าเข้าใจหลักอย่างนี้แล้ว ก็คงจะเข้าใจที่ หลวงพ่อ ฯ พูดว่า พวกโอบปาติกะไม่มีมันสมอง

โอบปาติกะประเภทที่จะสามารถให้เหตุผลได้ หรือเปลี่ยนความคิดได้ง่ายนั้น พื้นเดิมเมื่อสมัยเป็นมนุษย์จะต้องเป็นคนที่ไม่มียึดมั่นถือมั่นอะไรโดยไม่มีเหตุผล และถึงแม้สิ่งที่มีเหตุผลและถูกต้อง ก็ไม่ได้ยึดมั่นอย่างเหนียวแน่นจนกระทั่งเปลี่ยนไม่ได้ ขอให้สังเกตว่า คนที่นับ

ว่าฉลาดจริง ๆ นั้น เขาสามารถเปลี่ยนความคิดของตัวเองได้ง่ายตาม เหตุผลอันใหม่ ในเมื่อเห็นว่าเหตุผลอันใหม่ ถูกต้องกว่าดีกว่า หรือพูดอีก นัยหนึ่งว่า เขาพร้อมที่จะปล่อยวาง ในเมื่อเกิดความเข้าใจใหม่ว่า สิ่งที่เคยยึดถืออยู่นั้นผิด คนประเภทนี้เท่านั้นเวลาเกิดเป็นโอบปาติกะ ความคิดจึงจะไม่ดึงไปในทางใดทางหนึ่ง จนกระทั่งถอนไม่ได้หรือกลับใจ ไม่ได้ พวกที่มีชีวิตอยู่กับอารมณ์ เปลี่ยนความคิดยาก เปลี่ยนนิสัยยาก ทั้งที่รู้อยู่ว่าไม่ดี พวกนี้เวลาไปเป็นโอบปาติกะ เป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก ถ้ายังอยู่เป็นโอบปาติกะนาน ก็ยิ่งเสียเวลามาก เพราะแทนที่จะก้าวหน้า ในทางจิตใจไปได้เร็ว หรือดีขึ้นกว่าเดิม กลับตรงกันข้าม คือตลอดเวลาที่ เป็นโอบปาติกะ ก็จะใช้แต่ทุนเดิมไม่มีอะไรดีขึ้น แม้จะอยู่ในภูมิที่มี โอกาสจะปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้นได้ การเกิดเป็นโอบปาติกะ สำหรับ คนที่มีบุญ แม้จะสบายกว่าการเป็นมนุษย์อย่างมากมายก็จริง แต่คนที่ ต้องการความหลุดพ้นจากกิเลส หลุดพ้นจากความทุกข์จริง ๆ นั้น เขากลับจะเห็นว่า การมีชีวิตอยู่ในสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย เหมือนกับคน

บางคนที่มีเงินมาก ไม่ต้องทำมาหากิน ก็มีเงินเหลือใช้ แต่แล้วก็ใช้ชีวิตไปแต่ในทางหาความสำราญต่าง ๆ ไม่ศึกษาเล่าเรียน ไม่ทำประโยชน์อะไรให้แก่คนอื่น ชีวิตอย่างนี้บางคนก็พอใจและถือว่าฉันมีบุญ แต่สำหรับคนที่มีจิตใจสูง คิดก้าวหน้าอยู่เสมอ และมีจิตเมตตา กรุณา คิดจะทำประโยชน์ต่อผู้อื่น บุคคลประเภทนี้เขาจะเห็นว่า ชีวิตสำราญเช่นนั้น เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายไร้สาระ การศึกษาเรื่องโอบปาติกะต้องพยายามให้รู้ทั้งแง่ที่ดี และไม่ดี อย่าคิดว่า การเกิดเป็นโอบปาติกะอยู่ในสวรรค์ จะมีดีแต่อย่างเดียว

“ท่านทั้งหลายจะทำความดีได้ ก็ต่อเมื่อเป็นมนุษย์เท่านั้น ในโลกของโอบปาติกะนั้นทำได้ยากมาก เพราะนิสัยสันดานที่ติดไปจากโลกนี้เป็นเครื่องกีดขวาง (ดูหน้า ๕๗)

“คนที่ไปสู่โลกของโอบปาติกะนั้น แล้วจะรู้สึกว่ายากทำความดีขึ้นไปนั้น เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์จะต้องเป็นคนซึ่งอย่างน้อยได้ปฐมฌาน ถ้าแม้ว่าไม่ได้

ปฐมฌาน ชีวิตประจำวันของท่าน จะต้องเป็นชีวิตที่อยู่ในเหตุผลมากที่สุด และกระทำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์”
(ดูหน้า ๔๒-๔๔)

นี่เป็นข้อความตอนสุดท้ายที่จะต้องอธิบายในเทคนิกัณฑ์ที่ ๔ ของหลวงพ่อดมเต็จ ฯ อันที่จริงข้อความนี้ไม่ต้องอธิบายก็ได้ เพราะมีความหมายแจ่มแจ้งอยู่แล้ว และก็เคยอธิบายมาบ้างแล้ว แต่บางคนอาจจะยังสงสัยอยู่ก็ได้ เพราะฉะนั้นขออธิบายเพียงสั้น ๆ ว่า :-

คนที่ตกเป็นทาสของอารมณ์ คือสุดแล้วแต่อารมณ์จะชักจูงไป ไม่มีหลักที่มั่นคงในการดำเนินชีวิตบังคับ ตัวเองให้ทำอะไรตามเหตุผลไม่ได้ คนประเภทนี้ เมื่อมีความรักใคร่พอใจในสิ่งใด ก็จะหมกมุ่นอยู่กับอารมณ์นั้น ๆ จนลืมสิ่งอื่น และถ้าลงว่าเกลียดอะไร ก็จะฝังใจปิดความเกลียดไม่ออก เขาก็จะคิดวนเวียนซ้ำซากอยู่กับ เรื่องที่ก่อให้เกิดความเกลียด จึงคิดดู บุคคลประเภทนี้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ยังเป็นอย่างนี้แล้ว ตายไปเป็นโอบปาติกะ การตกเป็นทาสของอารมณ์จะเพิ่มขึ้นอีก

สักก็เท่า เพราะคนที่ตกเป็นทาสของอารมณ์นั้น ทั้ง ๆ ที่ยังตื่นอยู่ ก็ยังเปลี่ยนความคิดได้ยาก และมักจะ 모르ตัวว่า ตัวเองคิดผิดเข้าใจผิด และเมื่อนอนหลับแล้วฝัน เขาจะเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดได้ยากเพิ่มขึ้นอีกก็เท่า เพราะในขณะที่เขาหลับ เขาจะไม่มีความรู้สึกตัวเลยว่า เขาคิดผิดหรือเข้าใจผิดอย่างไร คนเจ้าอารมณ์เมื่อตายไป เป็นโอบปาติกะก็เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำความดีได้ยาก เว้นไว้แต่เมื่อตอนเป็นคนจะไม่ใช่คนเจ้าอารมณ์ จึงอยากจะทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะรู้สึกตัวว่าตัวเองยังบกพร่องในเรื่องอะไรอยู่บ้าง

อนึ่ง ขอให้สังเกตว่า คนที่เคยเข้าฌานได้ ก็คือ คนที่มีพื้นจิตใจเคยเอาชนะอารมณ์ได้เด็ดขาด อย่างน้อย ก็ชั่วระยะหนึ่ง ซึ่งในขณะที่อยู่ในฌานนั้น จิตใจจะเป็นอิสระ เข้าใจความผิดความถูกได้ง่ายและว่องไวด้วย เพราะเหตุนี้ เมื่อไปเป็นโอบปาติกะ จึงทำความดีได้ง่าย เพราะเปลี่ยนจิตใจได้ง่าย สำนึกตัวได้ง่ายว่าอะไรผิดอะไรถูก

คำพูดของท่านเอ็ดวิน

เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้าพเจ้าได้ จัดนิทรรศการการติดต่อทางวิญญาณ ด้วยวิธีการเข้าทรงอีกครั้งหนึ่ง เริ่มตั้งแต่เวลา ๑๙.๓๐ น. ซึ่งในครั้งนี้นี้ หลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้มาเข้าทรงก่อน และได้เทศน์ออกมาทันทีหนึ่ง หลังจากหลวงพ่อสมเด็จ ฯ เทศน์จบแล้ว ท่านเอ็ดวิน ซึ่งเป็นท่านหนึ่งที่กล่าวไว้ในหนังสือโลกทิพย์ ก็ได้เข้าทรงต่อพูดเป็นภาษาอังกฤษ และได้บันทึกลงในเทปไว้ ข้อความต่อไปนี้คือ ถ้อยคำที่ท่านได้ พูดเป็นภาษาอังกฤษ **อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์** ซึ่งได้นั่งฟังอยู่ด้วยเป็นผู้ถอดข้อความอันนี้ออกมาจากเทป ขอให้ท่านสังเกตดูให้ดี แล้วจะเห็นได้เองว่า จะเป็นคำพูดของ ท่านเอ็ดวินจริงหรือไม่

Beyond the hill and the big forest is Old

Grandfather.

We cannot see Him because the clouds cover

him.

We know he is there. Soon the clouds will
be gone.

He is smiling down upon you.

Even more surey He would show his face if you work
and pray.

He will be with you; His hands over you.

And even underneath, hidden, incorrigible, He is there.

He will watch you always because He is you yourselfit.

We found that if one thing seems to trouble you,
something soon happens to make you happy again.

My name is Edwin, in the World Unseen.

เลยภูเขาและป่าใหญ่ไป คือ ท่านปู่

เราไม่สามารถแลเห็นพระองค์ได้ เพราะเมฆหมอกยังปกคลุมอยู่

เราเชื่อว่าพระองค์ยังอยู่ที่นั่น ในไม่ช้าเมฆหมอกก็จะผ่านไป

พระองค์กำลังยิ้มมายังพวกเรา

ที่แน่นอนยิ่งขึ้น (ก็คือ) พระองค์จะให้เราเห็นหน้าถ้าเราทำงาน
และสวดอ้อนวอน (เรื่อยไป)

พระองค์จะอยู่กับเรา (ตลอดไป) ทัศนคติของพระองค์อยู่เหนือเรา

แม้ในสิ่งที่อยู่ภายใต้ (ลึกลับ) ซ่อนเร้น และแก้ไข ไม่ได้ พระองค์
ก็อยู่ที่นั่น

พระองค์จะเฝ้าดูเราอยู่เสมอ เพราะว่าพระองค์คือ ตัวเรานั้นเอง

เราได้พบว่า ถ้ามีอะไรอย่างหนึ่งมาทำให้เราลำบาก ในไม่ช้าก็
จะมีอะไรอีกอย่างหนึ่งมาทำให้เรามีความสุขอีกครั้งหนึ่ง

ข้าพเจ้า ชื่อ เอ็ดวิน, ในโลกที่มองไม่เห็น

คำอธิบาย

ข้อความที่กล่าวมานี้ **อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์** เป็นผู้แปลมาจากคำพูดของท่านเอ็ดวิน ซึ่งท่านพูดเป็นภาษาอังกฤษในเวลาเข้าทรง และบันทึกลงไว้ในเทป สำหรับผู้ที่ไม่รู้จักพื้นความรู้ของคนทรง และไม่เคยม่านหนังสือโลกทิพย์ก็อาจจะไม่เชื่อว่า เป็นคำพูดของท่านเอ็ดวินจริง แต่สำหรับอาจารย์ศิริ ซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้กับคนทรงและเป็นผู้แปลหนังสือโลกทิพย์ ได้กล่าวรับรองไว้ว่า **สำนวนอย่างนี้คนทรงพูดไม่ได้ ข้อความเช่นนี้เป็นของท่านเอ็ดวินแน่นอน** และขอให้สังเกตว่า ท่านเอ็ดวินซึ่งเมื่อสมัยเป็นมนุษย์เป็นคนที่น่าเชื่อถือคริสตศาสนา และเมื่อตายไปแล้วพื้นความรู้ทางคริสตศาสนาก็ยังติดตัวไป แต่ในเมื่อท่านโดยปกติเป็นคนอยู่ในเหตุผล ไม่ค่อยได้ใช้อารมณ์ เป็นคนรักความจริง ในเมื่อท่านได้ศึกษา เกี่ยวกับเรื่องชีวิตในโลกของโอบปาติกะมากขึ้น และได้พบปะสนทนากับบรรดาผู้รู้ทั้งหลายในโลกของโอบปาติกะ แนวความคิดของท่านเกี่ยวกับเรื่องพระผู้เป็นเจ้า

ก็ได้วิวัฒนาการไปไกลมาก ขอให้ท่านอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์จริง ๆ แล้ว ท่านก็จะเห็นว่า พระเจ้าที่ท่านเอ็ดวินพูดถึง ก็คือวิญญาณของเรา นั่นเอง และกรที่ท่านใช้คำว่า ท่านปู่ ก็เพราะวิญญาณของเราแต่ละคนเป็นของเก่าแก่มีมานาน และในเมื่อเราได้ชำระสิ่งที่เปื้อนเหมือนหนึ่งเมฆหมอกที่ปกคลุมวิญญาณของเราออกไปหมดแล้ว เราก็จะรู้ได้ทันทีว่า วิญญาณของเราย่อมเป็นเสมือนหนึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งบริสุทธิ์และแจ่มใสอยู่เสมอ และพร้อมที่จะยิ้มให้แก่คนทุกคนรวมทั้งตัวเราด้วย ท่านเห็นแล้วหรือยังว่า สิ่งที่เป็นสัจธรรมไม่ว่าจะอยู่ในศาสนาไหนย่อมเหมือนกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้น อย่าได้รังเกียจชื่อหรือยี่ห้อที่เราเรียกศาสนานั้น ๆ และอย่าได้รังเกียจลัทธิหรือ ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนความเชื่อถือที่ผิดแผก แตกต่างไปจากเรา เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สาระสำคัญ แต่ ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องมี เหมือนต้นไม้ที่จำเป็นจะต้องมีเปลือกแก่นจึงจะอยู่ได้

และอีกอย่างหนึ่ง ก็ขอได้โปรดเห็นใจบุคคลที่เพิ่งจะก้าวขึ้นมา ผู้ยังไม่ค่อยจะรู้อะไรมากนัก เพราะเป็น

ของธรรมดาอยู่เองที่จะต้องมีความหลงผิด มีความเข้าใจผิด แต่แล้วในที่สุดสิ่งที่ผิด ๆ มันก็ค่อยหมดไปเอง ในเมื่อเขาค่อย ๆ ก้าวขึ้นไป มีจิตใจสูงขึ้น มีคุณธรรมมากขึ้น รอบรู้มากขึ้น จากคำพูดของท่านเอ็ดวินดังที่คัดมาให้ดูนี้ ขอให้พิจารณาด้วยจิตใจที่เที่ยงธรรม และด้วยการใช้สติปัญญาอย่างรอบคอบ ท่านก็จะเห็นถึงความจำเป็นและประโยชน์อันยิ่งใหญ่ที่จะต้องสอนให้บุคคลบางประเภท ซึ่งก็มีอยู่มากเชื่อกันว่ามีพระผู้เป็นเจ้าอย่างที่ในคัมภีร์ได้กล่าวไว้ เราต้องเป็นคนใจกว้าง และศึกษาอะไร ก็ควรจะศึกษาให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ความสามัคคีกับคนทั่วไปก็จะเกิดขึ้น หรือพูดอีกนัยหนึ่งความเมตตา กรุณาอันไม่มีขอบเขตก็จะเกิดขึ้นในจิตใจของเรา ซึ่งคุณธรรมอันนี้ คือรากฐานที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความพ้นทุกข์ได้อย่างเด็ดขาด คนที่ยังเห็นแก่ตัวคิดแต่ว่า ศาสนาของตัวเองเท่านั้นที่ถูกต้อง ของคนอื่นผิดหมดถ้าหากข้อความในคัมภีร์ของศาสนาอื่น ไม่ตรงกับหลักในศาสนาของตัวเอง คนประเภทนี้เป็นคนใจแคบ เขาจะเข้าถึงสัจธรรมไม่ได้ พ้นทุกข์ไม่ได้ คำสอนของพระเยซูมีอยู่ว่า :-

จงรักพระเจ้าสุดจิตสุดใจ และจงรักเพื่อนบ้าน เหมือนรัก
ตัวเอง

ส่วนคำสอนในทางพุทธศาสนามีว่า :-

วิญญานเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง ประเสริฐกว่า สิ่งทั้ง
ปวงสิ่งทั้งปวงสำเร็จมาแต่วิญญาน

และนอกจากนี้ทางพุทธศาสนายังมีสอนอีกว่า :-

มารดาที่มีบุตรเพียงคนเดียว ย่อมจะรักบุตรด้วยชีวิต
ฉันใด จงพยายามทำให้รักคนอื่น ไม่ว่าจะเป็น มิตรหรือศัตรู
ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ไม่ว่าจะเคยเห็น หรือไม่เคยเห็น ไม่ว่าจะ
อยู่ใกล้หรืออยู่ไกลก็ตาม ให้ เหมือนกับมารดารักบุตรฉันนั้น (จาก
ข้อความในกรณียเมตตาสูตฺร)

จงเปรียบเทียบกันดูว่า คำสอนของศาสนาทั้งสอง มีสาระที่
ตรงกัน หรือเหมือนกันอย่างไร

เทศนาของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

แสดงเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔

ขอท่านสาธุชนผู้เจริญ จงทำใจให้สงบแล้วน้อมใจรำลึกถึงองค์พระศาสดา เพราะว่าทุกคนเมื่อเห็นเมื่อคิดถ้าได้รับความยึดถือคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ทุกคนจะพบความสว่างของชีวิต

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นับแต่อาดมาภาพได้พ้นจากกายเนื้อ ซึ่งอาศัยอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง มามีชีวิตอยู่อย่างโอบปาติกะ มีชีวิตเป็นกายทิพย์ หล่อเลี้ยงด้วยวิบากของกรรมล้วน ๆ แล้วนั้น เป็นเวลาหนึ่งศตวรรษพอดี ทำให้ออาดมาภาพได้เข้าใจเรื่องชีวิตพอสมควร ที่จะนำมากล่าวอ้างแก่ท่านได้บ้าง ขึ้นชื่อว่า ชีวิตทุกชีวิตต้องการความพ้นทุกข์หมายถึงความสบายของตัวเอง ทุกคนไม่ทราบว่าเป็นตัวเอง

ต้องการพันทุกขนั้นคืออะไร แต่ทุกคนต้องการอยู่สิ่งเดียวคือความสบาย ความไม่เดือดร้อน ทุกคนไม่ว่าจะเห็นจะได้ยินจะได้ลิ้มรส จะได้กลิ่น หรือจะได้สัมผัส แม้ทุกคนจะได้รับเหมือนกัน คล้ายกัน แต่ทุกคนคิดไม่เหมือนกัน จากความคิดที่ไม่เหมือนกันนี้เองทำให้เราได้รับมาคิดได้ว่า เราจะพันทุกขหรือไม่พันทุกขได้นั้น เป็นเรื่องของเราเอง พระพุทธองค์ ทรงบัญญัติว่า :-

ตุมเหทิ กิจจํ อาตปฺปํ อุกฺขาตาโร ตถาคตา

ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องเฉพาะ ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้ชี้ความจริงให้เห็นเท่านั้น

ทุกคนจะคิดเหมือนกันไม่ได้ ทุกคนพบสิ่งเดียวกัน แต่ทำไมเล่า จึงคิดไม่เหมือนกัน อันนี้เองอาตมาภาพได้เข้าใจ เมื่อมามีชีวิตเป็น โอบปาทิกะแล้ว ชีวิตที่เสวยวิบากกรรมล้วน ๆ อาตมาภาพกับท่าน สาธุชนทั้งหลาย มีชีวิตอยู่คนละสภาพ ดังนั้นการติดต่อกันจึงเป็นการ ยาก ที่จะเข้าใจกัน อาตมาภาพจึงต้องอาศัยร่างกายที่หยาบซึ่งเป็นกาย เนื้อ แต่อาศัยได้ไม่ได้นานนัก เพราะร่างทรง

ก็ไม่สมบูรณ์ที่แท้จริง จะสมบูรณ์ที่แท้จริง ก็ต่อเมื่อร่างกายเนื้ออันนี้ต้อง
 ถอดกายทิพย์ออกได้ อาตมาภาพจะได้อาศัยนาน แต่บัดนี้อาศัยนานนัก
 ไม่ได้ อาตมาภาพมีเรื่องมากนักที่จะให้ท่านทั้งหลายเข้าใจ เรื่องชีวิตทุก
 คนจะต้องศึกษาให้เข้าใจ ให้เข้าใจเรื่องตัวเองอย่างแท้จริง แล้วจึงจะพ้น
 ทุกข์ได้ ศึกษาจากสิ่งภายนอกนั้นมีแต่จะทำให้ตัว เองเดือดร้อนยิ่งขึ้น
 อาตมาภาพอยากพูดมากกว่านี้ แต่จำเป็นที่ว้าปากของคนที่เป็นร่างให้
 อาตมาอาศัยนี้ กำลังดิ้นรนเพื่อจะใช้ว้าปากของตัวเอง

“เอวัง ดังที่ได้   แสดงมา
 สิ้นสุดเทศนา   เท่านั้น
 ควรแล้วแก่เวลา   หยุดยุ-ติเฮย
 ไตชอบโปรดช่วยชี้   ช่องให้คนเห็น

- ประสาทพรสวรรค์   เจริญศรี เจริญชนม์
- เจริญสุข เจริญพล   เจริญพรรณ เสมอสมัย
- นิราศทุกข์ นิราศโคก   นิราศโรค นิราศภัย
- ประสงค์สรรพ กุศลใด   ก็จงสม ประสงค์เทอญฯ

คำอธิบาย

เทศนาของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

* ในหนังสือวิญญูณ ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ ข้าพเจ้าได้นำเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) ลงในเทศนากัณฑ์นี้มีข้อความอยู่หลายตอนที่ทำให้สงสัย แต่เนื่องจากหน้ากระดาษจำกัดลงคำอธิบายไม่พอ จึงต้องเลื่อนมาอธิบายในฉบับนี้

ปัญหาอันแรกก็คือวันที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ เข้าทรงและเทศน์กัณฑ์นี้นั้น เป็นวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ เวลา ๑๙.๓๐ น. ในเทศน์กัณฑ์นี้ หลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้บอกว่า “นับแต่อาตมาภาพได้พ้นจากกายเนื้อ ซึ่งอาศัยอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง มามีชีวิตอยู่อย่างโอบปาติกะ มีชีวิตเป็นกายทิพย์ หล่อเลี้ยงด้วยวิบากของกรรมล้วน ๆ แล้วนั้น เป็นเวลาหนึ่งศตวรรษพอดี” นี่หมายความว่าวันที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ เทศน์นี้เป็น

*วิญญูณ ฉบับที่ ๓ มีนาคม ๒๕๑๕

วันครบรอบ ๑๐๐ ปี นับตั้งแต่วันมรณภาพ คนที่ไม่เคยทราบประวัติของ หลวงพ่อสมเด็จ ฯ มาก่อน ก็คงไม่มีใครสงสัย แต่สำหรับผู้ที่เคยอ่าน ประวัติของท่านมาแล้ว บางคนก็ต้องสงสัย เพราะหนังสือบางเล่มที่ เขียนประวัติของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้บันทึกวันมรณภาพไม่เหมือนกัน และในฉบับทั่วไปกล่าวว่า หลวงพ่อ สมเด็จ ฯ มรณภาพเมื่อวันที่ **๒๒ มิถุนายน ๒๔๑๕** เพราะฉะนั้นถ้าถือตามวันนี้ วันมรณภาพ ครบรอบ ๑๐๐ ปี ก็จะต้องเป็น วันที่ **๒๒ มิถุนายน ๒๕๑๕** ส่วนที่ หลวง พ่อสมเด็จ ฯ บอกในวันที่เข้าทรงนั้น วันที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ มรณภาพก็ จะต้องเป็น วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๔๑๕ ซึ่งนับว่าผิดกันหลายเดือน ปัญหาจึงมีว่า วันมรณภาพครบรอบ ๑๐๐ ปี ของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ เป็น วันไหนแน่ ? เรื่องนี้ได้มีผู้ถามหลวงพ่อสมเด็จ ฯ เหมือนกัน และท่านก็ ยืนยันว่า วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ เป็นวันครบรอบ ๑๐๐ ปี ครั้นแล้ว ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านว่า *โดยธรรมดาคนป่วยหนักที่จะต้องตาย นั้น ย่อมไม่รู้ว่าจะตายในวันไหน หลวงพ่อรู้ได้อย่างไร*

ว่าหลวงพ่อมรณภาพในวันที่ ๑๔ กันยายน ท่านได้ตอบว่า ครั้งแรกก็ไม่ใช่ เหมือนกันว่าท่านมรณภาพในวันไหน แต่หลังจากที่ท่านมรณภาพมา มีชีวิตเป็นโอบป่าติกะแล้ว เห็นคนทั้งหลายที่นับถือท่าน พอถึงวันที่ ๑๔ กันยายนหรือวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ที่ไร ก็พากันทำบุญครบรอบปี เพราะเหตุนี้ท่านจึงจำได้

อนึ่ง มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือ การเข้าทรงในครั้งนี้นี้หลวงพ่อสวมเศ็จ ๆ ได้บอกล่วงหน้ามาเป็นเวลาเดือนเศษว่าท่านจะมาเข้าทรง เพราะฉะนั้นวันที่เข้าทรงในวันนั้น จึงเป็นวันที่หลวงพ่อสวมเศ็จ ๆ กำหนดล่วงหน้า แต่เนื่องจากการเข้าทรงในครั้งนี้นี้จะมีการบันทึกเหตุการณ์ด้วยภาพยนตร์ ด้วยเครื่องบันทึกเสียงและทำเป็นภาพสไลด์ด้วย พอถึงวันใกล้กำหนด การตระเตรียมงานต่าง ๆ ไม่สู้จะเรียบร้อย ข้าพเจ้าได้ขอลื่อนเวลาออกไปอีก แต่หลวงพ่อสวมเศ็จ ๆ ไม่ยอมเลื่อน ท่านบอกว่าจะอย่างไรก็ตามท่านจะต้องเข้าทรงในวันนั้นอย่างแน่นอน แต่ท่านไม่ได้อธิบายเหตุผลว่าทำไมจึงเลื่อนไม่ได้ ต่อเมื่อหลวงพ่อสวมเศ็จ ๆ เข้าทรงแล้วเทศน์ จึงได้รู้ว่าเพราะ

เป็นวันครบรอบ ๑๐๐ ปีนี้เอง ท่านจึงไม่ยอมเลื่อน แต่อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ข้าพเจ้ายังจะต้องสืบสวนต่อไปอีกว่า ตามที่ในหนังสือบางเล่ม บันทึกไว้ว่า ท่านมรณภาพในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๔๑๕ กับที่ท่านบอก ในครั้งนั้นอันไหนจะถูกต้องแน่ แต่ข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะให้ข้อสังเกตไว้สักอย่างหนึ่ง ณ ที่นี้ว่า :-

เรื่องราวที่บันทึกกันไว้นั้นไม่ใช่จะถูกทุกอย่าง และที่ข้าพเจ้าแน่ใจที่สุดว่า เรื่องที่บันทึกกันไว้ผิดก็คือเรื่องคาถาชินบัญชร เพราะหนังสือเกี่ยวกับประวัติของท่านทุกฉบับที่ได้พิมพ์คาถาชินบัญชรนั้น ทุกแห่งขึ้นต้นด้วย คำว่า **ชยาสนา กตา พุทธา** แต่ที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้บอกโดยวิธีเข้าทรงนั้นขึ้นต้นด้วยคำว่า **ชินสรา กตา พุทธา** ซึ่งในรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้ว ในหนังสือเรื่อง **สังคตศีลพิธี ภาค ๒**

อนึ่ง จากการพิสูจน์อย่างใกล้ชิดมาเป็นเวลานานถึง ๑๐ ปีเศษ ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างที่สุดว่า การติดต่อกับ หลวงพ่อสมเด็จ ฯ โดยวิธีการเข้าทรงก็ดี โดยวิธีติดต่อทางสมาธิก็ดี ที่สำนักของข้าพเจ้านี้ ได้ทำกัน

อย่าง

สมบุญฤทธิ์ที่สุด เพราะมีข้อพิสูจน์มากมายที่แสดงให้เห็นถึงความถูกต้องในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้น ในเรื่องวันมรณภาพของท่านนี้ ถ้าหากจะผิด ก็ไม่ใช่ผิดอยู่ที่คนทรงบอกออกมาเอง แต่ผิดเพราะหลวงพ่อสมเด็จ ฯ จำผิด แต่เรื่องนี้ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย เพราะเรื่องอย่างอื่นเช่น คาถาชินบัญชร ซึ่งเป็นข้อความที่ยาวมากและจำได้ยาก ยิ่งกว่าวันมรณภาพของท่านเป็นไหน ๆ แต่ถึงกระนั้น ท่านก็ยังจำของท่านได้อย่างแม่นยำ (หลวงพ่อสมเด็จ ฯ ได้มาเข้าทรงบอกคาถาชินบัญชร เมื่อวันมาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๐๕)

อนึ่ง เรื่องวันมรณภาพของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ นั้นก็ยังมีหนังสือประวัติของท่านบางเล่ม ได้บันทึกไว้ตรงกับที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ บอกในครั้งนี่ ซึ่งหนังสือที่ว่านี้ข้าพเจ้าจะแจ้งให้ทราบในภายหลัง เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่า หนังสือประวัติทั้งหลายซึ่งได้เขียนขึ้นโดยบุคคลต่าง ๆ นั้น ที่ไม่ตรงกันก็มี เรื่องนี้ก็ขอให้ท่านผู้อ่านวินิจฉัยเอาเองว่า ควรจะเชื่อในทางไหน

อีกปัญหาหนึ่งคือ คำบาลี ที่ท่านบอกว่า :-

ตุมเหหิ กิจจํ อาตปป์ อกฺขาตาโร ตถาคตา

คาถานี้ท่านแปลว่า :-

**ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์นั้น เป็นเรื่องเฉพาะตัวตถาคต
เป็นแต่ผู้ซึ่งความจริงให้เห็นเท่านั้น**

โดยส่วนตัวข้าพเจ้าไม่สงสัยว่า คำเหล่านี้ไม่ได้ ออกมาจาก ความทรงจำของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าคนทรง ซึ่งอยู่ใน สภาพเหมือนคนนอนหลับสนิทและละเมอออกมานั้น จะพูดภาษาบาลี ประโยคนี้ไม่ได้อย่างแน่นอน แต่ก็อดประหลาดใจไม่ได้ว่า คำแปลที่ หลวงพ่อสมเด็จ ฯ บอคนั้น ไม่ตรงกับคำบาลีที่ท่านบอก เพราะคำว่า **ตุมเหหิ กิจจํ อาตปป์** คำแปลที่ถูกจะต้องแปลว่า **ท่านทั้งหลายควรจะ ทำความเพียร แต่ ท่านกลับแปลว่า ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์นั้น เป็น ของเฉพาะตัว** ซึ่งคำแปลอันหลังนี้ ตรงกับคำบาลีว่า **สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ** ทำไมท่านจึงแปลอย่างนั้น ถ้าจะว่าหลวงพ่อสมเด็จ ฯ จำผิด ก็น่าจะได้ แต่ขอให้ท่านผู้อ่านลองพิจารณาดูให้ลึกซึ้ง แล้วจะเห็นได้ ชัดว่า

ท่านต้องการจะให้เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริง ท่านไม่ได้แปลตามศัพท์ แต่ท่านแปลโดยการถอดความหมายออกมาเพื่อจะเตือนทุกคนในที่นั้น ว่า **เมื่อเราทำดี หรือทำ ชั่ว คนอื่นไม่รู้ แต่ตัวของตัวเองนั้นรู้แน่ คนไหนทำไว้อย่างไร ก็จะได้ อย่างนั้น และทำอย่างไรผิด ทำอย่างไรถูก อะไรควร อะไรไม่ควร พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสบอก ไว้หมดแล้ว** ท่านต้องการที่จะเตือนให้ทราบอย่างนี้ จึงสังเกตว่า ข้อความ ในเทศนา ก่อนที่ท่านจะอ้างพุทธพจน์บทนี้นั้น เราจะเห็นได้อย่างชัดเจน ว่า ความหมายเกี่ยวเนื่องกัน คือท่านต้องการจะชี้ให้เห็นว่า ทุกคนเคย เกิดมาแล้วทั้งนั้น แต่ทุกคนทำกรรมมาไม่เหมือนกัน มีวิบากมาไม่ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นทุกคนไม่ว่าจะเห็น หรือจะได้ยินอะไร แม้จะ เหมือนกัน แต่แล้วทุกคนก็มักจะคิดไม่เหมือนกันเลย จากความคิดที่ไม่ เหมือนกัน นี้เองที่ทำให้รู้ว่า คนเราจะพ้นทุกข์หรือไม่พ้นนั้น เป็นเรื่องของ เราเอง ท่านต้องการจะเตือนเช่นนี้ เพราะฉะนั้น คำแปลของท่านจึงไม่ เหมือนกับที่คนอื่นเขาแปลกัน และนี่ก็เป็นเหตุผลอีกอันหนึ่งที่จะชี้ให้เห็น ว่า **คนทรงไม่ได้**

พูดออกมาเองอย่างแน่นอน และแม้จะสงสัยว่า ข้าพเจ้าใช้อำนาจจิต บังคับบอกให้พูดออกมา หรือจะเข้าใจว่าคนทรงเคยจำข้อความอันนี้ไป จากข้าพเจ้า ก็ยอมเป็นไปไม่ได้ เพราะถ้าข้าพเจ้าจะแปลบาลีบทที่ท่าน กล่าวไว้ นั้น ข้าพเจ้าจะไม่แปลเหมือนที่หลวงพ่อบรมเดช ฯ บอกล้วน อย่างแน่นอน

ในเทศนาของหลวงพ่อบรมเดช ฯ กัณฑ์นี้ ที่จริงยังมีปัญหาอีก หลายตอนที่ควรจะอธิบาย แต่เนื่องจากปัญหาเหล่านั้นได้เคยอธิบาย มาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงจะไม่ขอกล่าวซ้ำอีก

เทศนาของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

แสดงเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

ทุกครั้งที่อาตมาภาพจะเทศน์นั้น จะต้องขอร้องให้สาธุชน ผู้เจริญทำใจให้สงบ แล้วนึกถึงพระพุทธรูป เพราะนั่นคือหลักใหญ่ที่จะ ตัดสินว่า สิ่งที่เราคิด เราพูดและทำนั้น ถูกต้องหรือไม่

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน นั้น อาตมาภาพได้พูดไว้ ว่าคนเราเมื่อเห็น เมื่อได้ยิน เมื่อได้สัมผัส เมื่อได้รู้ทุกคนคิดไม่เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ได้พบเห็นสิ่งเดียวกัน นี่คือข้อพิสูจน์อย่างแจ่มแจ้งว่า คนเรามีสิ่งที่อยู่ข้างในไม่เหมือนกัน และเหตุไฉนจึงไม่เหมือนกันเล่า หมายความว่าอย่างไร การที่เราจะเชื่อเรื่องชีวิตหลังจากตายนั้น เป็นสิ่งที่ยากอย่างยิ่ง เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ยากอย่างยิ่ง เราจะเอาความคิด เอาชีวิตของมนุษย์ไปเปรียบเทียบกับกฎเกณฑ์ของคนที่ตายแล้วไม่ได้ อาตมาภาพได้มามีชีวิตอยู่อย่างโอบปาติกะ ที่ใช้ปากของกรรมล้วน ๆ มาเป็นเวลาศตวรรษกว่าแล้ว ได้รู้และเห็นอย่างแจ่มชัดว่าชีวิตของโอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่ทำความดีได้ยาก นอกเสียจากว่าจะมีพื้นที่มาแล้ว ความคิดของโอบปาติกะนั้น ดิ่งและหันไปทางเดียว ยากที่จะเข้าใจเหตุผลสิ่งแวดล้อม

แน่นอน ชีวิตของโอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่มีอะไรพิเศษเหนือกว่ามนุษย์ มีปาฏิหาริย์ แต่ปาฏิหาริย์นั้นจะต้องมาทีหลัง มนุษย์นั้นเมื่อเชื่อเรื่องโอบปาติกะด้วยปาฏิหาริย์แล้ว จะทำให้งมงายยิ่งขึ้น อุตมาภาพพยายามที่จะให้สาธุชนทั้งหลายอ่าน ก ไก่ ก กา เสียก่อน ก่อนที่จะผสมตัวเป็นประโยคแล้วเข้าใจความหมาย เราจะต้องค่อย ๆ ศึกษาชีวิตของสิ่งเหล่านี้ เพื่อกันความมงมงาย และเพื่อสันติสุขของเราเอง เราไม่แน่ใจหรอกว่า เราจะตายเมื่อไร ทุกคนยังสงสัยยังมองไม่เห็น ยังมองไม่สว่างเลยว่า หลังจากตายแล้วนั้น ชีวิตของตัวเองจะเป็นอย่างไร อุตมาภาพที่มีชีวิตอย่างโอบปาติกะด้วยความเป็นห่วง โลกทุกวันนี้науวิตกยิ่งนักไม่มีใครทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น กำลังรุ่มรวย จะตายเมื่อไรไม่มีใครรู้ ชีวิตยังมีเดิมนัก ขอทุกคน อย่าอยู่เพียงพอรอดตายเท่านั้น ร่างกายปฏิภูล สุกญผล ดีไฉใฝ่หวัง กังวลไว้เป็นเพื่อนตน ยามตาย แล้วช้า ๆ หรือตัวอุตมาภาพจะมาผสมตัวอักษรให้ทีหลัง

“เอวังตั้งที่ไต้	แสดงมา
สิ้นสุดเทศนา	เท่านี้
ควรแล้วแก่เวลา	หยุดยุ-ติเฮย
ใดชอบโปรดช่วยชี้	ช่องให้คนเห็น ๆ
ประสาทพร สวัสดิ์	เจริญศรี เจริญชนม์
เจริญสุข เจริญ พ ล	เจริญพรรณ เสมอสมัย
นิราศทุกข์ นิราศโคก	นิราศโรค นิราศภัย
ประสงค์สรรพ กุศลใด	ก็จงสม ประสงค์เทอญฯ

เทศนาของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)

เนื่องในวันมาฆบูชา

แสดงเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

ขอท่านสาธุชนทั้งหลาย จงทำใจให้สงบให้สว่างไสว และย້อนรำลึกไปอีกสองพันห้าร้อยกว่าปีเศษ ถึงบรรยากาศในเวฬุวนาราม คึ้นนั้น พระจันทร์วันเพ็ญส่อง

แสงนวลกระจ่าง ภายใต้ร่มครีมีเงาแห่งแมกไม้ อรหันตสาวกพันสองร้อย
ห้าสิบลรูปผู้บริสุทธิ์ รับฟังคำสั่งสอนของพระศาสดา ผู้เป็นเลิศในทวยเทพ
และมวลมนุษยทั้งปวง จงทำใจให้สงบ แล้วนึกถึงบรรยาภาศในเวลานั้น

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

เมื่อคราวครั้งก่อนนั้น อาตมาภาพได้พูดให้ท่านทั้งหลายฟังว่า
ทุกคนต้องการความพ้นทุกข์ ต้องการความสบายไม่เดือดร้อนใจ แต่ละ
คนเมื่อเห็น เมื่อได้ยิน เมื่อรู้สึกกลิ่น และเมื่อรู้สึกรส และได้รับสัมผัส
ทุกคนคิดไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุอันใดเล่า เมื่ออาตมาภาพมี
ชีวิตเป็นโอบปาดิกะแล้ว จึงได้ทราบข้อความนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น คนเราสะสม
วิบากมาไม่เหมือน กัน อาตมาภาพจะยังไม่ให้ข้อคิดยาวนาน ร่างทรงที่
อาตมาภาพใช้นี้ เรายังต้องใช้ไปอีกนาน เขาข้อคิดไม่คิด เก็บไปคิดเป็น
การบ้าน เหมือนอย่างที่พระพุทธรองค์ทรง

บัญญัติข้อความให้เราทราบแล้วเราต้องคิดตาม ความแก่ ความเจ็บ และความตาย เป็นสิ่งที่ธรรมดาอย่างยิ่งนัก ทุกคนกลัวความเจ็บ กลัวความตาย และกลัวความแก่ แต่ถึงกระนั้นทุกคนจะกลัวจริงๆ เมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเท่านั้น เมื่อความเจ็บมาถึง ความแก่มาถึง และความตายมาถึงเท่านั้น จึงจะรู้สึกทุกข์ทรมานจริง ๆ แต่สิ่งที่ทุกข์ทรมานจิตใจอยู่ไม่ว่างเว้น แม้แต่ขณะจิตเดียวนั้นคือการพลัดพรากจากสิ่งที่รัก และเมื่อปรารถนาสิ่งใดแล้ว ไม่ได้อย่างที่อยากจะได้ อันนี้เองทรมานจิตใจมนุษยชาติทุกผู้ทุกคนทุกขณะจิต ไม่ว่าจะหลับหรือว่าตื่น จึงก่อให้เกิดไฟไปทั่วโลก ทุกคนต้องการพ้นทุกข์ ต้องการที่จะไปให้พ้นจากสภาวะนี้ แต่แล้วก็ไม่พ้น เหตุใด เเล้วพระพุทธรองค์ทรงบัญญัติว่า :-

นาถบุญตร ปฏินิสฺสคฺคา โสตุถิ ปสฺสามิ ปาณินิ

เราไม่เห็นว่าจะมีสิ่งใด จะเป็นความสวัสดิแก่มนุษยชาติ ว่างไว้ แต่ความปล่อยวางเท่านั้น

สาธุชนทั้งหลายต้องศึกษาเรื่องการปล่อยวาง

ข้าพเจ้าได้นำเทศนาของหลวงพ่อสมเด็จ ฯ มาลงอีก ๒ กัณฑ์ และนับว่าเป็นกัณฑ์สุดท้ายสำหรับในระยนี้ เทศนาที่แสดงเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ไม่มีอะไรที่จะต้องอธิบายเพิ่มเติม เพราะทุกบททุกตอน ท่านพูดเอาไว้อย่างแจ่มแจ้งแล้ว แต่ก็มีข้อที่น่าสังเกตว่าในเทศนากัณฑ์นี้ ท่านก็ยังยืนยันว่า ท่านได้มรณภาพ มาเป็นเวลาศตวรรษกว่าแล้ว ก็เป็นอันว่า วันครบรอบ ๑๐๐ ปี คือวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๔ ไม่ใช่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๑๕ ซึ่งยังไม่ถึง

คำอธิบายเทศนา
ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)
 แสดงเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

* เทศนากัณฑ์นี้ ข้าพเจ้าได้นำลงในหนังสือวิญญานฉบับเดือน มีนาคม ๒๕๑๕ แต่คำอธิบายไม่ได้นำลง เพราะหน้ากระดาษไม่พอ เพราะฉะนั้นผู้ที่อ่านคำอธิบายเทศนากัณฑ์นี้ ควรจะอ่านเนื้อเรื่องของเทศนากัณฑ์นี้ก่อน มิฉะนั้นจะอ่านไม่รู้เรื่อง แต่โปรดสังเกตให้ดีว่า ในหนังสือวิญญานเดือนมีนาคมนี้ มีเทศนาของท่านอยู่ ๒ กัณฑ์ ซึ่งอีกกัณฑ์หนึ่งแสดงเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ระวังอย่าอ่านให้ผิด

ในเทศนากัณฑ์นี้ มีข้อที่ควรจะต้องจำให้แม่น ก็คือ “ชีวิตของ โอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่ทำความดีได้ยาก นอกเสียจากว่า จะมี พันมาตีตั้งแต่สมัยเป็นมนุษย์

* วิญญาน ฉบับที่ ๔-๕ เมษายน-พฤษภาคม ๒๕๑๕

เพราะความคิดของโอบปาติกะมักจะดึงไปทางเดียว” (ดูในเล่มนี้ หน้า ๑๑๐) นี่คือข้อความตอนหนึ่งในเทศนาของหลวงพ่อดมเดช ฯ ทั้งนี้ก็เพราะชีวิตของโอบปาติกะเหมือนกับชีวิตในความฝัน ซึ่งถ้าคนไหนรู้ตัวว่าตัวเองกำลังฝันไม่ดีก็จะเปลี่ยนความคิดได้ง่าย แต่เพราะเหตุที่ไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นจึงเปลี่ยนความคิดได้ยาก ถ้าลองว่าความคิดในเรื่องไหนตั้งต้นได้แล้ว มันก็จะคิดแต่เรื่องอย่างนั้น ไปตลอดจนกว่าจะหมดฤทธิ์ของวิบากที่ก่อให้เกิดความคิดอันนั้น และอย่าลืมว่า คนเราเมื่อนอนหลับถึงแม้จะฝันไม่ดีอย่างไร ก็มีทางที่จะตื่นได้ง่าย แต่เมื่อเราตายไปเป็นโอบปาติกะแล้วเราไม่มีทางที่จะตื่น สภาพของร่างกาย และระบบประสาทตลอดถึงสิ่งแวดล้อมที่พบเห็น มีแต่จะอนุโลมไปตามวิบากที่กำลังให้ผล เพราะฉะนั้น จึงเป็นการยากมากที่จะเปลี่ยนความคิด ส่วนผู้ที่มิมีพื้นมาดี ซึ่งหมายถึงเข้าใจเรื่องชีวิตของตัวเองดี รู้ว่าตัวเองเกิดขึ้นมาได้อย่างไร มีชีวิตอยู่อย่างไรแตกต่างจากคนในโลกมนุษย์อย่างไร ซึ่งพื้นความรู้ที่ว่านี้จะต้องมีมาแล้วตั้งแต่อยู่ในโลกมนุษย์ ถ้ามีพื้นมาไม่พอก็ไม่มี

ทางที่จะมาตั้งต้นในอันที่จะเข้าใจตัวเอง โอบปาทิกะที่เข้าใจตัวเองอย่างดี ก็อาจจะเปรียบได้กับคนบางคนที่นอนหลับแล้วฝัน ทั้งที่กำลังหลับอยู่ แต่ก็รู้ว่า เรื่องราวทั้งหมดที่พบเห็นอยู่นี้เป็นความฝัน เรียกว่าฝันซ้อนฝัน คนอย่างนี้หาได้ยากมากในโลกมนุษย์ แต่สำหรับผู้ศึกษาเรื่องโลกของโอบปาทิกะให้เข้าใจดี ในขณะที่ตัวเองยังเป็นมนุษย์ เมื่อตายไปเป็นโอบปาทิกะ ก็มีทางที่จะสร้างได้ดีมาก พัฒนาจิตใจของตัวเองได้สูง ด้วยเหตุนี้การศึกษาเรื่องโอบปาทิกะให้เข้าใจตามหลักวิชาที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ จึงเป็นสิ่งจำเป็นมาก คนที่กล้าปฏิเสธในเรื่องนี้ก็เพราะเขาไม่เข้าใจเรื่องโอบปาทิกะ นั่นเอง

มีข้อที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า “อะไรก็ตามที่เราเคยเชื่อ และเคยเข้าใจมาแล้วในชาติก่อน ๆ หรืออะไรที่เราเคยประพุดติได้มาแล้วในชาติก่อน ๆ เมื่อเกิดมาอีก ก็จะเชื่อและเข้าใจถึงเรื่องซึ่งเคยผ่านมาแล้วไม่ยาก ปฏิบัติตามก็ไม่ยาก” ดังเช่นเราจะเห็นว่าบุคคลบางคนเมื่อเกิดมาครั้งแรกใหม่ ๆ ที่ยังเป็นเด็กทารกก็อาจจะมี ความสงสัย

เกี่ยวกับเรื่องตายแล้วเกิด แต่พอได้รับการศึกษา หรือได้ยินได้ฟังจากผู้อื่น ซึ่งบางทีก็ไม่ต้องอธิบายแต่แล้วเขาก็เชื่อ เขาเชื่อทั้งที่อธิบายเหตุผลไม่ได้ รู้แต่ว่าเขาเชื่ออย่างนั้น ทั้งนี้เพราะเขาไม่ได้ศึกษาให้เข้าถึงเหตุผล และในทำนองเดียวกัน การที่เด็กบางคนไม่มีนิสัยโกหก ไม่มีนิสัยในทางลักขโมย ทั้ง ๆ ที่ไม่ต้องอบรมกันมากเพียงแต่ชี้แจงกันเล็กน้อย เขาก็เชื่อ และทำตามได้ทันทีแต่เหตุผลไม่เข้าใจ ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากเขาเคยประพุดตัวอย่างนี้มาแล้วในชาติก่อน ๆ ถ้าท่านเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้งท่านก็จะเห็นความจำเป็นว่า ความดีต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งความเชื่อในทางที่ถูก แม้เราจะมีอยู่แล้ว แต่ก็ควรจะต้องเพิ่มพูนทำให้มากจนกระทั่งกลายเป็นนิสัยสันดาน ถ้าหากความดีที่เราสะสมเอาไว้ยังมีกำลังน้อย ยังไม่มั่นคงจริง ๆ เมื่อตายแล้วกลับมาเกิดเป็นเด็ก แล้วได้รับการศึกษาในทางที่ไม่ถูก ก็อาจจะถูกชักจูงให้เห็นผิดเป็นชอบ ซึ่งตัวอย่างเช่นนี้มีอยู่ทั่วไป แต่ตรงกันข้ามถ้าเราเคยมีความเชื่ออย่างไหนมั่นคงที่สุด และเข้าใจเหตุผลอย่างชัดเจนด้วย ตั้งมั่นอยู่ในความดี เราก็จะมีความ

ปลอดภัยไปทุก ๆ ชาติ ส่วนคนที่มีพื้นความดีไม่พอ ซึ่งในขณะที่ยังเป็น มนุษย์อยู่ก็เป็นการยากอยู่แล้วที่เขาจะเห็นผลของความดีอย่างแจ่มแจ้ง และเป็นการยากอยู่แล้วที่จะเลิกประพฤตินทางชั่ว แม้จะมีผู้แนะนำ ตักเตือนสักเพียงใดก็ตาม ก็ในเมื่อเป็นมนุษย์ ซึ่งมีทางที่จะกลับใจได้ ง่ายกว่าโอบปาติกะอย่างมากมาย แต่แล้วก็ยังกลับใจไม่ได้ เปลี่ยนความ ประพฤติเปลี่ยนความคิดไม่ได้ คนประเภทนี้เมื่อตายไปเป็นโอบปาติกะ มันจะยากขึ้นอีกสักกี่เท่า เพราะเหตุนี้หลวงพ่อดมเด็จพระคุณเจ้า ได้เทศน์ ว่า “ชีวิตของโอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่ทำความดีได้ยาก นอกเสีย จากว่าจะมีพื้นมาดีแล้ว” หวังว่าคำเตือนสติของท่านอันนี้ ท่านผู้อ่าน คงจะเก็บเอาไปคิดไตร่ตรองให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง

อนึ่ง ท่านให้คิดว่า “มนุษย์นั้นเมื่อเชื่อเรื่องโอบปาติกะโดย ปาฏิหาริย์จะทำให้มั่งงายยิ่งขึ้น” (ดูในเล่มนี้ หน้า ๑๑๑) เทศนาของ ท่านตอนนี้นำพาเจ้ารู้สึกว่าเป็นการเตือนสติที่ทำให้มองเห็นถึงคนทั่ว ๆ ไป ที่สนใจในเรื่องโอบปาติกะว่า ทำไมบุคคลเหล่านี้จึงถูกประณาม

จากผู้มีการศึกษา จากผู้ที่อยู่ในเหตุผลว่า เป็นคนงมงายขอให้สังเกตจะเห็นได้ชัดว่า เพราะคนเหล่านี้เชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์นั่นเอง คือถ้ามีการเข้าทรงที่ไหน หรือมีการติดต่อกับวิญญาณที่ไหน ถ้าไม่มีปาฏิหาริย์ให้ดูแล้ว คนเหล่านี้จะไม่เชื่อและไม่สนใจ และไป ๆ มา ๆ ในเมื่อไม่พบของจริงตามที่ตัวเองคิดไว้ ก็เลยลงมติว่า เรื่องโอบปาติกะ เรื่องผีสาวเทวดา เป็นเรื่องงมงายเป็นเรื่องไม่จริง ซึ่งนับว่าเป็นการเสียหายเป็นผลร้ายแก่ตัวเองอย่างยิ่ง เป็นมิจฉาทิฎฐิอย่างร้ายแรงทีเดียว ข้าพเจ้าได้พยายามที่จะแนะนำ และชักจูงคนทั้งหลายให้หันมาเชื่อในเรื่องเหล่านี้ ตามหลักธรรมที่พระพุทธรเจ้าได้ตรัสไว้และก็ได้ชี้ให้เห็นบ่อย ๆ ถึงสาระประโยชน์อันแท้จริงที่เรา จะได้รับจากการเชื่อในเรื่องนี้ แต่แล้วก็ปรากฏว่า เพราะเหตุที่สำนักของข้าพเจ้านี้ไม่มีปาฏิหาริย์ให้ดู คนส่วนมากก็เลยไม่สนใจ แต่นี่ก็ยังไม่ร้ายเท่าไร ข้อที่ร้าย ก็คือมีนักศึกษาเป็นจำนวนไม่ใช่น้อย ซึ่งมีความเชื่อในเรื่องโอบปาติกะ แต่ไปเชื่อในทางปาฏิหาริย์ หรือในทางที่จะให้ช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เชื่อในทางที่จะให้ปัดเป่า

อันตราย และบันดาลให้สำเร็จสมความปรารถนาอย่างนั้นอย่างนี้ คนเหล่านี้ส่วนมากก็มีอาจารย์ที่แนะนำในทางนี้ แต่ก็แนะนำไปในทางให้เชื่อโดยอาศัยปาฏิหาริย์ต่าง ๆ คนเหล่านี้ในที่สุด ได้กลายเป็นคนตาบอดเพราะความยึดถือที่ผิดของตัว เช่นเมื่อข้าพเจ้าอธิบายหลักวิชาหรือข้อเท็จจริงให้ฟังทั้งที่เขาก็มีพื้นที่จะเชื่อในเรื่องเหล่านี้ แต่แล้วเขากลับไม่เชื่อไม่สนใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ก็เพราะสาเหตุอย่างเดียวกันคือข้าพเจ้าไม่มีปาฏิหาริย์ให้ดูนั่นเอง

อันที่จริง ถ้าหากว่าเราตัดเรื่องปาฏิหาริย์ออกไปไม่สนใจในเรื่องนี้ ก็ก็จะเห็นได้ว่า การศึกษาเรื่องโอบปาติกะเป็นเรื่องไม่ยาก เราจะยอมรับความจริงในเรื่องนี้ ซึ่งเป็นการยอมรับในทางที่ถูกต้อด้วย โดยไม่ต้องเสียเวลานาน และประโยชน์ที่จะได้รับก็มีมากมาย เพราะเหตุนี้หลวงพ่อสมเด็จ ๆ ท่านจึงได้เตือนมิให้สนใจในเรื่องปาฏิหาริย์ แต่อย่างไรก็ดี ในเทศนาภรณ์นี้ ท่านก็ได้แยมพรายออกมาให้เห็นว่า “พวกโอบปาติกะทั้งหลายมี อะไรพิเศษกว่ามนุษย์แน่นอน และมีปาฏิหาริย์ แต่เรื่อง

ปาฏิหาริย์จะต้องมาทีหลัง” (ดูในเล่มนี้ หน้า ๑๑๑) ข้าพเจ้าเข้าใจว่า หลวงพ่อสมเด็จ ๔ ต่อไปท่านคงจะแสดงปาฏิหาริย์อะไรสักอย่าง เพื่อให้คนที่สนใจเรื่องปาฏิหาริย์หันมาสนใจในเรื่องนี้กันอย่างถูกต้อง แต่ต้องรอเวลา ข้าพเจ้าเองก็เชื่อว่าหลวงพ่อสมเด็จ ๔ ท่านมีปาฏิหาริย์แน่นอน แต่ไม่ทราบว่าท่านจะแสดงปาฏิหาริย์อะไร สำหรับคนที่เคยอ่านประวัติของท่านมามากย่อมจะรู้ว่า พระที่หลวงพ่อสมเด็จ ๔ ทำขึ้นด้วยตัวของท่านเองนั้นมี ความศักดิ์สิทธิ์หลายอย่างข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องเหล่านี้มาบ่อยครั้งจากคนอื่นแล้ว แต่ยังไม่เคยได้เห็นด้วยตัวเองสักครั้งหนึ่ง

มีอีกตอนหนึ่งที่ท่านว่า **“โลกทุกวันนี้नावิตกยิ่งนัก ไม่มีใครทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น กำลังวุ่นวายจะตายเมื่อไรไม่มีใครรู้ ชีวิตยังมีตมวันัก”** (ดูในเล่มนี้ หน้า ๑๑๑) อันนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบเหมือนกันว่ามีความหมายแค่ไหน และในขณะที่กำลังเขียนคำอธิบายของท่านอยู่นี้ ท่านไม่อยู่ จึงต้องอาศัยถามโอบป่าตึกะองค์อื่น และท่านก็ได้ตอบว่าที่หลวงพ่อสมเด็จ ๔ พูดเช่นนั้น หมายถึง

เวลานี้คนทั่วโลกกำลังเดือดร้อน ถึงแม้ว่าสงครามล้างโลกจะยังไม่เกิดก็จริง แต่ไฟสงครามมันก็ร้อนระอุอยู่ทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้น จึงไม่แน่ว่ามันจะระเบิดขึ้นมา เมื่อไร และในที่สุดท่านจึงเตือนให้ทุกคนไม่ประมาท ขอจงพยายามอ่านข้อความตอนท้ายในเทศนาของท่านดังต่อไปนี้หลาย ๆ ครั้ง ต่อก็ไม่ได้แปลว่า

“ขอทุกคนอย่าอยู่เพียงพอรอดตายเท่านั้น ร่างกายปฏิภูลสูญผล ตีโตไฟหวังกังวล ไว้เป็นเพื่อนตนยามตาย” คำพูดในตอนท้ายนี้ ขอให้พิจารณาดูให้ดีถ้วน คนทุกวันนี้ส่วนมากมีชีวิตอยู่กันไปวันหนึ่ง ๆ โดยไม่มีจุดหมายที่แน่นอน มุ่งแต่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้า โดยไม่ทราบทิศทางที่ตัวเองควรจะไปนั้นอยู่ที่ไหน ถ้าคนไหนมีฐานะดีก็ค่อยยังชั่วหน่อย แต่ถ้าคนไหนฐานะยากจน และมองไม่เห็นทางว่าตนเองจะร่ำรวยขึ้นมาได้อย่างไร แม้จะดิ้นรนสักเพียงไร ก็รู้สึกไม่มีหวัง คนประเภทนี้ทำงานไปวันหนึ่ง ๆ แบบซังกะตาย ซึ่งเป็นชีวิตที่น่าสงสาร เขาไว้ที่พึ่งจริง ๆ แต่อันที่จริงคนเรานั้นถ้าหากเข้าใจเรื่องชีวิตถูกต้อง แม้เราจะยากจนเป็น

กรรมกรหาเข้ากินค่า และมองไม่เห็นทางเลยว่าจะมีฐานะ ดีขึ้นมาได้
อย่างไร แต่ถึงกระนั้นในเมื่อเราเข้าใจว่า **ชีวิตแท้ ๆ ไม่มีการตาย**
ตัวตนที่แท้จริง คือตัวตนที่เป็น วิบาก การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อต้องการ
สร้างความคิดสร้างจิตใจให้สูงขึ้น และก็มีความแน่ใจในผลแห่ง
ความดี คนประเภทนี้ก็จะมมีชีวิตอยู่อย่างสดชื่นร่าเริง เพราะถ้าเปรียบ
เหมือนคนที่ค้าขาย เขาจะเป็นคนค้าขายที่เห็นกำไรเพิ่มขึ้นทุกวัน การทำ
ความดีซึ่งในเมื่อเราเข้าใจจริง ๆ จะไม่มีการขาดทุนเลย ไม่ว่าจะอยู่ใน
ฐานะอะไร จะประกอบอาชีพอะไร เราก็มีโอกาสที่จะสร้างความคิด
เพิ่มพูนได้ทุกวัน เราจะไม่มีชีวิตอยู่อย่างที่หลงพ้อเรียกว่า **อยู่รอความ**
ตาย แต่ตรงกันข้าม เราจะมีชีวิตอยู่อย่างมีความหวังอันสดชื่น ไม่เบื่อ
หน่าย ไม่ท้อแท้ ไม่หมดอาลัยตายอยาก ไม่ว่าเราจะยากจนสักเพียงไร
หรือลำบากสักเพียงไร ก็ไม่มี ความหมาย **“ร่างกายปฏิภูลสูญผล ดิโด**
ไฟหวังกังวล ไว้เป็นเพื่อนตนยามตาย” ข้าพเจ้ารู้สึกที่เทศนาของ
หลวงพ่อดีใจ ๆ แม้เพียงสั้น ๆ นี้มีความหมายลึกซึ้งมาก มีประโยชน์
ในทางให้แสงสว่างอย่าง

มากมายแก่คนที่ได้อ่านและเข้าใจ และเชื่อว่าเป็นเทศนาของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) สมเด็จฯ จริง ๆ

คำอธิบายเทศนา
ของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)
แสดงในวันมาฆบูชา
เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

ในเทศนากัณฑ์ที่แสดงเมื่อวันมาฆะนั้น ก็มีข้อความที่ควรจะอธิบาย เพื่อเน้นให้เห็นถึงความหมายที่สำคัญอยู่หลายตอน เช่นท่านเน้นให้เราทราบอีกครั้งหนึ่งว่า ทำไมคนเราเมื่อเห็นสิ่งเดียวกัน หรือได้ยินสิ่งเดียวกัน แต่แล้วคิดไม่เหมือนกัน ท่านบอกว่าเมื่อท่านมีชีวิตเป็นโอบปาทิกะ ท่านเข้าใจเหตุผลในเรื่องนี้ชัดเจนมาก ข้าพเจ้าก็อยากจะเตือนความทรงจำของท่านผู้อ่าน อีกสักครั้งหนึ่งว่า ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้เรารู้กันอยู่ทั่ว ๆ ไป แต่ไม่ค่อยมีใครคิดว่าข้อเท็จจริงในเรื่องนี้บอกให้เรา

ทราบถึงเรื่องอะไร คนส่วนมากถึงแม้จะเชื่อว่า เราเคยเกิดมาแล้ว แต่ความเชื่ออันนี้ก็ไม่มีสนิท เพราะเราระลึกชาติไม่ได้ จำเหตุการณ์ในชาติก่อนไม่ได้ แต่ท่านลองคิดดู สมมติว่าในขณะที่ท่านไปมีชีวิตเป็น โอบปาติกะแต่เป็นโอบปาติกะที่เข้าใจเรื่องของตัวเองดีพอสมควร เข้าใจเรื่องกรรมและวิบากแจ่มแจ้งและได้คบหาสมาคมกับพวกโอบปาติกะต่าง ๆ แล้วท่านจะเห็นได้ชัดว่า ทำไมพวกโอบปาติกะทั้งหลาย จึงมีความคิดแตกต่างกันแม้กระทั่งในเรื่องง่าย ๆ และเปลี่ยนความคิดยาก และเนื่องจากพวกโอบปาติกะที่มีการศึกษานั้น ย่อมจะรู้ว่าโอบปาติกะตนนี้ เมื่อเป็นมนุษย์ทำกรรมอย่างไร มีวิบากอย่างไร รู้ถึงเหตุการณ์ในอดีตชาติของพวกโอบปาติกะทั้งหลาย ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า ถ้าคนเหล่านี้ไม่เคยเกิดเป็นคน ไม่เคยทำกรรมมาอย่างนั้นไม่เคยมีวิบาก มาอย่างนั้น เขาก็จะไม่คิดอย่างนี้เป็นอันขาด ตัวอย่างในเรื่องนี้ในโลกของโอบปาติกะเห็นได้ชัด เพราะการระลึกชาติได้เป็นเรื่องที่ไม่ยากสำหรับโอบปาติกะที่มีการศึกษา และมีคุณธรรม ที่นี้เมื่อหันมาพิจารณาดูมนุษย์

ความมมงาย

อนึ่ง จากเทศนาของหลวงพ่อดมเด็จพระ ๔ ดังที่ได้กล่าวมานั้น สำหรับท่านผู้อ่านที่มีพื้นความรู้ทางพุทธศาสนาอย่างถูกต้อง และยอมรับว่าโอบปาติกะมีจริง ท่านก็จะเห็นได้ชัดว่า **เทศนาของหลวงพ่อดมเด็จพระ ๔ นั้น ก็คือปาฏิหาริย์ที่มีความมหัศจรรย์ ยิ่งกว่าความศักดิ์สิทธิ์ของพระสมเด็จ ๔ ที่ท่านสร้างขึ้นเสียอีก** ทั้งนี้ก็เพราะเทศนาของท่านนี้ได้แสดงให้เห็นว่า หลวงพ่อดมเด็จพระ ๔ ยังมีตัวตนปรากฏอยู่จริงในโลกของโอบปาติกะความรู้ ความสามารถตลอดทั้งอุปนิสัยต่าง ๆ ของหลวงพ่อก็ยังคงอยู่ในรูปเดิม แม้จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้างก็ยังไม่ทำให้เราจำได้ว่าสำนวนอย่างนี้ ธรรมเทศนาอย่างนี้ ต้องเป็นของหลวงพ่อดมเด็จพระ ๔ อย่างแน่นอน และเราจะมองเห็นอีกอย่างหนึ่งว่า **การติดต่อกับโอบปาติกะ ถ้าเป็นไปอย่างถูกต้องแล้ว จะไม่มีอะไรที่เป็นความมมงาย หรือว่าไร้เหตุผล** อันนี้แหละคือสาระสำคัญที่จะทำให้เราเชื่อมั่นได้ว่า หลวงพ่อดมเด็จพระ ๔ มาเทศน์จริง ๆ แต่

อย่างไรก็ดี สำหรับคนที่จะยอมเชื่อก็ต่อเมื่อได้เห็นปาฏิหาริย์ในรูปแบบที่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ เป็นเรื่องที่แปลกประหลาด ไม่น่าจะเป็นไปได้อะไรทำนองนี้ เมื่อมาอ่านเทศนาของท่านก็คงจะไม่ตื่นเต้นอะไรเลย และอาจจะไม่เชื่อเสียด้วยซ้ำ เพราะเขาอาจจะคิดเอาง่าย ๆ ว่าข้อความอย่างนี้คนทรงพูดออกมาเองก็ได้ ขอให้สังเกตเรื่องการเล่นกล ซึ่งคนที่แสดงได้เก่งนั้น ถ้าเราไม่รู้ว่าเป็นการเล่นกล เราก็จะเชื่อว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่มหัศจรรย์ยิ่ง แต่อย่างไรก็ดี สำหรับคนที่ไม่ได้เห็นเหตุการณ์อย่างใกล้ชิด และไม่ทราบถึงข้อเท็จจริงว่า คนทรงที่สมบูรณ์นั้น จะต้องพูดออกมาในลักษณะที่เหมือนกับคนที่นอนหลับสนิทแล้วละเมอออกมา ก็ย่อมจะคิดเช่นนั้นได้ แต่สำหรับคนที่รู้เห็นเหตุการณ์อย่างใกล้ชิดนั้น ทุกคนมีความเชื่อสนิทดังที่ข้าพเจ้าได้เคยแถลงให้ทราบมาแล้วในหนังสือวิญญูณฉบับก่อน

การที่ข้าพเจ้าต้องนำเรื่องความมงงายมาเขียน ทั้งนี้ ก็เพราะมีโอปปาทิกะองค์หนึ่งเป็นผู้แนะนำให้เขียน เพื่อแก้ความมงงายในเรื่องนี้ เนื่องจากเวลานี้คนที่อ้างว่า

ติดต่อกับวิญญาณหรือโอปปาติกะได้นั้นมีมากมาย ซึ่งแต่ละแห่งก็มีเรื่องที่น่าเชื่อบ้าง ไม่น่าเชื่อบ้างปะปนอยู่เสมอ ซึ่งได้สร้างความฉงนสนเท่ห์ให้เกิดแก่คนทั้งหลายเป็นอันมาก โดยทั่วไปแล้วคนทั้งหลายก็อยากจะเชื่อเรื่องนี้ แต่แล้วก็เชื่อไม่ลง ครั้นจะไม่เชื่อเสียเลยมันก็มีอะไรที่ไม่น่าเชื่ออยู่บ้าง ทั้งนี้ก็เนื่องจากไปสนใจในจุดที่ไม่ถูกต้อง คือ ไปสนใจแต่ในเรื่องปาฏิหาริย์ หรือในเรื่องที่จะขอให้ช่วยบันดาล ขอให้ช่วยรักษาโรค และสำนักทรงทั้งหลายก็มุ่งแต่จะแสดงปาฏิหาริย์ หรือมุ่งแต่จะสนองความต้องการของคนทั้งหลาย โดยหารู้ไม่ว่า ประโยชน์ที่แท้จริงของความสนใจในเรื่องนี้อยู่ที่การทำให้คนทั้งหลายเกิดความเชื่อได้อย่างสนิทว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต และชีวิตประเภทนี้ก็จริง ๆ ไม่ใช่เรื่องนึกเอาเอง หรือเป็นเรื่องจินตนาการของคนที่ เชื่อ เพราะฉะนั้นในเมื่อการติดต่อกับวิญญาณได้สร้างความฉงนสนเท่ห์ให้เกิดขึ้นแก่คนทั้งหลาย ก็หมายถึงว่าสำนักเหล่านี้ได้สร้างอันตรายอย่างร้ายแรงให้เกิดแก่สังคม เพราะการไม่เชื่อว่าโอปปาติกะมี หรือเชื่อแต่ไม่

สนิทใจ หรือเชื่ออย่างผิด ๆ อันนี้เป็นจุดบอดที่จะทำให้คน
ทั้งหลายเข้าไม่ถึงธรรมในส่วนลึกซึ้ง และตราบไตที่ยังไม่เข้าใจใน
เรื่องโอปปาติกะตามความเป็นจริง ความเป็นห่วงตัวเอง เป็นห่วง
ทรัพย์สมบัติ เป็นห่วงชีวิต ตลอดถึงความกดดันต่าง ๆ จะหมดไป
จากจิตใจไม่ได้ ข้าพเจ้ากล้าท้าพญานาคได้ทีเดียวว่า การปล่อยวางต้อง
ดำเนิน ไปเป็นขั้น ๆ จะพรวดพราดไปถึงการปล่อยวางในเรื่องตัวตน
โดยที่พื้นการเสียดสียังมีไม่พอนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะมีกฎตายตัว
อยู่ว่า การที่คนเราจะละตัณหาในเรื่องไหนจะต้องมีสิ่งชดเชยใน
เรื่องนั้น และสิ่งชดเชยนั้นจะต้องมีคุณค่าเหนือกว่า การสอนให้
ปล่อยวางโดยไม่เข้าใจรากฐานอันนี้ แทนที่จะก่อให้เกิดผลดี ก็มีแต่จะ
ก่อให้เกิดความกดดันซึ่งออกมาในรูปที่แปลก ๆ ดังตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้
เคยพบมาแล้ว เช่นมีคนคนหนึ่งเขาถือหลักในเรื่องความว่าง เขาบอกว่า
เขาจะกินเหล้า เขาจะทำอะไรก็ได้ ขอให้ทำด้วยใจว่าง อย่าไปยึดถือมัน
มันไม่มีอะไร มันไม่ใช่เรากิน หรือใครกิน อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นการ
เข้าใจผิดอย่างร้ายแรง

ข้าพเจ้าขอเน้นให้ทราบอีกครั้งหนึ่งว่า จุดหมายที่แท้จริงของข้าพเจ้าในการค้นคว้าเรื่องนี้ อยู่ที่ต้องการจะพิสูจน์ออกมาให้ชาวสละอาดว่า คนเราตายแล้วไม่สูญญโอบปาติกะมีจริง และจากการศึกษาเรื่องชีวิตของโอบปาติกะนี้ จะทำให้เราเข้าใจง่ายถึงพุทธพจน์ที่ว่า :-

มโน คือวิญญาน เป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย วิญญาน ประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาน

โลกหมุนไปตามจิต วิวัฒนาการไปตามจิต เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง ย่อมเป็นไปตามอำนาจของสิ่ง ๆ เดียวคือจิต

วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป

ดูก่อนอานนท์ ถ้าวิญญานจักไม่ก้าวลงสู่ท้องของมารดา นามรูปจะพึงเกิดในท้องของมารดาได้หรือ ซึ่งพระอานนท์ ก็ทูลตอบว่า มิได้พระพุทธเจ้าข้า ครั้นแล้ว พระองค์ก็ตรัสต่อไปว่า เพราะเหตุนี้แล อานนท์ เราตถาคต จึงได้กล่าวว่ วิญญานเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป

นอกจากนี้ ยังมีพุทธภษิตอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งในเมื่อสรุปแล้ว เราก็สามารถที่จะกล่าวยืนยันได้ว่า :-

ทุกอย่างเกิดจากใจ สำคัญที่ใจ เมื่อเราแก้ไขจิตใจของเรา ให้ดีแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดีตาม

ใครก็ตามที่สอนธรรมเพื่อให้คนปล่อยวาง ถ้าหากไม่ยอมรับในเรื่องตายแล้วเกิด คือไม่ยอมรับว่า คนที่ยังมีกิเลสอยู่ ตายแล้วจะต้องเกิดอีก ซึ่งหมายถึงเกิดในอัตภาพใหม่ มีร่างกายใหม่ และไม่ยอมรับว่า การที่พระพุทธเจ้าเกิดมาเป็นพระพุทธเจ้าได้ ก็เพราะได้ทรงสร้างบารมีมานาน ไม่ยอมรับว่า คนเราเมื่อเกิดมา ก็มีกิเลส มีวิบากติดสันดานมาแล้วตั้งแต่ปฏิสนธิ ไม่ใช่คนเราเพิ่งจะมีกิเลสตอนที่เกิดมาในโลกนี้ อะไรทำนองนี้ การสอนโดยที่ไม่ยอมรับหลักพุทธศาสนาดังที่กล่าวมา ซึ่งมีหลักฐานชัดเจนในคัมภีร์พระไตรปิฎกนั้น นับได้ว่า ได้สร้างความหลงผิด ได้สร้างอันตรายให้เกิดขึ้นแก่วงการพุทธศาสนาอย่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า การสอนพุทธศาสนาในรูปที่ปฏิเสธชาติก่อนชาติหน้า และปฏิเสธอะไรอีกหลายอย่าง

เป็นภัยต่อพุทธศาสนาจริง ๆ เพราะคนในสมัยปัจจุบันที่ทำบาปกรรม โดยไม่เกรงกลัว ก็เพราะไม่เชื่อว่าชาติหน้ามี **ทั้ง ๆ ที่ในปัจจุบันชาตินี้ เขาก็ได้รับผลของกรรมในอดีตอยู่แล้วทุกขณะแต่เขาไม่รู้สึกรู้สึ** ขอให้สังเกตว่า คนในกลุ่มนี้มีตั้งแต่ชาวบ้านธรรมดา จนกระทั่งคนที่มีการศึกษาดี คนเหล่านี้ถ้าหากจะยังไม่เป็นภัยแก่ใคร ก็เพราะว่ายังอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี และพื้นเดิมก็เป็นคนดีพอสมควรจึงยังเป็นคนดีอยู่ได้ แต่ในเมื่อคนทั้งหลาย โดยนิสัยสันดานมีความโน้มเอียงในอันที่จะทำบาปอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในเมื่อมีผู้รู้มาแนะนำให้เขาเกิดเข้าใจว่าชาติหน้าไม่มี เขาก็จะทำบาปมากขึ้น และถ้าคนที่ทำบาปนี้ เป็นคนมีความฉลาดมีอำนาจ ก็ยิ่งจะเป็นภัยต่อสังคมมากขึ้น ข้าพเจ้าได้มองเห็นถึงภัยอันนี้ จึงได้พยายามทุกทางที่จะหาทางพิสูจน์ เพื่อให้คนทั้งหลายยอมรับกันได้ อย่างทั่วถึงว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ ซึ่งในทัศนะของข้าพเจ้า ถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ที่จะต้องสอนให้คนทั้งหลายเข้าใจ และให้เชื่อมาตั้งแต่เด็ก ๆ ที่เดียว

การสอนให้เชื่อในเรื่องตายแล้วเกิด ตามความหมายที่ข้าพเจ้าสอนอยู่เสมอไม่ใช่สัสตติภฏฐิ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า วิญญาณที่เกิดมาใหม่ไม่ใช่วิญญาณอันเก่า แต่มันก็สืบต่อมาจากอันเก่า เหมือนต้นเป็นเหตุให้เกิด เมล็ด เมล็ดเป็นเหตุให้เกิดต้น ตราบใดที่เหตุปัจจัยของมันยังมีอยู่ ต้นไม้ชนิดนั้นจะต้องมีอยู่ตลอดไป ขอให้สังเกตว่า ต้นไม้ที่เกิดใหม่ไม่ใช่ต้นเก่า ข้าพเจ้ามีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า วิญญาณมีการเกิดดับ และเกิดใหม่อยู่ตลอดเวลา เหมือนกับเปลวไฟ ตัวตนที่แท้จริงของวิญญาณไม่มี และการที่จะบรรลุถึงนิพพาน หรือบรรลุถึงความสงบอันประณีต จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อต้องเห็นแจ้งทุกขณะจิตว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของว่างเปล่า ตัวเราที่แท้จริงไม่มี มีแต่ตัวตนที่สมมติ มีแต่ตัวตนที่เป็นวิบากเท่านั้น ซึ่งตัวตนอันนี้ก็ได้ดับได้ สูญสิ้นได้ หมดไปได้ และการที่จะละอุปาทานได้จริง ๆ นั้น ความสำคัญอยู่ที่ต้องละตัณหาให้ได้ และการที่จะละตัณหาได้ ก็ต่อเมื่อมองเห็นชัดว่าตัณหาคือต้นเหตุแห่งความทุกข์ การดับตัณหาเสียได้คือความพ้นทุกข์ หลักธรรมเหล่านี้

ข้าพเจ้าสอนบ่อยที่สุด ยิ่งกว่าที่จะพูดถึงเรื่องโอบปาติกะ เพราะฉะนั้นผู้
ที่เข้าใจว่า ข้าพเจ้าสอนเรื่องวิญญาณเป็น การสอนให้คนเป็นสัสสตภูมิ
นั้น โปรดเข้าใจเสียให้ถูกว่า ไม่ได้เป็นดังที่บางคนเข้าใจ

ข้าพเจ้าเคยขอร้องหลวงพ่สมเด็จ ฯ และโอบปาติกะองค์อื่น ๆ
อีกหลายองค์ ขอให้แสดงปาฏิหาริย์ เหมือนอย่างที่เขาเล่าสืบกัน แต่ท่าน
ไม่เคยแสดงเลยแม้แต่ครั้งเดียว และเท่าที่ข้าพเจ้าติดต่อก็ เห็นมีแต่มา
ให้คำแนะนำ ดังที่ข้าพเจ้าได้ถ่ายทอดลงในหนังสือวิญญาณอยู่เสมอ
จนกระทั่งมีหลายคนเข้าใจว่า เรื่องต่าง ๆ นั้นข้าพเจ้าพูดออกมาเอง
แต่แล้วไปอ้างว่าหลวงพ่สมเด็จ ฯ หรือโอบปาติกะองค์นั้นองค์นี้มา
แนะนำ ก็เพื่อให้อูฐู้สึกเป็นเรื่องศกดิ์สิทธิ์ แต่แท้ที่จริงแล้ว ก็คือความคิด
ของข้าพเจ้าทั้งหมดนั่นเอง เพราะสำนวนคำพูดเห็นได้ชัดว่าเป็นสำนวน
ของข้าพเจ้าเอง สำหรับคนประเภทนี้ข้าพเจ้าก็จะไม่ขอแก้ตัว หรือชี้แจง
อะไรทั้งสิ้น เพราะข้าพเจ้ารู้ที่อยู่ เมื่อไม่พยายามที่จะคิดให้ถูกทางแล้ว
ก็ย่อมไม่มีทางที่จะเข้าใจกันได้

อนึ่ง เมื่อเราได้พิจารณาถึงการกระทำของคนเรา โดยทั่ว ๆ ไป จะเห็นข้อเท็จจริงชัดอยู่อย่างหนึ่ง คือ คนเราทุกคนมีอะไรบังคับให้ เราต้องพูด ต้องทำ และต้องคิดอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งอะไรที่บังคับนี้ ไม่ใช่อยู่ที่สิ่งแวดล้อม แต่มันมีอยู่ในสันดานของเราเอง เหมือน อย่างที่หลวงพ่อบรมเดช ๆ ท่านเทศน์ว่า คนเราเห็นของสิ่งเดียวกันในเวลา เดียวกัน แต่ทำไมจึงคิดไม่เหมือนกัน ซึ่งจากข้อเท็จจริงอันนี้จะทำให้เรา เถียงไม่ได้เลยว่า เป็นเพราะทุกคนได้เคยเกิดมาแล้ว เพราะเราจะอธิบาย โดยวิธีอื่นไม่มีทางที่จะลงตัว นอกจากจะยอมรับว่า ที่เป็นเช่นนั้น เป็น เพราะวิบากของกรรมในชาติก่อนบังคับให้ต้องพูด ต้องทำ ต้องคิดอย่าง นั้น วิธีง่ายที่สุดที่จะสอนให้คนยอมรับว่า ตายแล้วจะต้องเกิดอีก ก็คือ สอนให้คนคิดว่า ทำไมคนเราเมื่อเห็นของสิ่งเดียวกัน อยู่ในสิ่งแวดล้อม อย่างเดียวกัน แต่แล้วคิดไม่เหมือนกัน แต่ข้อเท็จจริงอันนี้คนที่เข้าใจ ง่าย ก็คือผู้ที่ยอมรับว่า วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต และคนเราจะยอมรับว่า วิญญาณ เป็นผู้สร้างชีวิต ก็ต่อเมื่อคนทั้งหลายได้ยอมรับกันแล้ว

ว่า ชีวิตหลังจากตายคือโอบปาติกะนั้นมีจริง ท่านเห็นแล้วหรือยังว่า การสอนให้เข้าใจเรื่องโอบปาติกะนั้นเป็น เรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง และการสอนในเรื่องนี้จะไม่ทำให้คนหลงและงมงายเลย ถ้าหากสอนกันอย่างถูกต้อง และสอนให้คนทั้งหลายสนใจแต่ในเรื่องที่จำเป็นจะต้องรู้ เท่านั้น ส่วนเรื่องอะไรที่นอกเหนือไปจากความจำเป็นที่จะต้องรู้ เมื่อได้พบเห็นหรือได้ยินได้ฟัง ก็อย่าเพิ่งไปปักใจเชื่อ และอย่าให้ความฉงนสนเท่ห์ ในเรื่องที่แปลกประหลาดเข้ามาลบหลู่ความเชื่อว่า โอบปาติกะมีจริง ถ้าคนทั้งหลายปฏิบัติอยู่ในแนวนี้ ความงมงาย เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็จะหมดไปจากสังคม ซึ่งในเวลาเดียวกัน คำสอนของพระพุทธเจ้าก็จะฉายแสงปรากฏอยู่ใน จิตใจของคนทั่วไป

ด้วยเหตุนี้ การสอนให้เข้าใจว่าวิญญูณเป็นผู้สร้างชีวิต จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การที่จะยอมรับว่าเราเคยเกิดมาแล้ว ความดีความชั่วที่เราทำไว้ในชาติก่อน ก็กำลังให้ผลอยู่ในปัจจุบันนี้นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การเข้าใจเรื่องวิญญูณเป็นผู้สร้างชีวิต ซึ่ง

ถ้าหากไม่เข้าใจเรื่องนี้ เราก็จะมองไม่เห็นว่าคุณดี ความดี ความชั่วที่เราทำไว้ จะให้ผลต่อไปในอนาคตได้อย่างไร และถ้าหากว่าเราไม่ยอมเชื่อในเรื่องกฎของกรรม ก็แปลว่ารากฐานในการที่จะสร้างคุณธรรมให้เกิดขึ้นนั้น เป็นอันล้มล้างโดยสิ้นเชิง และคนที่จะปล่อยวางหรือทำใจให้ว่างได้จริง ๆ ก็จะต้องเป็นผู้ที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรมหลายอย่าง เพราะถ้าคุณธรรมมีไม่พอก็ไม่อาจที่จะเข้าสมาธิได้ เมื่อเข้าสมาธิไม่ได้ ก็ป่วยการที่จะพูดถึงการรู้แจ้งอริยสัจหรือการบรรลุถึงนิพพาน เพราะจะเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย และการที่จะสอนให้เข้าใจว่า วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต ก็ไม่มีวิธีไหนที่จะทำให้เข้าใจง่าย นอกจากการสอนให้เข้าใจเรื่องชีวิตของพวกเขาโดยปกติกะ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ทุ่มเททุกอย่าง เพื่อที่จะพิสูจน์เรื่องนี้ออกมาให้ชาวสะอาด

อนึ่ง การอธิบายเรื่องโอบปาติกะนั้น เราจะไปบิดเบือนแปลความหมายเอาเองไม่ได้ เพราะถ้าขึ้นทำก็เท่ากับเป็นการสร้างความหลงผิดให้เกิดขึ้นแก่ชาวพุทธเป็นอันมาก และยิ่งผู้ที่อธิบายอยู่ในฐานะที่พูดอะไรออกไป

แล้วมีคนเชื่อถืออย่างมากมาย ผลร้ายก็ยิ่งจะมีมากขึ้น ข้าพเจ้ามีหลักฐานจากคัมภีร์พระไตรปิฎก และจากข้อเท็จจริงมากมาย ที่จะนำมาอ้างได้ว่า โอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีอยู่จริงๆ และทุกคนจะเกิดเป็นโอบปาติกะก็ต่อเมื่อตายไปแล้ว ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่ จะเป็นโอบปาติกะได้ ก็เฉพาะผู้ที่มีสมาธิสูง ถึงขั้นได้ มโนมยิทธิ หรือไม่เช่นนั้นในบางครั้งคนที่นอนหลับสนิทและฝันนั้น ในกรณีที่ความฝันเป็นเรื่องจริงก็หมายถึงผู้นั้นออกไปเป็นโอบปาติกะชั่วคราว หรือบางคนที่สลบหรือตายไปชั่วคราว แล้วฟื้นขึ้นมาก็ออกไปเป็น โอบปาติกะชั่วคราวได้ นอกจากนี้ ไม่มีทางที่จะเป็น โอบปาติกะขึ้นมาได้

ข้าพเจ้าขอเน้นให้ทราบอีกครั้งหนึ่งว่า การที่เราจะ เข้าใจเรื่องชาติหน้า และยอมรับว่าชาติหน้ามีจริง ก็ต่อเมื่อจะต้องเข้าใจอย่างชัดเจนเสียก่อนว่า ตัวเราในปัจจุบันเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากกรรมในอดีตชาติ ส่วนผลที่สืบเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ และสิ่งแวดล้อมนั้นมีอยู่ก็จริง แต่ก็ไม่สำคัญเท่ากับวิบากของกรรมที่สืบเนื่องมา

จากชาติก่อน ต้องเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงจะยอมรับได้ว่า คนเราทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วจริง ๆ โดยไม่ต้องไปอ้างใครมารับรองในเรื่องดีและชั่วของตัวเอง และคนที่ยอมรับว่า ชีวิตในปัจจุบันเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากวิบากของกรรมในอดีตนั้น ทุกคนย่อมเต็มใจและมีศรัทธาในอันที่จะทำความดีอยู่เสมอ เพราะจากชีวิตในปัจจุบันจะทำให้เขาเข้าใจได้ด้วยตัวของเขาเองว่า เมื่อเราทำดีหรือทำชั่วอย่างนี้ ต่อไปในอนาคตจะเป็นอย่างไร นี่คือหลักสำคัญมาก แต่ปัญหาที่มีอยู่ว่า เราจะสอนอย่างไรจึงจะสามารถทำให้คนทั้งหลายยอมรับความจริงในเรื่องนี้ จากประสบการณ์ของข้าพเจ้าที่ทำการสอนศาสนามา ๒๐ กว่าปี ทำให้รู้แน่นอนว่าเราจะต้องเริ่มต้นด้วยการสอน ให้คนทั้งหลายเข้าใจว่า วิญญาณเป็นผู้ที่สร้างตัวเราขึ้นมา ซึ่งการที่จะเข้าใจเรื่องนี้ ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่คนทั้งหลายจะเถียงไม่ได้เลย คือเราจะต้องหาทางพิสูจน์ให้คนทั้งหลายเห็นว่าโอปปาทิกะมีจริง

เมื่อหลักการมีอยู่ดังที่กล่าวมา ท่านผู้อ่านก็คงจะเห็นแล้วว่า การที่หลวงพ่อสมเด็จ ฯ และโอปปาทิกะ

องค์อื่น ๆ สามารถแสดงตัวให้เราทราบได้ว่า ท่านมีตัวตนอยู่จริง ๆ ในโลกของโอบปาติกะนั้น จึงเป็นเรื่องที่สำคัญและยิ่งใหญ่มาก สำคัญยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ใด ๆ และข้าพเจ้าก็พยายามระมัดระวังที่จะจำกัดขอบเขตให้คนเชื่อเฉพาะแต่ในสิ่งซึ่งมีเหตุผลสามารถที่จะทดสอบได้ และเข้าใจกันได้ง่าย ๆ และตรงตามหลักที่พระพุทธรเจ้าได้ตรัสสอนไว้ ส่วนผู้ที่ไปข้องแวะเกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ หรือเรื่องอะไรอย่างอื่น ที่ทำให้เกิดความฉงนสนเท่ห์ เพราะมีทั้งเรื่องจริงและไม่จริงปะปนกันอยู่นั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นอันตรายและเป็นภัยอย่างมาก

แต่อย่างไรก็ดี ผลงานการค้นคว้าจากสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็ได้รับความเชื่อถือจากผู้รู้ทั้งหลายเป็นอันมาก แต่ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกเป็นห่วงที่ตัวเองได้มีส่วนช่วยสร้างความมั่งงายให้เกิดขึ้นแก่คนเป็นอันมากเหมือนกัน กล่าวคือ ในเมื่อข้าพเจ้าอธิบายด้วยเหตุผลจนเป็นที่ยอมรับกันว่า โอบปาติกะมีจริง จนคนทั้งหลายเชื่อในเรื่องนี้กันอย่างแพร่หลาย ครั้นแล้วแทนที่คนเหล่านี้จะสนใจอยู่แต่ในขอบเขตที่พอเหมาะพอ

ควร กลับไปสนใจเรื่องอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดความฉงนสนเท่ห์ เพราะในเมื่อเกิดความเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้มีจริง เมื่อได้ข่าวว่าที่ไหนมีการเข้าทรง วิญญาณ ก็พากันไปที่นั่น เมื่อได้เห็นได้ฟังอะไรที่ประหลาด ๆ น่าสนใจ ก็มักจะยอมรับโดยไม่พิจารณาให้ถี่ถ้วนว่า เรื่องราวที่พบเห็นอยู่นั้นจริงหรือไม่จริงแค่ไหน ซึ่งในที่สุดก็เลยกลายเป็นความมงงายที่คนอื่นเขามองเห็นได้ชัด และจากความมงงายของคนที่เชื่ออย่างหลับหูหลับตานี้เอง ทำให้คนที่มีการศึกษาดี ซึ่งโดยนิสัยสันดานเขาก็อยากจะเชื่อเรื่องนี้ อยู่เหมือนกัน เพราะเป็นสิ่งที่มีความประหลาดมาก แต่แล้วก็กลับทำให้เขาเกิดความลังเลไม่อาจจะเชื่อได้อย่างสนิท และมักจะลงมติว่า เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องมงงาย ไปทั้งหมด

อนึ่ง มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ถ้าเราได้มีโอกาสอ่านเรื่องโอบปาติกะหรือเรื่องชาติหน้าจากคัมภีร์พระไตรปิฎกอย่างถี่ถ้วนแล้ว เราจะพบความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า พระพุทธเจ้าจะตรัสถึงแต่ชีวิตโอบปาติกะมีจริง นรกสวรรค์มีจริง และก็ทรงอธิบายให้เห็นว่าชีวิต

พวกเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร เราจะรู้หรือติดต่อกับพวกเหล่านี้ได้
อย่างไร แต่พระพุทธเจ้าไม่เคยตรัสเล่ารายละเอียด เหมือนอย่างใน
หนังสืออรรถกถา ฉะนั้นเรื่องราวต่าง ๆ ที่เราทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้
ส่วนมากเป็น เรื่องที่มีอยู่ในหนังสืออรรถกถาทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะอะไร
พระพุทธเจ้าจึงไม่ตรัสเล่ารายละเอียด ก็เพราะปัญหาเรื่องนี้มีมาก คนที่
ไม่มีโอกาสที่จะพิสูจน์ในเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เพราะไม่มีตาทิพย์นั้นก็ไม่ผิ
ดอะไรกับคนตาบอดเพราะฉะนั้น การที่เราจะเล่าเรื่องที่เราเห็นให้คนตา
บอด ฟังอย่างละเอียดนั้น เราควรจะตั้งรู้ว่าอันไหนเขาอยู่ในฐานะที่จะ
เข้าใจได้ อันไหนไม่อยู่ในฐานะที่จะเข้าใจได้ด้วยเหตุนี้ พระพุทธเจ้าจึง
ตรัสเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าเสด็จมา ในวันมาฆบูชา ๒๕๑๕

“ในส่วนของลึกลับของจิตใจทุกคน กลัวตายด้วยกันทั้งนั้น ปากเขาจะว่าอย่างไรก็ตาม แต่ความตายคือสิ่งที่เขาพรันพรึงนั้ก ไม่อยากให้มันมาถึงตัว เพราะทุกคนตระหนักแน่ว่าหากสิ้นลมหายใจเมื่อไร ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเคยมี เคยได้ เคยอยู่ เคยสุขสำราญบานใจ เคยคว่ำไขว่เกล้า คลั่ง เคยรักเคยหึงหวงแหน จะต้องพลัดพรากจากไปไม่มีวันพบเห็นกันอีก

ยังความเจ็บปวดทรมาน ที่จะต้องประสบก่อนตายอีกเล่า

ใครว่าไม่กลัวตาย ยกเว้นพระอรหันตเจ้าแล้ว อย่าได้ฟังให้เสียเวลาเลย

ความรู้ลึกลับหาคะดั่งตอภัย เป็นสิ่งหนึ่งในสัญชาตญาณหรือความรู้ที่มีมาแต่กำเนิด ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ รู้จักกลัว รู้จักหวาดสะดั่งตอภัยด้วยกันไม่มีเว้น..”

ใจของผู้เขียนครุ่นคิดเรื่องนี้ ขณะที่จับจ้องร่าง “คุณศรีเพ็ญ” ซึ่ง นุ่งขาวห่มขาว ห่มผ้าขาวสไปเดียง สยายผมประบ่า มีสายประคำคล้องคอ ค่อย ๆ ลุกขึ้นจากท่านั่งขัดสมาธิ นัยน์ตาหลับสนิท หายใจลึกมีเสียงดัง... หลังจากที่เขาทรงมากกว่า ๒๐ นาทีแล้ว

ร่างคุณศรีเพ็ญ ซึ่งยังอยู่ใน “ภวังค์” ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนโงนงน อาจารย์พร รัตน์สุวรรณ ประคองไหล่เพื่อป้องกันมิให้ล้ม ร่างในชุดนุ่งขาวห่มขาว ยืดย่นขึ้น อย่างสง่า เท้าทั้งสองแยกกันเล็กน้อย มือซ้ายไหล่หลัง มือและแขนขวาทอดไปข้างตัว.....ผู้เขียนจ้องมองด้วยความสงสัยว่า เขาจะทำอะไรต่อไป

ฉับพลัน ต้องชนลูกชู้ไปทั้งตัว รู้สึกว่าศีรษะพองโตขึ้นชั่วขณะ เมื่อมีเสียงหัว...ขัดถ้อยขัดคำเปล่งออกมาจากร่างคุณศรีเพ็ญ

“ความตายไม่ยกเว้น	ใครใคร
ตายแน่อย่าสงสัย	อย่าเศร้า
อย่าหวังสิ่งใดใด	ทั้งหมด
ประคองจิตอย่าเร่งเร้า	มุ่งให้ตายดี..”

(ผู้เขียนระลึกในทันทีนั้นเองว่า คำพูดที่ออกมานั้นเป็นโคลง ๔
สุภาพ..) เสียงจากร่างคุณศรีเพ็ญดังกังวานต่อไป... เสียงหายใจยาวฟืด
ฟาดเป็นระยะ...

“กล้าตายอย่างออกสู๊ สงคราม

เห็นทุกข์ที่ติดตาม บิบบิ้น

ทุกข์จริงแต่รูปนาม ดอกทุกข์

จงอย่ายึดถืออัน เร่งรู้ธรรมดา

ความตาย ความเจ็บไข้ ความแก่ สามสิ่งไซ้ร้เคลื่อนเข้ามา
เหมือนไฟลาม บ่มีพลังเครื่องกัน บ่มีผีเท้าคุมดัน เพื่อลี้หนีไป”

เสียงเงียบไปเป็นครู่ อาจารย์พร ถามขึ้นว่า อยากทราบที่ท่าน
ผู้ใดมาเข้าทรง แต่ร่างคุณศรีเพ็ญมิได้ตอบเป็นแต่ยื่นมือไปหลัง โงงเงง
หายใจหนัก ๆ อยู่เช่นเดิม ครู่ใหญ่ต่อมาจึงมีเสียงอีกประโยคหนึ่งว่า :-

“เราจำต้องลาไปก่อน”

แล้วร่างคุณศรีเพ็ญก็ค่อย ๆ อ่อน เข้าทรุดลงทั้งคู่

อาจารย์พรและสุภาพสตรีอีกผู้หนึ่งที่นั่งข้างหน้า ช่วยกันประคองร่างคุณศรีเพ็ญที่อ่อนปวกเปียกนั้นให้นอนหงายหาหมอนให้หนุน...ผู้เขียนขอเข้าไปดูใกล้ ๆ เห็นคุณศรีเพ็ญนอนหลับตา หายใจหนัก ๆ หน้าซีดเหลือง ซึมทั้งใบหน้าและลำคอ **จับชีพจรนับได้ ๑๒๐ ต่อนาที** แสดงว่าเหนื่อยมากราวกับเพิ่งวิ่งมาจากทางไกล พลิกเปลือกตาดูก็ปรากฏว่า อยู่ในลักษณะหลับสนิทขนานตามีสายเลือด คั่งเล็กน้อยร่างกายส่วนอื่นไม่พบสิ่งใดผิดปกติ

อีกราว ๑๐ นาทีต่อมา คุณศรีเพ็ญก็ขยับตัว ลืมตาแล้วลุกขึ้นนั่งได้ปกติ

ผู้เขียนเพิ่งเคยเห็นการเข้าทรงของคุณศรีเพ็ญเป็น ครั้งแรก ในคืนมาฆบูชาที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ นี้เอง

การเข้าทรงเชยวิญญูณใครต่อใคร “มาประทับทรง” นั้น ผู้เขียนเคยเห็นเคยสนใจเข้าไปดูมามากต่อมาก แต่ไม่เคยพบว่ารายใดเป็นเช่นคุณศรีเพ็ญในคืนนั้น

สิ่งแรกที่ผู้เขียนแน่ใจ คือ **คุณศรีเพ็ญมิได้สร้าง**

ทำกิจการต่าง ๆ อย่างคนทรงอื่น ๆ เขากระทำกัน ไม่มีการจุดธูป
มาถือประณม ไม่มีทำตัวสั้นระรัว หรือโยกเยกนัยน์ตาประหลับ
ประหลือก หรือด้นตมตามเหมือนที่อื่น ซึ่งล้วนเป็นการทำลาย
ศรัทธา

คืนนั้นผู้เขียนไปถึงสำนักของอาจารย์พร เมื่อ ๑๙.๓๐ น. ทราบ
จากอาจารย์พรว่าก่อนหน้านั้น มีการสวดมนต์ทำวัตร เพราะเป็นคืน
มาฆบูชา มีศิษย์และผู้สนใจมาชุมนุมอยู่กว่า ๓๐ คน มีพระภิกษุหนึ่งแก้ว
คูอยู่ด้วยรูปหนึ่ง ผู้เขียนนั่งใกล้ท่านตลอดเวลา สังเกตได้ว่าท่านสนใจ
คอยดูอยู่ทุกอิริยาบถเหมือนผู้เขียน

หลังจากคุณ ศรีเพ็ญ นั่งขัดสมาธิ อยู่หน้าโต๊ะหมู่บูชา
มือประสานวางกับตัก หลังตาถอนใจยาวอยู่ครู่หนึ่ง แบบเดียวกับการ
เข้าสมาธิทั่วไป...ก็ปรากฏว่า มีโอบปาติกะมาเข้าทรง... รายละเอียดอื่น
ท่านที่สนใจจะอ่านได้จากข้อเขียนของอาจารย์พรในหนังสือเล่มเดียวกัน
นี้

ที่ประทับใจผู้เขียนมาก คือ คำลงท้ายใน “การเทศนาของ
โอบปาติกะ” (ผู้เขียนใช้คำโอบปาติกะ เพราะ

ตลอดเวลาที่เข้าทรงนั้นมิได้บอกว่าเป็นผู้ใด)... พอฟังก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นโคลง ๔ สุภาพบทหนึ่ง และภุชงคปยาตฉันทอีก ๒ บท

ผู้เขียนได้กล่าวเช่นนี้ กลางที่ชุมนุมในคืนนั้น

สังเกตได้ว่า ในหนังสือ “วิญญาณ” ชุดที่ ๘ ฉบับที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ก็มีคำเทศนาของ “หลวงพ่อสมเด็จ ฯ” พิมพ์ไว้ในหน้า ๓๕ แต่หาได้มีผู้ใดสังเกตมาก่อนไม่

จนกระทั่งผู้เขียนได้มาฟังจากปาก “คนทรง” เองจึงรู้ได้ว่าเป็นโคลงและฉันท ครั้นย้อนกลับไปดู “วิญญาณ” ฉบับดังกล่าวภายหลัง ก็เห็นพิมพ์ไว้อย่างเรียบร้อย และพบคำผิคืออยู่ ๔ แห่งคือ :-

“เจริญชน”	ควรเป็น	“เจริญชนม์”
“เจริญผล”	ควรเป็น	“เจริญพล”
“เจริญพลัน”	ควรเป็น	เจริญพรรณ”
“ประสงศ์สรรคร์”	ควรเป็น	ประสงศ์สรรพ”

ทั้งนี้ ตามที่ผู้เขียนได้ยื่นด้วยตนเองในคืนที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

เมื่อเรียบเรียงรูปถ้อยคำที่บันทึกเสียงไว้ทั้งหมดเสียใหม่ ก็จะได้ คำลงท้าย “เทศनावันมาฆบูชา ๒๕๑๕” ดังต่อไปนี้ :-

“เอวัง ดังที่ได้   แสดงมา
สิ้นสุดเทศนา   เท่านั้น
ควรแล้วแก่เวลา   หยุดยุ-ติเฮย
โดชอบโปรดช่วยชี้   ช้องให้คนเห็น

○ ประสาทพร สวัสดิ์   เจริญศรี เจริญชนม์
เจริญสุข เจริญ พล   เจริญพรรณ เสมอสมัย
○ นิราศทุกซ์ นิราศโคก   นิราศโรค นิราศภัย
ประสงค์สรรพ กุศลใด   ก็จงสม ประสงค์เทอญฯ”

ขอได้โปรดพิจารณาด้วยใจเป็นธรรมว่า คุณศรีเพ็ญ จะกล่าว ถ้อยคำเหล่านี้โดยไม่มีผิดพลาด ไม่ผิดบังคับของ

โคลงและฉันท์ ทั้งครุ ลหุ และข้อบังคับตามอักขรวิธี และฉันทลักษณะ ได้หรือไม่

แล้วยังโคลง ๔ สุภาพอีก ๒ บท ร่ายอีกบทหนึ่ง ล้วนมีเนื้อความที่ซาบซึ่งจับใจ ดังที่คัดมาไว้ข้างต้นนั้น อีกเล่า

ผู้เขียนรู้จักคุณศรีเพ็ญ มา ๖ ปีแล้ว ไม่เคยทราบว่าเป็นปฏิภานกวี หรือเป็นผู้ประพันธ์คำร้อยกรอง ไม่ว่าแบบใด ๆ มาก่อนเลย คนที่จะกล่าวคำร้อยกรองออกมาได้ไพเราะและไม่มีผิดพลาดแม้แต่คำเดียว พูดติดต่อกันจบไม่มีการแก้ หรือแม้แต่หยุดคิดเช่นนี้ จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญทางฉันทลักษณะอย่างยิ่ง

หลังจากใคร่ครวญตลอดแล้ว ผู้เขียนขอยืนยันว่าการเข้าทรงในคืนมาฆบูชา ๒๕๑๕ นั้นเป็นสิ่งที่มิได้มีการชักซ้อมหรือเสแสร้งแต่ประการใด เป็นการเข้าทรงที่สมบูรณ์ที่สุด เท่าที่ผู้เขียนเคยเห็นมา เชื่อว่าต้องเป็น โอบปาติกะมาใช้คุณศรีเพ็ญเป็นสื่อ ให้ผู้ที่มาชุมนุมในคืนนั้น ได้ประจักษ์ในความจริงอย่างไม่มีปัญหา

ขอกราบแสดงคารวะอย่างสูง แคะโอบปาติกะทั้ง สองนั้นมา ณ
ที่นี้

สิริ พัฒนกำจร

๑๕ มีนาคม ๒๕๑๕

คำอธิบาย

* เมื่อวันมาฆบูชาที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ หลวงพ่อสมเด็จ ๗
ได้มาเข้าทรงและเทศน์ ดังที่ท่านจะได้เห็นจากหัวข้อเรื่องแ่ววเสีียงสวรรคค์
และหลังจากหลวงพ่อสมเด็จ ๗ ได้เข้าทรงแล้ว โดยไม่คาดหมายมาก่อน
ก็ปรากฏว่า **สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า** ได้มาเข้าทรงในลักษณะที่คน
ทรงลุกขึ้นยืน มือขวาเหยียดตรงและกางออกเล็กน้อย ส่วนมือซ้ายไหว
หลัง ครั้นแล้วบทธกวีอื่น

*วิญญาน ฉบับที่ ๓ มีนาคม ๒๕๑๕ ในถ้อยแถลง

ไพเราะ และมีความหมายลึกซึ้ง ก็ได้หลังไหลออกมาจากปากของคนทรง
ยังความตลิ่งพริ้งเพริดให้เกิดขึ้นแก่ผู้ที่อยู่ในห้องประชุมนั้น และในการ
เข้าทรงครั้งนี้ **คุณหมอสิริ พัฒนกำจร** ได้มีโอกาสเข้ามาร่วมประชุม
ด้วย นอกจากนี้ก็มี **พระมหาจารย์ สุตโชติ** ผู้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนสนิทกับ
ข้าพเจ้า เมื่อสมัยเป็นพระด้วยกัน และ **พ.ต.ท. เขียน รัตน์สุวรรณ คุณ
สมน เตมียสุต** พร้อมทั้งครอบครัว **พ.ต. วันชัย ศุภสุนานนท์**
นายทหารแห่งศูนย์การทหารราบค่ายธนระพีardt ปราณบุรี บุคคลดังที่
กล่าวนี้เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก และได้รับทราบในวันที่จะเข้าทรงนั่นเอง
เพราะข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบแน่นอนมาก่อนว่า หลวงพ่อสมเด็จฯ จะ
เข้าทรงในวันนี้ ท่านเพิ่งสั่งแน่อนอนในตอนเช้าของวันมาฆบูชา
เพราะฉะนั้น จึงไม่มีโอกาสได้บอกใครต่อใคร นอกจากผู้ที่มาฝึกสมาธิ
เป็นประจำในตอนเย็นเท่านั้นที่ทราบ

คุณหมอสิริ ได้เล่าให้ฟังถึงความรู้สึกที่ได้พบเห็นในวันนั้นว่า
ตัวเองเคยเห็นการเข้าทรงมาหลายครั้งแต่ไม่เคยเชื่อเลย เพิ่งจะมาเชื่อ
สนิทว่า เป็นการเข้าทรง

จริง ๆ ก็ในครั้งนี่เท่านั้น และคุณหมอสิริยังได้ตรวจดูชีพจรของคนทรง
ภายหลังที่สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าได้เสด็จออกไปแล้ว คุณหมอได้บอก
ว่าชีพจรเต้นแรงมากเหมือนกับคนที่กำลังวิ่งมาเหนื่อยที่สุด ซึ่งถ้าขึ้นวิ่ง
ต่อไปอีกไม่นานเท่าไร หัวใจก็อาจจะหยุดเลย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการ
ยืนยันว่า ไม่ใช่เป็นอาการแกล้งทำ เพราะคนทรงเพียงแต่นั่งและลุกขึ้น
ยืนพูดออกมาเท่านั้น มองดูจากภายนอกไม่มีการออกแรงอะไรเลย
เพราะฉะนั้น จึงแสดงให้เห็นว่า ต้องมีอำนาจภายนอกมาบังคับการ
ทำงานของหัวใจ จึงได้ผิดปกติไปและเป็นการยืนยันว่า การเข้าทรงที่
แท้จริงนั้นจะทำกันทั้งวันทั้งคืนไม่ได้ หลวงพ่อสมเด็จพระ
เวลาประมาณ ๑๒ นาที ส่วนสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ใช้เวลาประมาณ
๘ นาที และจะสังเกตได้ว่า ทั้งสององค์อาจจะพูดอะไรนาน ๆ แต่ก็ทำ
ไม่ได้ เพราะคนทรงรู้สึกเพลียมากแล้ว เกรงว่าจะเป็นอันตราย ท่านจึงได้
ออก และนี่ก็เป็นข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า ในสมัยโบราณที่มักจะมี
กล่าวถึงการฆ่ากัน โดยใช้คาถาอาคมหรือใช้อำนาจของภูตผีปีศาจนั้น

เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะในกรณีอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้ ถ้าสมมติว่าท่านไม่ออก ยังเข้าทรงอยู่เรื่อย ๆ คนทรงก็จะต้องสิ้นใจตายอย่างแน่นอน ไม่สามารถที่จะบังคับ หรือควบคุมตัวเองได้ เพราะฉะนั้น การเข้าทรงจึงนับว่ามีอันตรายมาก

เหตุผลอีกข้อหนึ่งที่คุณหมอสิริเชื้อมาก ก็คือ “**คำให้ศิลาให้พรในตอนท้ายของหลวงพ่อดมเต็จ ฯ**” ซึ่งทั้งหมดที่อยู่ในห้องประชุมไม่มีใครเฉลียวใจว่าเป็นบทกวีคือเป็นโคลง และต่อมาก็เป็นฉันท์ แต่คุณหมอสิริรู้ดีว่า คนทรงแต่งไม่ได้แน่ เพราะยังไม่รู้เลยว่าถ้อยคำที่ตนเองฟังจากเทพในภายหลังเป็นบทกวี คนอื่นก็ไม่ทราบ ต่อเมื่อคุณหมอชี้ให้ดูจึงได้รู้ว่าเป็นบทกวีอะไรบ้าง ครั้งแรกเข้าใจกันแต่เพียงว่า เป็นคำพูดคล้องจองกัน อย่างธรรมดาเท่านั้น แต่สำหรับบทกวีที่สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าตรัสออกมานั้น พอจะรู้ว่าเป็นบทกวีอะไร แต่ก็ไม่แจ่มแจ้งเหมือนกับคุณหมอสิริ ซึ่งเป็นผู้มีความชำนาญในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นการเข้าทรงในวันนี้จึงยังความประทับใจให้แก่ผู้ที่ได้พบเห็นทุกคน โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งคุณหมอสิริ ถึงกับบอกให้ข้าพเจ้าเขียนลงในหนังสือวิญญาณ อ่างถึงตัวท่านได้เลยว่า ท่านมีความเชื่อในเรื่องนี้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ และ ยังตั้งใจที่จะเขียนความรู้สึกที่พบเห็นในวันนั้น ลงในหนังสือวิญญาณ เพื่อเป็นหลักฐานไว้ให้อีกด้วย

จงอยู่ท่ามกลางความเยาะเย้ย

* “เราเห็นแล้ว เราจะมาพูดเพียงสองสามประโยคเท่านั้น จงอยู่ท่ามกลางความเยาะเย้ยตากถาง จงอยู่ท่ามกลางความผิดหวัง จิตใจที่สงบเยือกเย็นท่ามกลางสิ่งชั่วร้าย นั่นคือแผ่นดินของพระเจ้า ศาสนิกที่จะเข้าสู่ดินแดนพหุทฤษฎีได้ หรือแผ่นดินสวรรค์ได้ ต้องอยู่ท่ามกลางความเยาะเย้ยตากถาง ความผิดหวัง แต่ไม่หมดกำลังใจคนที่ประสบแต่ผลสำเร็จอันเป็นสิ่งชั่วร้าย นั่นคือดอกไม้แห่งความชั่วของพญามาร เมื่อเราสงบเยือกเย็นยังไม่พอ

*วิญญาณ ฉบับที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๑๕

การที่ได้ทำอะไรสมความปรารถนานั้น นั่นคืออาสนะของพญามาร เราจะห่างไกลแผ่นดินของพระเจ้าออกไปทุกที จงสงบและเยือกเย็นเถิด จงสงบและเยือกเย็นเถิด จงสงบและเยือกเย็นเถิด”

ข้อความข้างบนนี้ เป็นคำพูดของเทพเจ้าองค์หนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจจะบอกชื่อของท่านได้ เพราะถ้าบอกไปคนทั้งหลายอาจจะไม่เชื่อ หรือเชื่อก็อาจจะเข้าใจผิด และอีกประการหนึ่ง ท่านยังไม่ประสงค์ที่จะให้เปิดเผย ชื่อของท่านให้คนทั้งหลายรู้จัก จนกว่าผลงานการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะจากสำนักแห่งนี้ จะได้รับความเชื่อถือจากคนชั้นปัญญาชนทั่วไป การเปิดเผยจึงจะไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดแก่ผู้ที่ทราบ แต่จะก่อให้เกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่มนุษย์ชาติทั่วไป เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอสงวนชื่อของท่านไว้ก่อน สำหรับในขณะนี้ยังไม่ต้องสนใจว่าผู้ที่พูดเป็นใคร ขอให้สนใจกับข้อความที่ท่านกล่าวไว้พอแล้ว เพราะถึงอย่างไร สำหรับผู้มีปัญญาก็คงจะไม่มีใครเถียง หรือคัดค้านได้ว่า คำพูดเพียงสั้น ๆ นี้ก็ประโยชน์นั้นได้ช่วยส่งเสริมให้กำลังใจ

อย่างมากแก่ผู้ที่ประสบแต่ความผิดหวัง ท่านมาในจังหวะที่ข้าพเจ้ากำลังจะหมดกำลังใจ เพราะความล้มเหลวหลายต่อหลายเรื่องที่คิดว่าควรจะเป็นผลสำเร็จ แต่แล้วก็ล้มเหลวไม่ได้ผลดังที่ต้องการ อันที่จริงคำพูดประโยคนี้ท่านตั้งใจมาปลอบ และให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าโดยเฉพาะ และก็ได้ผล คือข้าพเจ้ากลับมีกำลังใจที่จะต่อสู้กับความล้มเหลวต่อไปอีก เพราะมองเห็นแสงสว่างที่ฉายให้เห็น ถึงความจริงของชีวิต คือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่อันจะเกิดขึ้นเพราะความผิดหวังนั่นเอง

คำพูดประโยคนี้ข้าพเจ้าได้มา โดยวิธีการเข้าทรงกล่าวคือ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๑๕ เวลา ๗.๓๕ น. ในขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในห้องฝึกสมาธิ และกำลังสนทนากับคุณศรีเพ็ญถึงเรื่องการทำงานและเรื่องอุปสรรคต่าง ๆ ของงาน ทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายท้อแท้แทบจะหมดกำลังใจ แต่แล้วในขณะนั้นเอง คุณศรีเพ็ญก็บอกว่ามีใครไม่ทราบมาเรียกให้เข้าไป คุณศรีเพ็ญจึงได้เข้าสมาธิไปดู แต่ยังไม่ทันจะรู้ว่า เป็นใครก็ปรากฏว่า ท่านเข้าทรงและได้พูดถ้อยคำเหล่านี้ออกมา ข้าพเจ้าเห็นว่า

ข้อความที่ท่านกล่าวนี้ แม้จะมุ่งหมายถึงข้าพเจ้าโดยตรง แต่ก็รู้สึกว่าคุณจะได้นำออกเผยแพร่ เพราะว่าคุณทั้งหลายที่ตกอยู่ในฐานะที่ประสบแต่ความผิดหวังบ่อย ๆ นั้น มีมาก เมื่อได้ทราบถึงเรื่องนี้ก็อาจจะมีกำลังใจดีขึ้น

ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเล่าโดยสังเขปถึงความผิดหวังใน ระยะเวลานี้ให้ท่านผู้อ่านได้ทราบเสียก่อนว่า มีอะไรบ้างประการแรกก็คือ การ**พิสูจน์เรื่องโอบปาติกะโดยวิธีการเข้าทรงและการติดต่อทางสมาธิ** ซึ่งได้ทำต่อหน้าคนที่เชิญให้มาชมประมาณ ๕๐ คน ได้ทำมาแล้ว ๓ ครั้ง ครั้งแรกคิดว่าการพิสูจน์นี้ คงจะมีผลทำให้คนทั้งหลาย เกิดความเชื่อถือในเรื่องนี้อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างน้อยก็ในกลุ่มของผู้ที่ได้มีโอกาสมาเข้าชม เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า ทุกคนที่ได้เห็นข้อเท็จจริงที่ชาวสะอาตที่แสดงว่า ได้มีโอบปาติกะมาเข้าทรงจริง และถ้อยคำที่พูดออกมาจากคนทรง ก็คือถ้อยคำของโอบปาติกะผู้ที่มาเข้าทรงนั้นจริง ซึ่งผู้ที่มาเข้าทรงก็มี **หลวงพ่อดมเต็จพระ พุฒาจารย์ (โต) ท่านมหาตมะคานธี ท่านเอ็ดวินและรัชกาลที่ ๖** เรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถ่ายทอด

ลงในหนังสือวิญญานหมดแล้ว ผู้ที่อ่านหนังสือวิญญานมาตั้งแต่ต้นปีก็จะทราบเรื่องราวเหล่านี้ได้ดี แต่จากการพิสูจน์ทั้งสามครั้งที่ผ่านมาปรากฏว่า ไม่ได้ก่อให้เกิดความสนใจแก่คนทั้งหลายเท่าที่ควร เพราะจะแสดงหรือไม่แสดงก็มีผลเท่ากัน กล่าวคือ ผู้ที่เคยเชื่ออยู่แล้วก็ไม่มีปัญหาอะไรสำหรับเขา ส่วนผู้ที่ไม่เชื่อหรือเชื่อบ้าง ไม่เชื่อบ้าง ทั้งที่ได้มาเห็นเขาก็ยังคงเป็นเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากเหตุที่สำคัญอยู่อย่างหนึ่งคือ :-

การติดต่อทางวิญญานที่จะทำให้คนทั้งหลายเกิดความเชื่อถือได้อย่างมากนั้น จะต้องมีการแสดงปาฏิหาริย์อย่างใดอย่างหนึ่งให้คนทั้งหลายเห็นประจักษ์ด้วยตาของเขา และมีหลักฐานเชื่อได้แน่นอนว่าเป็นเรื่องจริงไม่ใช่เรื่องหลอกหรือไม่เช่นนั้น ก็ต้องมีการสนองความต้องการของคนทั้งหลายได้ เช่นจะต้องมีการรักษาโรคแจกจ่ายันต์ ตะกรุด หรือเครื่องรางอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือไม่เช่นนั้น ก็ต้องสามารถพยากรณ์เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำเป็นที่อัศจรรย์ ถ้าหากไม่มีสิ่งเหล่านี้แล้ว

ก็เป็นการยากมาก ที่จะเรียกร้องความสนใจจากคนทั้งหลาย เพราะผู้ที่ไปยังสำนักเข้าทรงต่าง ๆ นั้น โดยทั่วไปแล้วเขาหวังว่า วิญญาณที่เข้าทรงจะสามารถช่วยแก้ปัญหาเฉพาะต่าง ๆ ให้แก่เขาได้ แต่เรื่องราวทั้งหมด ดังที่กล่าวมานี้ที่สำนักของข้าพเจ้าไม่ทำ เพราะที่นี้มุ่งสอนแต่เรื่องธรรมให้คนเข้าใจเป็นส่วนใหญ่ และที่ตักเตือนเอาเรื่องปาฏิหาริย์และเครื่องรางของขลัง และอะไรอื่น ๆ อีกรอกออกไป ก็เพราะต้องการจะให้คนทั้งหลายเชื่อว่า โอบปาติกะมีจริง โดยอาศัยข้อเท็จจริงที่ปราศจากข้อสงสัยใด ๆ และเป็นไปตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าจริง ๆ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ถ้าหากทำให้คนทั้งหลายยอมรับในเรื่องนี้กันได้อย่างกว้างขวางแล้ว คนทั้งหลายก็แน่ใจว่า **วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต** ความแน่ใจในเรื่องนี้ คือจุดที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้คนเราสามารถช่วยตัวเองได้อย่างดี และทำให้คนทั้งหลายมีศีลธรรมเกิดจากตัวเอง ความมุ่งหมายของข้าพเจ้าเป็นเช่นนี้ เพราะฉะนั้น จึงได้พยายามที่จะหาทางพิสูจน์เรื่องนี้ออกมาให้ชาวสะอาด แต่ผลที่ได้รับกลับตรงกันข้าม ทั้ง ๆ ที่

ข้าพเจ้าแน่ใจว่า ข้าพเจ้าได้พิสูจน์เรื่องนี้เป็นอย่างดีแล้ว แต่คนทั้งหลายก็ยังไม่สนใจอยู่นั่นเอง เพราะมันไม่ตรงกับความสำเร็จของคนส่วนใหญ่ และที่สำคัญที่สุดก็คือ คนทั้งหลายเชื่อว่า ถ้าโอบปาติกะมีจริงก็ต้อง สามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้ และจะต้องมีความสามารถอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งหาว่าไม่ว่าความสามารถของโอบปาติกะทั้งหลาย ก็อยู่ในขอบเขตที่จำกัด ไม่ใช่ว่าจะเก่งไปทุกอย่าง

ขอให้ท่านอ่านคำพูดในตอนต้นอีกครั้งหนึ่ง ถ้าหากท่านเชื่อสนิทว่า ไม่ใช่คำพูดของคนทรงพูดออกมาเอง และไม่ใช่คำพูดที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นเอง แต่เป็นคำพูดของ โอบปาติกะที่เข้ามาทรงพูดออกมาจริง ๆ เพียงเท่านี้ท่าน ก็ารู้สึกว่า ถ้อยคำข้างต้นนั้นเป็นข้อพิสูจน์ที่ชาวสะอะ แล้วและมีเหตุผลเพียงพอแล้วที่แสดงให้เห็นว่า “ทุกคนที่ตายไปแล้ว ก็ยังมีชีวิตอยู่ สติปัญญา นิสัยใจคอก็ยัง อยู่ในรูปเดิม” และเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันถึงพุทธภาษิตที่ว่า “คนเราเมื่อตายไปแล้ว ก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างไว้ทั้งหมด จะเหลืออยู่ก็แต่เพียงความคิดความชั่วเท่านั้นที่ติดตัวไป

เพราะความดีความชั่ว ก็คือสังขารในเบญจขันธ์ เป็นเจตสิก คือ เป็นคุณสมบัติของวิญญาณ เพราะฉะนั้น จึงไม่สูญ เมื่อเข้าใจเช่นนี้ แล้ว ก็จะทำให้เข้าใจอีกว่าทำไมคนเราจึงเกิดมามีนิสัยสันดาน ไม่เหมือนกัน มีโชคชะตาวาสนาไม่เหมือนกัน ซึ่งผู้ที่เข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง ก็จะมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ความดีความชั่วคือรากฐาน อันสำคัญยิ่ง ของชีวิต เพราะฉะนั้นการแก้ปัญหาต่าง ๆ ถ้าหากมุ่งมาแก้ที่นิสัยสันดาน ของตนเป็นจุดใหญ่ คนทั้งหลายก็จะไม่มีความยุ่งยากเหมือนอย่างที่เป็น กันอยู่ทุกวันนี้ เพราะคนที่คิดจะแก้นิสัยสันดานของตนนั้น จะสามารถ แก้ปัญหาของตัวเองได้เสมอ ถ้าแม้ว่าจะคิดแก้ไขสิ่งแวดล้อมหรือสิ่ง ภายนอกโดยไม่คิดแก้ไขจิตใจของตน ย่อมไม่มีทางที่จะบรรลุถึง ความสำเร็จได้ ขอให้พิจารณาคำพูดประโยคตอนท้ายที่ท่านกล่าวว่า “เมื่อเราสงบเยือกเย็นยังไม่พอ การที่ได้ทำอะไรสมความ ปรารถนานั้น นั่นคืออาสนะของพญามาร เราจะห่าง ไกลแผ่นดิน ของพระเจ้าออกไปทุกที” ท่านมองเห็นหรือไม่ว่า สำหรับผู้ที่ยอมรับ ความจริงข้อนี้แล้ว ย่อมจะ

อดทนได้เสมอต่อความผิดหวัง ความเยาะเย้ยถากถาง ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ เพราะความทุกข์เหล่านี้คือบทฝึกหัด ถ้าหากเรายังเอาชนะไม่ได้ คือทำให้ใจให้สบายไม่ได้ในท่ามกลางของความทุกข์ ก็แปลว่าเรายังอยู่ในที่นั่งของพญามาร เมื่อยังอยู่ในที่นั่งของพญามาร ไม่ว่าเราจะตื่นรู้สึกเพียงไร เราก็ไม่พ้นไปจากอำนาจของพญามาร นั่นก็คือเราจะพ้นทุกข์ไม่ได้เลย ไม่ว่าเราจะมีเงินมีอำนาจ หรือมีความสมบูรณ์ในเรื่องวัตถุสักเพียงไรก็ช่วยไม่ได้

พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญเรื่องอนุสาสนีปาฏิหาริย์ ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์อย่างอื่น แล้วท่านจึงพิจารณาดูถ้อยคำที่เทพเจ้าได้กล่าวไว้ นั่นว่าเป็นปาฏิหาริย์หรือไม่ สำหรับข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นปาฏิหาริย์ เพราะถ้อยคำที่ท่านกล่าวนั้น นอกจากจะมีความหมายลึกซึ้ง นักปราชญ์ทั้งหลายตำหนิไม่ได้ว่าเป็นคำพูดที่ไม่จริง หรือเป็นคำพูดที่แสดงถึงความมั่งงายแล้ว ยังสามารถทำให้ความท้อแท้เบื่อหน่ายหายไปเกือบจะในทันทีที่ได้ฟังคำพูดของท่าน เรื่องนี้พิสูจน์ได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์จริง ๆ และที่สำคัญยิ่งก็คือ

ถ้าท่านรู้ว่าบุคคลที่กล่าวคำพูดประโยคนี้เป็นใคร ท่านก็ยิ่งจะอัศจรรย์มากขึ้น และจะยอมรับได้ทันทีว่า ผู้ที่ตายไปก็ยังมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน และเป็นชีวิตที่ยั่งยืน มีความสุขมากในเมื่อทำความดีเอาไว้มาก ขอให้ท่านผู้อ่านลองมาเปรียบเทียบกันดูกับปาฏิหาริย์อย่างอื่น สมมติว่าท่านช่วยรักษาโรคให้หายได้ช่วยบอกเรื่องราวต่าง ๆ ที่เราต้องการทราบได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ หรือช่วยบันดาลให้สิ่งที่เราต้องการสัมฤทธิ์ผลขึ้นมาได้ หรือทำสิ่งที่แปลกมหัศจรรย์ ซึ่งโดยธรรมดาไม่สามารถจะเป็นไปได้ แต่ท่านก็ทำได้ เช่น สามารถเรียกพระมาจากในอากาศได้ หรือบันดาลให้พระเครื่องวางตกลงมาต่อหน้าคนมาก ๆ ได้ โดยที่พิสูจน์แล้วว่าไม่มีใครโยนมา นอกจากท่านจะเรียกมาเท่านั้น สมมติว่าทำได้แบบนี้ ประโยชน์ที่เกิด คนทั้งหลายอาจเห็นว่ายิ่งใหญ่มาก แต่ถ้าคิดดูให้ลึกซึ้งแล้ว มันเป็นผลชั่วคราวเท่านั้น และจะต้องพึ่งท่านอยู่ตลอดเวลา ช่วยตัวเองไม่ได้ คนที่แสดงปาฏิหาริย์ได้แต่ไม่รู้แจ้งอริยสัจ กับคนที่รู้แจ้งอริยสัจแต่แสดงปาฏิหาริย์ไม่ได้ คนไหนจะเป็นคนที่มหัศจรรย์

กว่า คนส่วนมากจะถือเอาทางฝ่ายคนที่แสดงปาฏิหาริย์ได้ แต่ผู้รู้ทั้งหลายเขาจะถือว่า คนที่รู้แจ้งอริยสัจเป็นคนที่อัศจรรย์ยิ่งกว่า เพราะการรู้แจ้งอริยสัจเป็นสิ่งที่ยากมาก น้อยคนที่จะทำได้ และคนที่รู้แจ้งอริยสัจเท่านั้นจึงจะสามารถพ้นทุกข์ได้จริง ๆ และอีกประการหนึ่ง คนที่รู้แจ้งอริยสัจ ซึ่งโดยธรรมชาติย่อมเป็นคนที่มีความบริสุทธิ์สะอาดนั้น เมื่อจะต้องการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็สามารถที่จะทำได้เสมอ และทำได้ทุกครั้งตามความต้องการไม่มีเสื่อม เพราะเป็นชั้นโลกุตตระ ข้อนี้ฉันใด ถ้อยคำที่ท่านกล่าวดังที่ได้แสดงไว้ในตอนต้นนั้น ถ้าหากผู้ใดเข้าถึง คำพูดเหล่านี้ ก็จะสามารถช่วยตัวเองได้ตลอดกาลไม่มีเสื่อม และทำให้แน่ใจว่า เป็นคำพูดของโอบปาติกะจริง ๆ เพราะฉะนั้น ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่คนทั้งหลายโดยวิธีนี้ จึงดีกว่าการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ใด ๆ

คนในสมัยปัจจุบันมีอยู่ไม่น้อยเหมือนกันที่อยากจะเชื่อว่า นรกสวรรค์มีจริง ชาติหน้ามีจริง เพราะประโยชน์ของความเชื่อในเรื่องนี้ เห็นได้ง่าย แต่แล้วเมื่อมา

ศึกษาจากหนังสือ หรือฟังคำบอกเล่าของคนที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้ก็กลับทำให้เชื่อไม่ลง เพราะมันเหมือนกับเมื่อเรามองดูข่าวในจานแล้ว รู้สึกอยากรับประทาน แต่เมื่อมองดูให้ละเอียดแล้วปรากฏว่า ในข่าวมีกรวดทราย มีขอสกปรกอื่น ๆ ปะปนอยู่มาก เลยทำให้หมดความอยาก การสอนเรื่องนรกสวรรค์ การสอนให้เชื่อเรื่องชาติหน้า ถ้าหากไม่มีเรื่องมงาย คือเรื่องที่พิจารณาแล้วหาเหตุผลไม่ได้ หรือเรื่องที่เกินความจริง คนทั้งหลายก็คงจะเชื่อเรื่องนี้อย่างสนิทใจกันมานานแล้ว ไม่ต้องมาเสียเวลาถกเถียงโต้แย้งกัน แต่เพราะเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมามีเรื่องที่เหลือเชื่อปะปนอยู่มากมาย จนกระทั่งทำให้มองไม่เห็นข้อเท็จจริงที่สามารถจะพิสูจน์ได้ เรื่องโอบปาตีกะก็เหมือนกัน คนส่วนมากเชื่อไม่ลง ก็เพราะเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องผีเรื่องเทวดา มีเรื่องที่เหลือเชื่อเรื่องที่ไม่อาจจะเข้าใจเหตุผลได้ปะปนอยู่มาก

สำนักทรงทั้งหลายเกือบจะทุกแห่งมีข้อเท็จจริงพอที่จะเชื่อถือได้ แต่เพราะเหตุที่คนส่วนมากหลงใหลชอบเชื่อแต่ในเรื่องปาฏิหาริย์ เพราะฉะนั้นเกือบจะทุกแห่ง

จึงต้องมีเรื่องเหล่านี้มาเป็นส่วนประกอบ เพราะถ้าไม่มีก็เกรงว่าคนทั้งหลายจะไม่เชื่อ คนที่รู้ดีที่สุดว่าเรื่องที่แสดงออกมานั้นจริงหรือไม่จริงก็คือ ตัวคนทรงเอง หรือผู้ที่ใกล้ชิดอยู่เสมอ ด้วยความจำเป็นดังที่กล่าวมา จึงทำให้ต้องเอาเรื่องปาฏิหาริย์ เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ในการรักษาโรคบ้าง ในเรื่องเครื่องรางของขลังบ้าง ออกมาโฆษณา เพื่อให้คนมาสำนักมาก ๆ และก็มีอยู่หลายสำนักทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่คิดจะหลอกหลวง แต่เพราะมีความจำเป็น ในด้านที่ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก เพื่อการก่อสร้างและเพื่อความเจริญของสำนัก จึงจำเป็นต้องทำบางสิ่งบางอย่างออกมาจำหน่าย เพื่อให้มีรายได้ โดยไม่ได้เฉลียวใจว่า สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เหล่านี้แหละ คือเครื่องกีดขวางมิให้คนเข้าถึงสารประโยชน์อันแท้จริง ของการติดต่อทางวิญญาณ กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่แสดง ให้เห็นอย่างแจ่มแจ้งว่า โอบปาติกะมีจริง ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากมายในด้านทำให้คนเข้าถึงธรรม โดยเฉพาะก็คือการรู้แจ้งอริยสัจ เพราะการยอมรับความจริงในเรื่องนี้ จะทำให้เกิดความแน่ใจว่าตัวเราเป็นผลที่เกิด

มาจากวิญญานของตน ซึ่งในเมื่อรู้เช่นนั้นแล้ว ก็จะมีผู้จักแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ด้วยตัวเอง แทนที่จะมัวมาหวังพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องนั้นเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้ตระหนักถึงเรื่องนี้มานานแล้ว จึงได้พยายามกันเอาสิ่งที่มีมักจะทำให้คนงมงายนี้ออกไป ซึ่งถึงแม้เรื่องนี้ จะมีความจริงอยู่บ้าง แต่ในเมื่อมันเป็นเหตุทำให้คนเกิดความลังเลสงสัย เชื่อไม่ค่อยสนิท หรือบางคนที่เคยเห็นของจริงก็เชื่ออย่างหัวปักหัวปำออกนอกกลุ่มทางไปเช่นนี้ จึงนับว่ามีอันตรายมาก ข้าพเจ้ากล้ารับรองได้ว่า ถ้าหากคนทั้งหลายที่สนใจ ในเรื่องวิญญาน หรือเรื่องโอบปาติกะ **ถ้ายังมัวติดอยู่ในเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ แล้วจะไม่สามารถกำจัดความสงสัยในเรื่องนี้ให้หมดไปได้ มีแต่จะสร้างปัญหาให้เกิด ความลังเลสงสัยต่าง ๆ ไปอีกไม่มีสิ้นสุด** เหมือนกับคนตาบอด ซึ่งตนเองไม่เคยเห็นโลกภายนอกเลยตั้งแต่เกิดแต่ก็เป็นคนชอบซักถามถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตนเองไม่อาจจะพิสูจน์ได้ ใครบอกอะไรให้ก็เชื่อและจำเอาไว้ แล้วก็คิดสร้างปัญหาจากเรื่องที่ตนเองจำได้ออกไปเรื่อย ๆ ท่านลองคิดดู ปัญหามันจะเกิดขึ้นแก่เขามากมายสักเพียงไร

ข้าพเจ้าได้พูดมาบ่อยครั้งที่สุด จนผู้อ่านอาจจะรำคาญแล้วก็ได้ คือข้าพเจ้าขอร้องให้เชื่อและสนใจเรื่องนี้ให้อยู่ในวงแคบ ๆ คือให้อยู่ในขอบเขตที่สามารถจะเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง ด้วยปัญญาของตนเอง และต้องแจ่มแจ้งในเรื่องขั้นพื้นฐานเสียก่อน ส่วนเรื่องที่เป็นความแปลกประหลาดไม่น่าจะเป็นไปได้ เรื่องในทำนองนี้เมื่อได้ยินได้ฟังแล้วต้องทำใจเฉย ๆ อย่าปฏิเสธว่าไม่จริง แต่ก็อย่ายอมรับเอาเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าเป็นเรื่องจริง เพราะถึงอย่างไรเสียเมื่อเราไม่มีเครื่องมือที่จะพิสูจน์ได้ด้วยตัวเอง ถ้าขึ้นไปรับหรือปฏิเสธอย่างแข็งขันเข้า ก็มีแต่จะสร้างความสับสนอลหม่าน ให้เกิดขึ้นในจิตใจของตัว

อนึ่ง เมื่อพูดถึงความสนใจของคนทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะ เราก็อาจจะแบ่งได้เป็นสองพวกง่าย ๆ คือพวกหนึ่งเป็นพวกเชื่อง่าย มักจะเชื่อไปเสียทุกอย่างตามที่เขาบอก พวกนี้เป็นพวกมงาย และอีกพวกหนึ่งเป็นพวกที่ปฏิเสธไม่ยอมรับความจริงในเรื่องนี้เลย ถ้ามีใครมาถามเรื่องนี้ก็ปฏิเสธไปเลยว่า ไม่ใช่เรื่องในพระ

พุทธศาสนาบ้าง ไม่เกี่ยวกับความพันทุข์บ้าง เป็นเรื่องเพื่อฝึนคิดเอาเองบ้าง อะไรทำนองนี้ ทั้งสองพวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นพวกสุดโต่ง ไม่ใช่พวกเดินทางสายกลางข้าพเจ้าเคยแสดงหลักฐานไว้อย่างมากมายว่า เรื่องโอบปาติกะเป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ และตรัสด้วยว่า “ผู้ที่ไม่เชื่อว่าโอบปาติกะมีจริง เป็นมิจฉาทิฏฐิ” พุทธพจน์ที่มีน้ำหนักมากที่สุดในเรื่องนี้ก็คือ พระดำรัสที่ตรัสว่า “ถ้าหากพระองค์มิได้ทรงรู้เห็นเรื่องโอบปาติกะทั้งหลาย ด้วยญาณทัศนะคือทิพยจักขุโดยตลอดแล้ว พระองค์จะไม่ทรงปฏิญาณว่า พระองค์ได้บรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ แต่เพราะเหตุที่พระองค์ได้ ทรงรอบรู้เกี่ยวกับเรื่องโอบปาติกะเป็นอย่างดีทุกชั้นทุกประเภท เพราะฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงปฏิญาณว่า พระองค์ได้บรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ” ข้อความที่ว่ามีอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓ หน้า ๓๑๑ ผู้ที่ต้องการทราบรายละเอียด ขอให้อ่านจากหนังสือเรื่องผีและเทวดามีจริง เพราะในหนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมหลักฐานจากพระไตรปิฎกไว้อย่างละเอียด เพราะฉะนั้น

คนที่กล้าปฏิเสธเรื่องนี้จึงนับว่า ตนเองได้สร้างความหลงผิดให้แก่คนทั้งหลายเป็นอันมาก เป็นผู้บิดเบือนพุทธพจน์ เพราะเหตุที่ตนเองเข้าใจไม่ถึงเรื่องนี้ ส่วนพวกที่มงายเพราะเชื่อง่ายนั้น ก็มีอันตรายอยู่ตรงที่ทำให้ตัวเองหลงอยู่ในความมงายออกนอกกลุ่มนอกรทาง จนกระทั่งไม่อาจจะเข้าถึงสารประโยชน์ อันแท้จริงของเรื่องนี้

คำพูดที่เทพเจ้าองค์หนึ่งได้กล่าวไว้ในตอนต้นนั้นขอให้ผู้อ่านพยายามอ่านอย่างพิจารณาหลาย ๆ เที้ยว จนกว่าจะรู้สึกว่าได้เข้าใจแล้วท่านจะได้ข้อคิดซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันอย่างมาก สำหรับส่วนตัว ข้าพเจ้าถือว่า :-

ถ้อยคำเหล่านี้ เป็นข้อพิสูจน์ที่ชาวสะอาดบริสุทธิ์ที่แสดงให้เราทราบวาโอปปาทิกะมีจริง และทำให้เราต้องสำนึกอยู่เสมอว่า จิตใจหรือวิญญาณคือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราควรจะรักษาไว้ให้ดี อย่าให้มีความทุกข์ มีความชั่วเกิดขึ้น เพราะความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ภัยพิบัติต่าง ๆ สาเหตุใหญ่มันอยู่ที่ใจของเราเอง

โลกนี้จะถูกร้อนเป็นไฟ เพราะการเบียดเบียนกัน การประหัตประหารกัน การหลอกหลวงกัน หรือเพราะอะไรก็ตาม เราจะไม่เดือดร้อนเหมือนคนทั้งหลาย ถ้าหากเรายอมรับว่า ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิญญานจากวิบากของเราเอง

ความจริงเหล่านี้ข้าพเจ้าได้พยายามท่อมเททุกอย่างเพื่อที่จะให้คนทั้งหลายเข้าถึง เพราะการรู้แจ้งอริยสัจนั้น จะต้องเริ่มต้นด้วยการรู้แจ้งด้วยตัวเองว่า **ชีวิตเกิดขึ้นจากความต้องการของเรา (ตณฺหา โป โนภฺกวิกา) ตัวเราที่แท้จริง ก็คือตัวตนที่เป็นวิบาก ตัวตนอันนี้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง** เพราะฉะนั้น ถ้าหากในการกระทำทุกอย่างเรามีจุดมุ่งหมายที่จะสร้างจิตใจของเราให้สูงขึ้นด้วยคุณธรรมต่าง ๆ แล้ว เราจะไม่ประสบกับความผิดหวังเลย ไม่ว่าตลอดชีวิตของเราจะพบกับความผิดหวังนับครั้งไม่ถ้วนก็ตาม **เพราะผู้คิดจะสร้างจิตใจให้สูงขึ้น** ความผิดหวังก็คือบันไดที่จะช่วยให้ตัวเราก้าวขึ้นไปได้ โดยลำดับนั่นเอง ถ้าหากทุกครั้งที่ผิดหวังไม่หมดกำลังใจสามารถทำใจให้สบายได้ และ

คนที่ทำได้ก็คือคนที่รู้อย่างแจ่มแจ้งว่า **ความต้องการที่เป็นต้นหากับที่ไม่เป็นต้นหากมีลักษณะต่างกันอย่างไร และเห็นแจ้งแล้วว่าต้นหาก็คือต้นเหตุแห่งความทุกข์ การดับต้นหาเสียได้ คือพ้นความทุกข์** ผู้ที่รู้แจ้งเช่นนี้แล้วเขาจะมีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ ก็เพื่อต้องการจะแก้ไข ต้นหาของตัวเองให้ดีขึ้น และการแก้ไขต้นหานั้นก็ไม่มีทางอื่นที่จะทำได้ นอกจากจะต้องพยายามฝึกหัดให้มีคุณธรรมมากขึ้น และทั้งหมดนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อได้ยอมรับด้วยความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้วว่า โอบปาทิจะมีจริง เพราะความเข้าใจในเรื่องนี้เท่านั้น ที่จะช่วยให้เราค่อย ๆ ปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างที่ก่อให้เกิดความทุกข์โดยไม่มี ความกดดันเกิดขึ้นในภายใน ทั้งนี้ก็เพราะมองเห็นแล้วว่า **ทุกอย่างเกิดจากใจ** และการสร้างความคิดให้แก่จิตใจนั้นไม่เคยมีคำว่าผิดพลาดหรือล้มเหลวเพราะทุกครั้งที่เราทำจะต้องได้เสมอไม่มากก็น้อย และจะค่อย ๆ มองเห็นแจ่มแจ้งขึ้นโดยลำดับว่า ในเมื่อฐานะของจิตใจค่อย ๆ สูงขึ้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นวัตถุ ก็จะค่อย ๆ สมบูรณ์ขึ้น ซึ่งตัวอย่างในเรื่องนี้จะเห็นได้

ชัดที่สุดในโลกของโอบปาติกะ นี้แหละคือสังขรรวมหรือสภาวะประโยชน์อันแท้จริงของการศึกษาค้นคว้าในเรื่อง โอบปาติกะ

แต่อย่างไรก็ดี ถ้าคนทั้งหลายเชื่อแต่เพียงว่า ฝีมือ เทวดามี แต่ก็ไม่รู้จะไรมากไปกว่านี้ ความเชื่อแบบนี้ไม่มีประโยชน์อะไร ต่อเมื่อเราได้ศึกษาจนกระทั่งเข้าใจว่า ชีวิตของโอบปาติกะเกิดขึ้นได้อย่างไร โลกของ โอบปาติกะเกิดขึ้นมาได้อย่างไร จึงจะเกิดประโยชน์เพราะผู้ที่ยอมรับว่า “ทุกคนเมื่อตายจะต้องมีกายทิพย์ เกิดขึ้น ซึ่งเป็นกายที่เกิดจากวิญญูณ เกิดจากวิบาก มีอวัยวะครบถ้วน มีอินทริย์สมบูรณ์” นั้น ย่อมจะมีความแน่ใจว่า ตัวเรา คือร่างกายก็เป็นผลที่เกิดมาจากวิญญูณ เกิดมาจากวิบากเหมือนกัน ความเชื่อในลักษณะนี้เท่านั้น ที่เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง

การพิสูจน์ศพคุณสุทธิชัย ชินสุวพลา

คุณไพบูลย์ธรรม ซึ่งอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๓๓/๓ ถนนวิสุทธิกษัตริย์ กรุงเทพมหานคร เป็นเพื่อนสนิทกับคุณสุทธิชัย ชินสุวพลา ซึ่งได้ตกเครื่องบินถึงแก่กรรมที่เวียดนามใต้เมื่อไม่นานมานี้ คุณไพบูลย์เป็นคนไปรับเอาศพมา และก่อนที่จะรับมาทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ที่เก็บศพก็ได้แสดงหลักฐานต่าง ๆ ซึ่งทำให้คุณไพบูลย์แน่ใจว่า เป็นศพของคุณสุทธิชัยจริง แต่เนื่องจากสภาพของร่างกายเท่าที่เหลืออยู่ ไม่มีหลักฐานชัดเจน ที่ทำให้ฝ่ายครอบครัวและญาติพี่น้องแน่ใจว่า เป็นศพของคุณสุทธิชัย เพราะหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ได้แจ้งมานั้น บอกแต่สิ่งของต่าง ๆ ซึ่งค้นได้ในศพของผู้ตาย เช่น สมุดประจำตัว กระเป๋าตังค์ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นจึงเกิดปัญหาว่า จะเป็นศพของคุณสุทธิชัยจริงหรือไม่ ในฐานะที่คุณไพบูลย์ได้รู้จักกับข้าพเจ้ามานาน จึงได้มาถามถึงเรื่องนี้เพื่อว่าทางนี้จะมีข้อพิสูจน์อะไรบ้าง

เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบเช่นนี้แล้ว จึงได้ปรึกษาเรื่องนี้

กับพ่อฤๅษีว่า จะมีทางรู้ได้หรือไม่โดยอาศัยสมาธิด้วยการเพ่งดูจากศพ ท่านก็บอกว่าเรื่องนี้ไม่เคยทำมาก่อน แต่ก็ลองดู เพราะฉะนั้นในวันที ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๕ จึงนัดให้คุณไพฑูริย์มารับไปที่วัดพลับพลาไชย ซึ่งเป็นที่เก็บศพของคุณสุทธิชัยในขณะนั้น เมื่อไปถึงที่นั่นซึ่งเป็นเวลา ๑๘.๐๐ น. เศษ จึงได้ทำการพิธีจนโดยไม่ได้เปิดศพดู แต่ก็ให้คุณศรีเพ็ญนั่งอยู่ใกล้ ๆ กับหีบที่บรรจุศพ แล้วก็ให้เข้าสมาธิไปหาพ่อฤๅษี พ่อฤๅษี ก็ได้บอกให้คุณศรีเพ็ญอธิษฐานจิตถึงคุณสุทธิชัย หลังจากเข้าสมาธิไปประมาณ ๓ นาที ก็ปรากฏว่า คุณศรีเพ็ญ สะดุ้งทั้งตัว และมีอาการเหมือนกับจะมีวิญญาณ มาเข้าทรง แต่แล้วก็ไม่เข้า ทั้งนี้เพราะพ่อฤๅษีได้คอยป้องกันเอาไว้แล้วมิให้มีกรเข้าทรง เพราะเกรงจะเป็น อันตรายต่อสุขภาพ ในขณะที่คุณศรีเพ็ญสะดุ้งทั้งตัวนั้น ทุกคนซึ่งอยู่ในที่นั้นมีอยู่ ๕ คน รวมทั้งข้าพเจ้าด้วยต่างก็ได้เห็นปรากฏการณ์นี้ทุกคน เมื่อคุณศรีเพ็ญออกมาจากสมาธิแล้ว ก็ได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อเข้าสมาธิไปพบ พ่อฤๅษีแล้ว ท่านก็ได้สั่งให้ทำเหมือนดังที่กล่าวมา และ

เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว ข้าพเจ้าได้ซักถามท่านว่า ในตอนที่คุณศรีเพ็ญอยู่กับท่านนั้น ท่านได้เห็นอะไรบ้าง พอฤๅษีได้เล่าให้ฟังว่า ท่านเองเป็นคนอธิษฐานจิตว่า ถ้าศพนี้ เป็นของคุณสุทธิชัยจริง ก็ขอให้วิญญาณของคุณสุทธิชัยมาปรากฏ ท่านบอกว่า **พออธิษฐานเสร็จก็ได้เห็นแสงพุ่งมาจากคุณสุทธิชัย ตรงมายังร่างของคุณศรีเพ็ญ เพราะเหตุนี้คุณศรีเพ็ญจึงได้มีอาการสะดุ้ง** และถ้าหากไม่รีบปลุกให้ตื่นจากสมาธิ วิญญาณของคุณสุทธิชัยก็จะมาเข้าทรงจริง ๆ แต่จะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ เพราะอันตรายมีมาก

จากเรื่องที่ท่านเล่าให้ฟังนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสงสัยหลายอย่าง โดยเฉพาะก็คือได้เรียนถามท่านอีกว่า ถ้าสมมติว่า เราไปเพ่งชากศพเพื่อที่จะค้นหาวิญญาณของเจ้าของศพแต่บอกชื่อผิด จะมีอาการเกิดขึ้นอย่างนี้หรือไม่ ท่านบอกว่าไม่มีแน่ ต่อเมื่อชื่อที่เราอธิษฐานตรงกับศพจึงจะมีปฏิกิริยาออกมา ทั้งนี้ก็เพราะว่า โดยธรรมดา คนที่ตายในลักษณะอย่างนี้ซึ่งเป็นการตายโดยกะทันหัน ความรักความผูกพัน ความยึดถือเป็นเจ้าของ

ที่มีต่อร่างกายของตัวนั้นมีมากที่สุด และถ้าหากไม่มีสาเหตุอื่นที่ทำให้ตัวเองต้องไปอยู่ในที่อื่น คนที่ตายด้วยอุบัติเหตุหรือถูกฆ่าตาย วิญญาณของเขา หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ คนที่ตายซึ่งเดี๋ยวนี้อยู่ในสภาพเป็นโอบปาติกะ นั้นจะวนเวียนอยู่กับซากศพของตัว และด้วยเหตุนี้เองคนที่ตายด้วยอุบัติเหตุ หรือถูกฆ่าตายจึงมักจะมีเรื่องเล่าในทำนองว่า มีคนเห็นวิญญาณของคนที่ตายวนเวียนอยู่แถวนั้น

การพิสูจน์ในเรื่องนี้ นับว่าเป็นงานชิ้นใหม่ที่เพิ่งจะกระทำเป็นครั้งแรก จะผิดหรือถูกแค่ไหน จะต้องอาศัยการค้นคว้าต่อไปอีก จะต้องมีการประสบการณ์มากกว่านี้ เพียงแค่รายละเอียดและทำโดยวิธีดังที่กล่าวมา ยังไม่พอ ที่จะทำให้คนทั้งหลายเชื่อได้อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นทางที่ดีจะต้องมีการเปรียบเทียบกับรายอื่น ๆ จนกว่าจะได้หลักฐานแน่นอนว่า ในกรณีที่เราไม่ทราบว่าเป็นศพของใครนั้น เมื่อต้องการจะรู้เราก็ใช้วิธีเพ่งอธิษฐานจิตจากศพ ซึ่งถ้าหากชื่อกับศพเป็นคนคนเดียวกันแล้วเป็นต้องมีปฏิภิกิริยาทุกครั้ง และเห็นแสงพุ่งมา

ผู้ที่ตัวเป็นสื่อในการเข้าทรง ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าแสงนั้น จากคนที่เป็นเจ้าของ
 ซากศพ หรือไม่เช่นนั้น ก็เห็นเจ้าของศพมาปรากฏให้เห็นที่ศพของเขา
 ถ้าทำได้เช่นนี้ก็นับว่า เราได้ค้นพบวิธีการใหม่ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่าง
 มากในการที่จะติดตามหาบุคคล ที่เป็นเจ้าของวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาได้
 ใช้มานาน

อนึ่ง ในหนังสือเรื่อง **การติดต่อวิญญาณ** โดย **เอสเทลล์
 โรเบิร์ตส์** ก็มีการกล่าวถึงเรื่องในทำนองคล้ายคลึงกันนี้ กล่าวคือ ถ้า
 ของหายแต่ต่อมาภายหลังเราได้ของนั้นคืนมา แต่ไม่ทราบว่าเป็นคน
 เอาไป ผู้ที่มีความชำนาญในการแตะต้องสิ่งของ เมื่อเอามือไปจับแล้ว
 เข้าสมาธิอธิษฐาน ก็จะรู้ได้โดยไม่ยากกว่าใครเป็นคนเอาไป เพราะพลัง
 ของจิตของคนที่มาจับต้องสิ่งของนั้นยังคงมีอยู่ที่วัตถุนั้น เพราะฉะนั้น
 จึงสามารถที่จะทราบได้ว่าใครเป็นคนเอาไป แต่เรื่องนี้เพียงแต่อ่านพบใน
 หนังสือ ยังไม่เคยทดลอง เพราะฉะนั้นจึงยังไม่ทราบแน่ชัดว่าจะเป็นไปได้
 จริงหรือไม่ แต่อย่างไรก็ดี ต่อมาคืนวันที่ ๑๕ กรกฎาคม คุณไพบูลย์ธรรม
 ก็ได้โทรศัพท์

มาบอกว่า วันนี้ทางโรงพยาบาลตำรวจได้เอาศพไปทำการพิสูจน์อีกครั้ง คราวนี้ยืนยันได้อย่างแน่นอนว่า เป็นศพของคุณสุทธิชัยจริง เป็นอันว่าการพิสูจน์โดยวิธีทางสมาก็ใช้ได้เหมือนกัน

วิญญาณไม่ตาย

*ในหนังสือเรื่อง **ชีวิตหลังจากตาย** (โลกทิพย์ ภาค ๔) ซึ่งเขียนโดย ท่านโยคีรามจักร มีข้อความอยู่ตอนหนึ่งว่า “**วิญญาณ (Spirit) ไม่เคยเกิดและไม่เคยตาย ไม่มีเวลาไหนที่วิญญาณไม่ดำรงอยู่ การเริ่มต้น และที่สุดเป็นเพียงความฝันเท่านั้น วิญญาณดำรงอยู่โดยไม่เกิดไม่ตายและไม่เปลี่ยนแปลง ความตายไม่สามารถทำให้วิญญาณกระทบกระเทือนได้ นอกจากจะทำให้เกิดความกระทบกระเทือนแก่บ้านที่เป็นที่อาศัยของวิญญาณ (คือร่างกาย) เท่านั้น**

*วิญญาณ ฉบับที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๕

ข้อความที่กล่าวนี้ ท่านโยคีรามจักร ได้อ้างมาจาก "หนังสือของ ท่านเซอร์ เอ็ดวิน อาร์โนล ผู้เขียนเรื่องพุทธประวัติ และท่านได้กล่าวว่า ท่านเซอร์เอ็ดวินได้ ข้อความอันนี้มาจากในคัมภีร์ภควัทคีตา

เป็นอันว่า ข้อความที่อ้างมานี้ก็คือ มติของศาสนาพราหมณ์ และ ท่านเซอร์ เอ็ดวิน อาร์โนล ซึ่งถึงแม้จะได้เรียนพระพุทธรศาสนา มาอย่างมาก แต่ก็มีความเห็นในเรื่องวิญญาณอย่างเดียวกับของศาสนาพราหมณ์ ท่านโยคีรามจักร เดิมที่เดี่ยเป็นชาวอเมริกันชื่อว่า วิลเลียม วอล์คเคอร์ แอทคินสัน ภายหลังท่านได้ไปศึกษาศาสนาและปรัชญาต่าง ๆ ของอินเดีย ซึ่งรวมทั้งได้ศึกษาในทางพุทธศาสนาด้วย และต่อมาก็ได้บวชเป็นโยคี อยู่ในอินเดีย ได้เขียนหนังสือไว้หลายเล่ม ตัวท่านเองได้ตายจากโลกมนุษย์มาเกิดเป็นโอปปาติกะได้ ๖๐ กว่าปีแล้ว ท่านผู้นี้แหละที่ได้ช่วยเพ่งในเวลาที่ข้าพเจ้าเขียนหนังสือเกือบจะทุกเรื่อง และเป็นผู้ที่ช่วยตอบปัญหาต่าง ๆ ลงในแว่วเสียงสวรรค์และในคอลัมน์ตอบปัญหา ท่านได้มาช่วยเหลือข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้าเริ่มจับอ่านหนังสือของท่าน เมื่อ ๔-๕ ปีมาแล้ว และส่วนมากท่านจะอยู่กับ

ข้าพเจ้าเสมอ ไม่ว่าจะข้าพเจ้าจะไปไหน โดยเฉพาะเวลาไปสอน หรือไป
ปาฐกถาท่านได้มาใกล้ชิดกับเทพเจ้าที่รู้พุทธศาสนาอย่างดี เช่น **หลวง
พ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต)** เป็นต้น และได้ยินได้ฟังข้าพเจ้าสอน
อยู่เสมอ แนวความคิดของท่านซึ่งแต่เดิมก็เป็นของพราหมณ์ แต่มาใน
ปัจจุบัน ท่านจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ ท่านจะเห็นได้จากบทความ
ต่าง ๆ หรือคำตอบต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเขียนเพราะโดยส่วนใหญ่ท่านเป็นผู้
อยู่เบื้องหลังการเขียน ของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น ในเมื่อข้าพเจ้าได้พิมพ์
หนังสือ **ชีวิตหลังจากตาย** ของท่านออกเผยแพร่ และมีข้อความใน
ทำนองที่ขัดกับหลักพุทธศาสนาเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงได้กราบเรียนถามท่าน
ว่า จะยืนยันในมติเดิมตามที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้หรือว่าจะเปลี่ยนใหม่
ท่านได้ตอบดังนี้ :-

เดี๋ยวนี้ท่านเข้าใจเรื่องวิบาก และเรื่องวิญญานในพุทธศาสนาดี
ขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ฉะนั้นเดี๋ยวนี้ท่านจึงไม่ได้มีความเห็นยืนยันตามมติ
นั้น แต่ท่านก็ให้ข้อคิดเห็นว่า คนที่จะเข้าใจเรื่องความว่าง เรื่องนิพพาน
ในพุทธศาสนา และสามารถที่จะปฏิบัติก้าวหน้าไปได้เรื่อย ๆ

นั่น จำเป็นจะต้องเข้าใจถึงคำว่า **“วิญญูณไม่ตาย”** **“ตัวเราจะมีอยู่เสมอในเมื่อเราต้องการจะอยู่”** แต่คำว่า *ไม่ตาย* ในที่นี้ไม่ใช่หมายถึง *วิญญูณ ไม่ตาย* ในลักษณะที่เป็น *สัสสตทิวฐิ* คือเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล ไม่มีการเกิดดับและเกิดใหม่ เหมือนอย่างมติในพุทธศาสนา เพราะถ้าหากไม่ยอมรับความจริงในเรื่องนี้แล้ว ความกดดันซึ่งเป็นภัยอย่างใหญ่หลวง ต่อการละตัณหา ต่อการเข้าถึงความว่างนั้น จะไม่มีทางหมดไปจากสันดานได้เลย การเข้าใจเรื่องวิญญูณไม่ตายตามมติของพรหมณ์นั้น ก็มีประโยชน์อยู่มาก เพราะทำให้มองเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องละชั่ว และทำดีด้วยความสมัครใจของตนเอง และสามารถที่จะมีศีลธรรมเกิดจากตัวเองได้ แต่ก็เป็นภัยตรงที่ว่า トラบไตที่ยังยึดถือว่า *วิญญูณไม่ตาย* ในความหมายที่เป็น *สัสสตทิวฐิ* จะไม่มีการละสักกายทิวฐิได้เลยไม่มีทางที่จะเข้าถึงความว่าง หรือนิพพานได้เลย

คำว่า **“วิญญูณไม่ตาย”** ในความหมายของพุทธศาสนาที่ว่า *เด็ยวันน์* ท่านเข้าใจดีแล้วนั้น ก็คือ **“トラบไตที่เรายังต้องการที่จะมีชีวิต มีตัวตน ยังอยากที่จะเป็นอะไร**

หรืออยากที่จะได้อะไร วิญญาณจะต้องมีอยู่ตลอดเวลา คือถึงแม้จะดับ แต่แล้วก็ต้องเกิดขึ้นอีก ซึ่งวิญญาณที่ เกิดใหม่ ไม่ใช่ วิญญาณอันเก่า แต่ก็สืบเนื่องมาจากอัน เก่า เหมือนต้นไม้ที่เกิดใหม่ แม้จะเหมือนต้นเดิม แต่ ไม่ใช่ต้นเดิม เพราะต้นไม้ทุกอย่าง ย่อมเกิดจากเมล็ดของมัน และเมล็ดของมันก็เกิดมาจากต้นของมัน คำว่า วิญญาณไม่ตายดังที่กล่าวนี้ ในความหมายที่ถูกต้องก็คือ วิญญาณมีการเกิดดับและเกิดใหม่อยู่เสมอตลอดเวลา トラบเท่าที่ ตัดหายยังมีอยู่ในสันดานและวิญญาณจะดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าหากเรา พยายามปฏิบัติแต่ความดีอยู่เสมอ หมั่นฝึกสมาธิหมั่นเจริญวิปัสสนาอยู่ เสมอ การเข้าใจเรื่องวิญญาณแบบนี้เท่านั้นที่จะทำให้ละสักกายทิฏฐิได้ ทำให้บรรลุดังนิพพานได้ เพราะการบรรลุดังนิพพานนั้นจะเป็นไปได้ก็ ต่อเมื่อมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของว่างเปล่า ไม่มีจริง แม้กระทั่ง ตัวตนคือวิญญาณที่ว่าไม่ตายนี้ก็ไม่จริง และคนเราจะเข้าถึงความจริง ได้อย่างสมบูรณ์ ก็ต่อเมื่อสามารถทำให้เป็นอิสระจากอารมณ์และ จากความรู้สึกนึกคิดได้ทุกอย่าง ท่านบอกว่าเดี๋ยวนี้ ท่านมีความเห็น แบบนี้

อันที่จริง การศึกษาเรื่องวิญญาณตามลัทธิศาสนาพราหมณ์ หรือตามลัทธิศาสนาคริสต์หรือศาสนาอิสลามก็ตาม เราจะเห็นถึงประเด็นที่แตกต่างระหว่างศาสนาเหล่านี้กับศาสนาพุทธ ก็ตรงที่คำว่า **วิญญาณไม่ตาย** ในความหมายของพุทธศาสนานั้นมีเงื่อนไข กล่าวคือ ถ้าต้นหายังมีอยู่ วิชาาก็ต้องมี เมื่อวิชาามี วิญญาณก็ต้องเกิดอีก เมื่อวิญญาณเกิดอีก นามรูปก็เกิดอีก เมื่อนามรูปเกิดอีก ก็เป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาณอีก วิญญาณจะมีอยู่ตลอดไปไม่ดับสูญ ก็โดยมีเงื่อนไขดังที่กล่าวมา และ อีกประเด็นหนึ่งก็คือ ผู้ที่จะบรรลุถึงนิพพานได้จะต้อง มองเห็นว่า **วิญญาณที่ไม่ตายนั้นก็ไม่มีจริง** เพราะสิ่งใดมีการเกิด สิ่งนั้นก็ต้องมีการดับ สิ่งใดดับได้ สูญสิ้นได้ หหมดไปได้ สิ่งนั้นย่อมไม่มีตัวตนของมันที่แท้จริง เงื่อนไขของวิญญาณดังที่กล่าวมานี้ ในลัทธิศาสนาอื่นไม่มีเลย ด้วยเหตุนี้ตรารบไคที่ยังเป็นสัสสตทิวฐิอยู่ ก็จะไม่บรรลุถึงนิพพานไม่ได้เลย เป็นอันขาด

อนึ่ง ตามลัทธิศาสนาพราหมณ์ที่สอนกันมานานว่า วิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่ตาย ก็เพราะผู้ที่เป็นศาสดาสอน

ศาสนานี้เป็นผู้ที่สามารถระลึกชาติได้ และมีตาทิพย์ด้วยความสามารถสองอย่างนี้ทำให้มองเห็นชีวิตหลังจากตาย และชีวิตก่อนที่จะมาเกิด และเมื่อพิจารณาดูแล้วก็จำได้ว่าเป็นคน ๆ เดียวกัน ถึงแม้แต่ละชาติจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไม่เหมือนเดิม แต่ก็ยังจำได้ว่าเป็นคนคนเดียวกันหรือเป็นวิญญาณอันเดียวกัน ไม่ว่าจะนึกย้อนหลังไปไกลสักเพียงใดก็ยังคงมองเห็นอยู่ว่า วิญญาณไม่ตาย ตายแต่ร่างกายเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพราะความคิดไม่ละเอียด มองไม่เห็นการเกิดดับและเกิดใหม่ของวิญญาณ ซึ่งเป็นไปอย่างถี่ิบ มองไม่เห็นกฎของปฏิเสธสมุบาทที่ควบคุม การเกิดดับของวิญญาณ และเพราะเหตุที่ยังเป็นสัสสตทิฐิอยู่จึงไม่อาจจะบรรลุถึงนิพพาน ซึ่งเป็นภาวะอันเดียวที่จะให้ความรู้อย่างแจ่มแจ้ง และละเอียดถี่ถ้วนถูกต้องตามความเป็นจริง ศาสดาเหล่านั้นมีแต่ความรู้ในเรื่องการระลึกชาติและมีตาทิพย์เท่านั้น ความรู้แจ้งในเรื่องอริยสัจ ไม่มี เพราะเหตุนี้จึงได้ยืนยันตลอดมาว่า วิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่ตาย ดังที่ได้ อธิบายมา

อนึ่ง ในหนังสือเรื่อง **ชีวิตหลังจากตาย** นั้น ในหน้า ๒๒ ได้มีข้อความอีกตอนหนึ่งว่า :-

ในอาณาเขตอันกว้างขวางและลึกซึ้งของจิตใจที่เราเรียกกันว่า จิตใต้สำนึก (Sub-conscious) และเหนือสำนึก (Super-conscious) นั้นเองเราจะหาพบความจริง อันเป็นมูลฐานของสากลจักรวาลได้ ซึ่งความจริงดังกล่าวนั้นจะมีหลักใหญ่ ๆ อยู่ ๒ ประการ ดังต่อไปนี้คือ

๑. มีอำนาจสากลอันสูงสุด (Supreme Universal Power) อยู่ภายใต้โลกอันเต็มไปด้วยปรากฏการณ์ของเรานี้อยู่ อำนาจดังกล่าวนี้อยู่เบื้องหลังโลกเรานี้ และเป็นสาเหตุที่ทำให้ปรากฏการณ์ของโลกเราในรูปต่าง ๆ นี้ ดำเนินไปได้เรื่อย ๆ

๒. ตัวตนที่แท้จริง (Real Self) นั้นมีสภาพที่ไม่ตาย ซึ่งอันนี้ก็หมายถึงสภาพที่อยู่ภายในใจอันเป็นสภาพที่ไฟไม่สามารถเผาให้ไหม้ได้ น้ำก็ท่วมไม่ได้ ลมก็พัดไปไม่ได้ คืออะไร ๆ ก็ทำลายไม่ได้เลย

ข้อความที่อ้างมานี้ ก็ได้กราบเรียนถามท่านแล้วว่า

อำนาจสูงสุดที่ท่านพูดถึงนี้หมายถึงอะไร ท่านก็บอกกว่า ตามความเข้าใจเกี่ยวนี้หมายถึง กฎแห่งกรรมนั่นเอง แต่ในสมัยที่ท่าน ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น อำนาจสูงสุดนี้หมายถึง พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ตามลัทธิศาสนาพราหมณ์ ซึ่งถือว่ามีพระพรหมเป็นผู้สร้างโลกและสิ่ง ทั้งปวงในโลก ในสมัยนั้นท่านยังไม่เข้าใจเรื่องพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง จึงไปติดอยู่ในเรื่องอัสติตาหรืออาตมัน และปรมาตมัน ซึ่งก็เป็นเรื่องที่มี เหตุผลน่าเชื่อถืออยู่มาก และความเชื่อในสิ่งเหล่านี้ก็มีประโยชน์มากมาย แต่ถ้าเข้าใจเรื่องวิญญานและกฎของกรรม ของพุทธศาสนาอย่าง ลึกซึ้งแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องไปเชื่อแบบนั้น เพราะความเชื่อในเรื่องกฎของกรรมตาม หลักของพุทธศาสนาก็ให้ผล อย่างเดียวกันกับความเชื่อในแบบพราหมณ์ และยิ่งไปกว่านั้นจะไม่ ยึดมั่นในเรื่องอัสติตาและในเรื่องปรมาตมันแบบพราหมณ์ เพราะทราบได้ ที่ยังเชื่อว่ามีอัสติตาที่เที่ยงแท้ยั่งยืนจะละตัณหาไม่ได้ โดยเฉพาะ คือตัณหาในชั้นละเอียด และเมื่อละตัณหาไม่ได้ อุปาทานก็ละไม่ได้ และ เมื่อละตัณหาอุปาทาน

ไม่ได้ ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้แจ้งสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง เพราะถึงอย่างไรจิตใจในเมื่อยังถูกรอบงำด้วยตัณหาอุปาทานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่ ก็อดที่จะสร้างความหลงผิด ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งให้เกิดขึ้นได้เสมอ และที่สำคัญที่สุดก็คือ เมื่อยังรู้สึกว่อดีตของเรามีอยู่จิตก็จะว่างอย่างสมบูรณ์ไม่ได้ ถึงแม้จะว่างจากอารมณ์ภายนอก แต่ความกอดตันจากภายในก็ยังต้องมี และเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไม่อาจที่จะเข้าถึงความสงบอันประณีต ซึ่งเป็นความสงบในชั้นโลกุตตระได้ ด้วยการเข้าถึงความสงบอันนี้เท่านั้น คนเราจึงจะรู้แจ้งสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง และในเมื่อตัวเองเข้าถึงภาวะอันนั้น ก็ย่อมจะรู้จักแนวทางที่จะสอนคนอื่น ให้มีความก้าวหน้าในทางวิญญูณได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมแก่กาลเทศะ คือความคิดจะพัฒนาไปในทางที่จะอำนวยประโยชน์ ให้แก่คนในโลกมากขึ้นโดยลำดับ จะเป็นผู้นำทางวิญญูณที่ไม่พาสาวกให้เดินหลงทางเป็นอันขาด เพราะเหตุนี้การเข้าถึงความว่างอันสมบูรณ์ การเข้าถึงความสงบอันประณีต จึงเป็นภาวะที่สูงสุดยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

การถึงพระผู้เป็นเจ้าของ หรือการรู้จักพระผู้เป็นเจ้าของเป็นอย่างดีนั้น ในเมื่อเรา
เข้าใจเรื่องพุทธศาสนาแจ่มแจ้งแล้ว เราก็มองเห็นได้โดยไม่ยากกว่า
ที่แท้จริงก็คือการเข้าถึงกฎของกรรม หรือเข้าใจกฎของกรรมอย่างแจ่ม
แจ้งนั่นเอง ท่านบอกว่า ท่านรู้สึกดีใจที่ท่านได้มีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่อง
ในหนังสือที่ท่านเขียนเอาไว้ เพราะฉะนั้น จึงขอให้ผู้อ่านทั้งหลายโปรด
เข้าใจตามที่ท่านแก้ไขใหม่ ดังที่กล่าวมานี้

การติดต่อวิญญาน

*การติดต่อกับวิญญาน โดยปกติมีอยู่ ๓ วิธีด้วย กัน คือ :-

๑. การเชิญลงถ้อย
๒. การเข้าทรง
๓. การเข้าสมาธิไปติดต่อ

*วิญญาน ฉบับที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖

ใน ๓ วิธีนี้ การเชิญลงถ้วย เป็นวิธีที่เล่นกันได้โดยไม่ยาก คนที่มีตัวเป็นสื่อขนาดพอสมควรก็อาจจะทำได้ แต่ก็เป็วิธีที่ไม่ค่อยจะแพร่หลายในปัจจุบัน เพราะรู้สึกว่าเป็นวิธีที่ง่ายเกินไป ไม่ค่อยมีปาฏิหาริย์ และมักจะทำให้สงสัยว่า คนเล่นใช้ศิลปะเอามือดันกันไปเอง และเป็นวิธีที่กว่าจะได้คำตอบก็ช้ามาก เพราะถ้วยจะต้องเลื่อนไปตามตัวอักษรแต่ละตัว กว่าจะประสมเป็นคำออกมาได้จึงช้า และที่สำคัญที่สุดก็คือคนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเหตุผลว่า ถ้วยมันเลื่อนไปได้อย่างไร และคำว่าเชิญลงถ้วยนั้น หมายความว่า วิญญาณเข้าไปอยู่ในถ้วยแล้ว บังคับให้ถ้วยเลื่อนอย่างนี้หรือ หรือว่าเป็นเพราะอะไร

เรื่องผีถ้วยแก้วที่เป็นจริงมีอยู่ แต่การที่จะเล่นเรื่องนี้ ถ้าหากไม่มีการทดสอบกันให้ดีแล้ว ก็อาจจะถูกหลอกได้ง่ายที่สุด และการทดสอบที่ว่านี่คือ **ต้องมีใครคนใดคนหนึ่งที่มีความสามารถเข้าสมาธิไปได้** เมื่อมอง อะไรดีไร่ เห็นว่ามีวิญญาณหรือโอบปาติกะที่เชิญมาอยู่ในที่นั้น จึง จะเชื่อถือได้ แต่ถึงกระนั้น ก็จะต้องรู้ถึงความจริงอีก อย่างหนึ่งว่า พวกโอบปาติกะทั้งหลายไม่ใช่ว่าจะรู้อะไร

วิเศษไปเสียทุกอย่าง และไม่ใช่จะเข้าใจอะไรถูกไปทุกอย่าง เพราะพวกโอบปาติกะทั้งหลายก็ไปจากมนุษย์ความรู้มีนิสัยใจคอไปจากมนุษย์หมายความว่า เมื่อตอนเป็นมนุษย์อยู่ เคยมีความรู้ความสามารถอย่างไร มีนิสัยใจคออย่างไร เมื่อตายไปเกิดเป็นโอบปาติกะ ก็คงมีความรู้ความสามารถมีนิสัยใจคอเหมือนเดิม ซึ่งบางพวกก็อาจจะไปเพิ่มเติมหรือเปลี่ยนแปลงนิสัยของตนเองได้บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะอยู่ในรูปเดิมไปจนตลอดอายุขัย แต่คนทั้งหลายที่สนใจในเรื่องเหล่านี้มักจะสร้างความหวังเกินกว่าเหตุ และมักจะคิดว่าพวกโอบปาติกะทั้งหลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น แม้กระทั่งคนธรรมดาสามัญ หรือคนชั่วเหล่าเมายาที่ตายไปแล้ว ถ้าหากติดต่อก็ได้ ก็มักจะให้ความเคารพเป็นพิเศษและเป็นทีเกรงกลัวต่าง ๆ ซึ่งความเป็นจริงแล้ว พวกโอบปาติกะชั้นนี้ไม่มีอะไรดีไปกว่าตอนที่เขาเป็นมนุษย์อยู่ นี่คือความมงมายของคนส่วนใหญ่ที่ไม่รู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้

ส่วนปัญหาที่ว่าถ้ายเลื่อนไปได้อย่างไร ปัญหาข้อนี้เคยอธิบายไว้แล้วใน **หนังสือวิญญูณฉบับปี ๒๕๐๘**

ในหนังสือ **ผีและเทวดามีจริง** ก็ได้เคยอธิบายเอาไว้แต่ที่นำมากล่าวไว้ในที่นี้อีก ก็เพราะในขณะนี้คนที่สนใจในทางนี้มีมากขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่เต็มไปด้วยความมกมายมักจะเชื่ออะไรเกินความพอดี

การติดต่ออีกวิธีหนึ่งที่เรียกว่า **การเข้าทรง** อันนี้ก็เหมือนกัน ในปัจจุบันแพร่หลายมากจริงๆ คนที่สนใจเรื่องนี้มีตั้งแต่นักชั้นธรรมดาที่มีการศึกษาน้อย จนกระทั่งผู้ที่มีความรู้ได้ปริญญาสูง ๆ อันที่จริงมันเป็นยุคของวิญญูณ เพราะความเจริญในด้านวัตถุกำลังเป็นอันตรายต่อโลกอย่างมากมาย คนทั้งหลายจึงได้พยายามแสวงหาที่พึ่ง เพราะรู้ว่าเรื่องของวัตถุนั้นช่วยได้ไม่เท่าไรนัก จึงได้หันมาสนใจในทางนี้กันมาก และในเมื่อหันมาสนใจทางนี้แล้ว บางคนก็ให้เห็นข้อเท็จจริงที่เชื่อถือได้ เพราะสามารถพิสูจน์ได้ ก็เลยเชื่ออย่างฝังหัว คนทรงบอกอย่างไรก็เชื่อหมดทุกอย่าง โดยที่ไม่ทราบข้อเท็จจริงว่า การเข้าทรงที่เป็นจริงนั้นมีลักษณะอย่างไร และไม่รู้ว่ แม้คนทรงที่เคยติดต่อกับวิญญูณได้จริง ๆ แต่ก็อาจจะติดต่อได้จริง ๆ ไม่กี่ครั้ง ต่อมาภายหลังก็มัก

จะเป็นเรื่องที้ออกมาจากจิตไร้สำนึกของตัวเอง แต่คนดูทั้งหลายแยกไม่
ออกว่าเรื่องไหนจริงหรือไม่จริง คนที่สนใจในทางนี้ ถ้าลงว่าเคยเชื่อกัน
มาแล้ว ก็มักจะเชื่อกันตลอดไป นี่คืออันตรายอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าเคยพูดมาบ่อยครั้งว่า การเข้าทรงที่แท้จริงนั้นหาดูได้
ยากมาก เพราะการเข้าทรงที่สมบูรณ์คือ คำพูดทุกคำออกมาจาก
วิญญาณของผู้ที่มาเข้าทรงจริง ๆ ไม่ได้ออกมาจากจิตไร้สำนึกของคน
ทรงเลย ในกรณีอย่างนี้โปรดจำไว้ให้ดีว่า **คนทรงจะต้องหมด
ความรู้สึก ไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่น้อย เหมือนกับคนที่นอนหลับ
สนิทแล้วละเมอออกมา** แต่ถึงกระนั้นเราก็ควรจะทดสอบให้แน่นอนอีก
ว่า ในเวลาที่มีวิญญาณของผู้ใดผู้หนึ่งมาเข้าทรงนั้น มีข้อเท็จจริง
อะไรบ้างที่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่าได้มีวิญญาณมาเข้าทรงจริง เราจะไป
เชื่อแต่เพียงว่าเมื่อคนทรงหมดความรู้สึกแล้ว พูดอะไรออกมาก็เชื่อถือทั้ง
นั้น เพียงเท่านี้ไม่พอ ข้าพเจ้าเคยแนะนำว่า ก่อนที่เราจะเชื่อคนทรงผู้ใด
เราควรจะได้ทำการพิสูจน์เสียก่อน และวิธีพิสูจน์ที่ง่าย ๆ ที่จะทำให้รู้แน่
ว่าเป็นการเข้าทรง

จริง ๆ ซึ่งจะทำให้ได้โดยไม่ยาก ก็คือเชิญโอบปาติกะหรือวิญญานในสมัยที่เป็นมนุษย์เคยเป็นฝรั่งบ้าง เป็นแขกบ้างเป็นจีนบ้าง ให้มาเข้าทรงแล้วให้พูดภาษานั้น ๆ ออกมาตามที่ตัวเองถนัด ถ้าปรากฏว่าคนทรงคนเดียวทันเวลาเข้าทรงสามารถพูดได้หลายภาษาได้อย่างชัดเจนถูกต้อง มีผู้ชำนาญในภาษานั้น ๆ รับรอง ถ้าทำได้แบบนี้ ก็เชื่อถือว่าคนทรงสามารถติดต่อกับวิญญานนั้น ๆ ได้จริง แต่ทั้งนี้จะต้องสืบดูให้รู้แน่เสียก่อนว่า คนทรงไม่รู้ภาษานั้น ๆ เลย สมมติว่าเราทดสอบได้ข้อเท็จจริง ชนิดนี้ออกมา แต่ถึงกระนั้นก็อย่าเชื่อทุกครั้ง เพราะคนทรงอาจจะเสื่่อมได้ และข้อที่ควรระวังอย่างมากที่สุดก็คือ **คนทรงส่วนมากเมื่อเข้าทรงบ่อย ๆ ก็จะติดเหมือน ถูกอัดไว้ด้วยเทป** กล่าวคือในจิตไร้สำนึก จะมีอำนาจจิตของโอบปาติกะที่มาเข้าทรงฝังอยู่โดยไม่รู้สึกรู้ตัว ต่อมาภายหลังเมื่อทำพิธีเชิญวิญญานของใครก็ตาม ให้มาเข้าทรงอีก คนทรงก็จะทำไปอย่างซื่อสัตย์ ไม่ได้ตั้งใจหลอก แต่ครั้งแล้วจากอำนาจจิตที่ฝังอยู่ในจิตไร้สำนึกนั้น ก็จะสามารถทำให้คนทรงแสดงกิริยาท่าทางและพูด

ออกมาได้เหมือนกับมีวิญญาณของผู้นั้นมาเข้าทรงจริง ๆ แต่สำหรับในกรณีเช่นนี้ จะสังเกตได้โดยไม่ยากเลยกล่าวคือ ถ้าหากคนทรงคนไหนสามารถเข้าทรงได้ทั้งวันทั้งคืน ติดต่อกันไปเป็นเวลานาน ๆ เช่นนี้ ก็ขอให้เข้าใจเถิดว่า มันเป็นการเข้าทรงที่ออกมาจากจิตไร้สำนึก เพราะการเข้าทรงที่แท้จริง คนทรงจะทำอยู่ได้ไม่นานโดยมากก็ประมาณ ๑ ชั่วโมง หรืออาจจะนานกว่านั้นเล็กน้อย แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่ทั้งวันแน่ ๆ เพราะการเข้า ทรง คือการสะกดจิต ผู้ที่เป็นคนทรงได้ถูกบังคับด้วยอำนาจจิตของอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เกิดการขัดแย้งระหว่างจิตของตนกับจิตของผู้ที่มาอาศัยร่างชั่วคราว ขอได้โปรดจำไว้ว่าจิตไร้สำนึกนั้น โดยปกติมันทำหน้าที่ควบคุมการทำงานทุกอย่างภายในร่างกาย ฉะนั้น ในเมื่อมีอำนาจอย่างอื่นเข้ามาแทรกแซงการขัดแย้งจึงต้องมีซึ่งจะเห็นได้จากปฏิกิริยาที่แสดงออกเช่นตัวสั่น หรือในบางรายก็ถึงกับเดินผาง ๆ อย่างนี้เป็นต้น

คนทรงที่สมบูรณ์นั้น จะต้องเป็นคนที่มีความอดทนอย่างน้อย จะต้องสามารถหลับในสมาธิได้ จึงจะเชื่อถือได้

แต่ก็อาจจะมีได้สำหรับบางคน ซึ่งเข้าสมาธิถึงขั้นนี้ไม่ได้ แต่ก็อาจจะมีวิญญานมาเข้าทรงได้ แต่ถึงกระนั้นก็จะสังเกตได้ว่า **ผู้นั้นจะต้องหมดความรู้สึกตัวจริง ๆ ตัวเองพูดอะไร หรือทำอะไรออกมาในขณะนั้น ตัวเองไม่ทราบเลย เหมือนกับนอนหลับสนิทแล้วละเมอออกมา** แต่ถ้าหากจะมีใครที่สามารถเข้าทรงได้ทั้งที่ยังตื่นอยู่ หรือรู้สึกตัวบ้างไม่รู้สึกตัวบ้าง ในกรณีอย่างนี้จะต้องระวังให้มาก เพราะมีทางผิดพลาดได้ง่ายมาก และคนที่จะทำในลักษณะนี้ได้ ต้องมีตัวเป็นสื่ออย่างแรง ซึ่งสื่อที่ว่านี้มีมาแล้วตั้งแต่เกิด บางคนอาจจะสงสัยว่า **คำว่า สื่อ หมายความว่าอย่างไร และเกิดขึ้นได้อย่างไร เพื่อความเข้าใจในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะขออธิบายแต่เพียงสั้น ๆ ดัง ต่อไปนี้ :-**

ก่อนอื่นขอให้เข้าใจว่า วัตถุบางอย่างเป็นสื่อไฟฟ้าได้ แต่บางอย่างก็เป็นสื่อไฟฟ้าไม่ได้ ข้อนี้ฉันใด คนทั้งหลายก็เหมือนกัน บางคนพอเกิดมาก็มีตัวเป็นสื่อ ซึ่งคำว่าสื่อในที่นี้ก็หมายถึงว่า **สภาพของจิตใจของผู้นั้นอยู่ในฐานะที่จะรับการถ่ายทอดอำนาจจิตหรือกระแสจิต**

ของวิญญูณอื่นที่เข้ามาติดต่อก็ได้ คำว่าสื่อหมายความอย่างนี้ บางคนถ้าเป็นสื่อทางตา ก็หมายความว่า คนนี้เมื่อมีวิญญูณเข้ามา เกี่ยวข้องหรือมาสะกดจิต ก็จะเกิดการเห็นขึ้นมา ถ้าเป็นสื่อทางหู ก็ทำให้ได้ยินเสียง ถ้าเป็นสื่อทางจมูก ก็ทำให้รู้สึกกลิ่น ถ้าเป็นสื่อทางร่างกาย ก็จะทำให้รู้สึกชนลูกลอยๆนี้เป็นต้น แต่อย่างไรก็ดี ขอได้โปรดจำไว้ให้แม่นว่า คำว่า **เป็นสื่อ** หมายถึง **สภาพจิตใจของผู้นั้น สามารถรับกระแสจิตของพวกโอบปาติกะได้ง่าย** และเมื่อรับได้แล้วกระแสจิตที่รับเข้ามานั้น ก็จะทำหน้าที่เป็นเสมือนหนึ่งจิตของตัวเอง ในเรื่องนี้บางคนอาจจะยังไม่เข้าใจชัดว่าเป็นไปได้อย่างไร ขอให้คิดดังต่อไปนี้แล้วจะเข้าใจได้ง่าย

โดยปกติการที่เราเห็นอะไรหรือได้ยินอะไรนั้น เป็นเพราะกระแสจิตของเราผ่านไปทางประสาทนั้น ๆ และสามารถรับอารมณ์ที่มากกระทบทางประสาท แล้วก็แปลความหมายออกมาเป็นการเห็นการได้ยินเป็นต้น ในขณะที่มีอารมณ์มากกระทบทางตาหรือทางหูนั้น ถ้ากระแสจิตไม่ผ่านทางประสาทส่วนที่ทำหน้าที่อันนี้ แม้นตาหูจะเป็น

ปกติประสาทไม่พิการ แต่การเห็นการได้ยินจะมีขึ้นไม่ได้ เพราะตามหลักที่แท้จริงนั้น ที่พูดกันว่า “ตาเห็น” หรือ “หูได้ยิน” ความจริงก็คือ **จิตใจเห็น จิตใจได้ยิน** ในเมื่อเราเข้าใจหลักวิชาอันนี้แล้ว เราก็จะเข้าใจได้ง่ายว่า บางคนที่ว่าตัวเป็นสื่อ ซึ่งสามารถจะเห็นโอบปาติกะหรือได้ยินคำพูดของโอบปาติกะ หรือบางทีก็ได้กลิ่นนั้นเป็นเพราะอะไร :-

แต่ปัญหาก็มีอีกว่า เพราะเหตุใดคนส่วนใหญ่ตัว จึงไม่เป็นสื่อ ? ความเป็นสื่อนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ? ความเป็นสื่อเกิดขึ้นได้เพราะเหตุดังต่อไปนี้ คือ :-

๑. บุคคลผู้นั้นเคยมีสมาธิมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อนๆ เพราะฉะนั้นจิตใจของเขาจึงมีความไวที่จะรับกระแสจิตจากผู้อื่นได้ง่าย

๒. แต่บางคนแม้จะมีพื้นสมาธิมาดี อยู่ในฐานะที่อาจจะรับกระแสจิตของพวกโอบปาติกะได้ง่าย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะติดต่อกับทุกคน เพราะกระแสจิตของคนเรามีคลื่นไม่เหมือนกัน แต่ถ้าหากคนไหนเคยมี

ความสัมพันธ์กับวิญญาณนั้น ๆ มาในชาติก่อน ก็จะสามารถรับกระแสของคนนั้นได้ง่าย หรือถ้าจิตอยู่ในภูมิเดียวกัน หรืออยู่ในระดับเดียวกันก็สามารถจะรับได้ง่าย แต่ถ้าระดับจิตต่างกันมาก ก็ไม่สามารถที่จะรับได้ด้วยเหตุนี้ คนที่เป็นคนทรงถึงแม้จะเคยทำได้ดี แต่ก็ไม่อาจที่จะเชิญใครต่อใครให้มาเข้าทรงได้เสมอไป คนที่มีตาเป็นสื่อหรือมีหูเป็นสื่อก็เหมือนกัน ซึ่งถึงแม้จะเคยเห็นเคยได้ยินโอบปาทิเกะบางคนมาแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่า เขาจะเห็นใคร ๆ ก็ได้ ในเมื่อต้องการจะเห็นหรือจะได้ยินคำพูดของใคร ๆ ก็ได้ ในเมื่อต้องการจะฟัง ความจริงมีอยู่เช่นนี้ จึงได้เกิดความสงสัยกับคนทั่วไปในเมื่อมีใครมาอ้างว่า เขาเคยเห็นผีหรือเคยได้ยินเสียง หรือเคยได้กลิ่นของพวกนี้ เพราะคนส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นไม่เคยได้ยิน ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้เรื่องที่เขามาเล่าให้ฟังจะมีพยานหลักฐานชัดเจน แต่เขาก็จะไม่ค่อยเชื่ออยู่นั่นเองแต่ก็มีข้อที่น่าสังเกตอยู่ว่า ถ้าคนไหนเคยมีประสบการณ์มาด้วยตนเอง แม้สักครั้งเดียวเท่านั้น เขาก็จะเชื่อสนิทว่าสิ่งเหล่านี้มีจริง

อันที่จริง ถ้าหากเราทั้งหลายเข้าใจหลักวิชาในเรื่องนี้ เราก็จะไม่สงสัยเลย ถึงแม้ว่าเราเองจะไม่เคยมีประสบการณ์ เพราะมีข้อเท็จจริงที่สามารถแยกเรื่องจริงกับ เรื่องไม่จริงออกจากกันได้ กล่าวคือ คนที่อ้างว่าเคยเห็นผีหรือเคยได้ยินเสียง หรือว่าเคยมีประสบการณ์ในด้านไหนก็ตาม โดยที่สุดแม้จะเป็นการเห็นในความฝันถ้าหากเป็นเรื่องจริงแล้วขอให้จำไว้ว่า จะมีความประทับใจอยู่เสมอ จะไม่มีวันลืม นึกขึ้นมาที่ไรแม้เวลาจะล่วงเลยมาเป็นเวลาหลาย ๆ ปี ก็ยังจำภาพจำเสียงหรือจำกลิ่นได้แม่นยำ แต่ถ้าหากเป็นการเห็นเพราะอุปาทาน ภาพที่เคยเห็นจะเลือนหายไปได้ง่าย แม้จะพยายามนึกสักเท่าไรก็จะนึกไม่ออก ในเรื่องเสียงและกลิ่นก็เหมือนกันข้อสำคัญ อย่าไปหลงกลของคนที่เข้าใจหลักวิชาแล้วก็แล้วกัน เพราะบางคน ทั้งที่ตัวเองเห็น เพราะตาฟาดหรือเพราะนึกไปเอง แต่ก็มาอ้างว่าเขายังจำได้ดี เพื่อที่จะให้ผู้ฟังเชื่อว่าเขาเห็นมาจริง ๆ ข้อนี้ต้องระวังด้วย

ผู้ที่เห็นเพราะมีตัวเป็นสื่อ ก็มีข้อที่ควรระวังเหมือนกัน กล่าวคือ การเห็นที่เกิดขึ้นในลักษณะเช่นนี้

มักจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว และมักจะตลิ่งในขณะที่เห็นในกรณีอย่างนี้ สติสัมปชัญญะย่อมจะไม่อยู่กับตัว เพราะฉะนั้น จึงอาจจะมีภาพ อุปาทานสอดแทรกขึ้นมาได้ ในเรื่องเสียงและกลิ่นก็เหมือนกัน อาจจะถูกเกิดจากอุปาทานได้ ยิ่งในความฝัน ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงยืนยันว่าเป็น การฝันเห็นบุคคลที่ตายไปแล้วจริง ๆ แต่เพราะเหตุที่ในขณะที่นอนหลับ ไม่มีสติสัมปชัญญะควบคุม เพราะฉะนั้น ผู้ที่เห็นมักจะมีการต่อเติมจาก จินตนาการ หรือจากอุปาทานของตัวเองได้เสมอ แปลว่าสิ่งที่พบเห็นใน ความฝันนั้นไม่ใช่ความจริงทั้งหมด คนบางคนก็ตายไปชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว ฟื้นขึ้นมาเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ไปพบเห็นในขณะที่ตายไปนั้น อันนี้ก็ เหมือนกัน มักจะมีภาพอุปาทานสอดแทรกอยู่ด้วยเสมอ เรื่องที่เล่ามาจะ ถือเป็นความจริงทั้งหมดไม่ได้ แต่ก็ขอให้สังเกตว่า ตอนไหนที่เป็นเรื่อง จริงนั้นจะฝังใจอยู่นาน แม้เวลาจะล่วงเลยมาหลาย ๆ ปีก็ยังจำได้ดี

เคยเห็นตัวอย่างคนทรงบางคน ในระหว่างที่ทำการติดต่อกับ วิญญาณไม่หมดความรู้สึก เมื่อมองดูภายนอก

ก็เหมือนกับไม่ได้มีการเข้าทรง แต่โดยความเป็นจริงแล้วในขณะนั้นเขาติดต่อได้ และสามารถจะทำการติดต่อได้ทั้งวัน ในกรณีอย่างนี้เคยพิสูจน์มาแล้วว่า เขาติดต่อจริงเหมือนกัน เรื่องราวต่าง ๆ ที่เขาถ่ายทอดออกมาเมื่อเข้าสมาธิไปสอบถามโอบปาติกะที่มาติดต่อ ก็ปรากฏว่าเรื่องราวที่คนทรงบอกมานั้น เป็นเรื่องที้ออกมาจากโอบปาติกะที่มาเข้าทรงจริง ๆ แต่ถึงกระนั้นถ้าทำไปนาน ๆ ก็มักจะเลอะเหมือนกัน คือ คำพูดที่บอกมานั้นออกมา จากตัวคนทรงเอง แต่ก็พิสูจน์ได้ว่าเป็นเรื่องจริง บอกได้ถูกต้อง ทั้งนี้เป็นเพราะเรื่องราวที่เขาบอกนั้น โดยมากเป็นเรื่องที่เขาเคยมีความรู้ความชำนาญมาแล้วในอดีตชาติ ความสามารถเหล่านี้ยังมีอยู่ในจิตไร้สำนึกของเขาเพราะฉะนั้นเมื่อได้รับการกระตุ้น หรือได้รับกระแสจิตจากอีกฝ่ายหนึ่ง ก็จะทำให้ความสามารถที่เขามีอยู่แสดงออกมาได้ แต่ในเรื่องอย่างนี้สามารถจะพิสูจน์ได้โดยไม่ยาก คือถ้าหากไปถามในเรื่องที่เขาไม่ถนัดจะเห็นได้ชัดว่า มีการผิดพลาดอยู่มาก แต่คนทรงก็ยังคงอ้างว่าไม่ใช่เขาตอบเอง วิญญาณที่มาติดต่อเป็นผู้ตอบ ทั้งนี้เขา

ไม่ได้ตั้งใจจะหลอก แต่เขาเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคำตอบที่จากวิญญาณที่มาติดต่อ เพราะโดยปกติคนที่มีความสามารถแบบนี้ เขาจะรู้สึกจากภายในจิตใจของเขาเองว่าขณะนี้วิญญาณที่ไหนมาติดต่อหรือไม่ ซึ่งข้อสังเกตอันนี้สำหรับคนที่มีความเป็นสื่อจะรู้ได้โดยไม่ง่าย เช่นเพียงแต่มีโอบปาติกะผ่านเข้ามาใกล้ ๆ ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจจะติดต่อกับใคร แต่เขาก็จะรู้สึกว่ามีความรู้สึกอยู่ใกล้ ๆ เขาอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น เขาจึงได้ยืนยันว่าไม่ใช่คำตอบของเขา

คนทรงที่ไม่หมดความรู้สึก แต่ก็สามารถที่จะเข้าทรงได้ทั้งวันทั้งคืนนี้ เวลานี้มีมาก เพราะฉะนั้น คนที่สนใจในทางนี้จะต้องระวังไว้ให้ดี คนทรงเขาไม่ได้ตั้งใจหลอก แต่เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงทำให้เกิดการผิดพลาดได้ง่าย ทำให้เกิดความมึนงง เรื่องนี้มีโอบปาติกะท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นโอบปาติกะชั้นปัญญาชนเข้าใจเรื่องในโลกมนุษย์ดี และเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกของโอบปาติกะเป็นอย่างดี ท่านเป็นห่วงในเรื่องนี้มาก ท่านเห็นคนส่วนใหญ่กำลังมึนงงในเรื่องเหล่านี้ จึง

ได้บอกให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ออกมา เพื่อเป็นการเตือน สติของผู้ที่สนใจเรื่องนี้

ส่วนการติดต่อกับวิญญาณ โดยวิธีเข้าสมาธิไปติดต่อนั้น
 เรื่องนี้ยิ่งยากกว่าการเข้าทรงหลายเท่า เพราะผู้ที่จะสามารถเข้าสมาธิถึงขั้นนี้ได้ จะต้องมีการเรียนธรรมหลายอย่าง โดยเฉพาะเรื่องอนัตตาต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งมาก และจะต้องสามารถเข้าสมาธิไปแล้วไม่รู้สึกตัว แม้ฟ้าผ่าก็ไม่ได้ยิน และเมื่อเข้าไปแล้วจะไปตื่นข้างใน พร้อมกับเห็นแสงสว่างเหมือนกับยืนอยู่ที่กลางแจ้งในเวลากลางวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส ผู้ที่สามารถเข้าสมาธิได้อย่างนี้เท่านั้น จึงจะเชื่อถือได้ว่าสามารถติดต่อกับวิญญาณได้จริง แต่ก็ขอได้โปรดจำไว้ด้วยว่า แม้จะสามารถเข้าสมาธิได้ถึงขั้นนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าได้ทิพยจักขุ เพราะถ้าได้ทิพยจักขุจริงจะสามารถมองฝ่า มองกำแพงทะลุ สิ่งที่อยู่ไกลเกินกว่าสายตาดรรมาดา ก็จะสามารถเห็นได้ ซึ่งสมาธิขั้นนี้ยากมาก ส่วนสมาธิตามที่กล่าวมานั้นเป็นเพียงขั้นต้นของทิพยจักขุ หรือเรียกง่ายๆ ว่า **หลับในสมาธิ**

ผู้ที่นั่งทางในแล้วบอกอะไรต่ออะไรได้ต่าง ๆ เดียวนี้มีมากเหมือนกัน ซึ่งสิ่งที่บอกบางทีก็เป็นความจริงด้วย และ**ผู้ที่สามารถนั่งทางในได้แบบนี้ ร้อยเกือบทั้งร้อย** ในขณะที่เข้าสมาธิยังมีการ**รู้สึกตัว** และในเวลาที่ต้องการจะเห็นอะไร ก็จะมีนิมิตปรากฏให้เห็น ซึ่งนิมิตที่เห็นนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องราวอย่างตรงไปตรงมา แต่มักจะเป็นภาพปริศนา ซึ่งจะต้องแปลความหมายอีกทีหนึ่ง เคยทราบมาว่า บางคนก็สามารถทำได้ดีมาก เรื่องนี้มีหลักอย่างเดียวกับเรื่องการเข้าทรง คือคนบางคน สามารถเข้าสมาธิได้ดีพอสมควร แต่ยังไม่ถึงขั้นหลับในสมาธิ เวลาเข้าสมาธิยังรู้สึกตัว แต่เมื่อทำจิตใจให้สงบนิ่งได้แล้ว ก็จะมีภาพอย่างใดอย่างหนึ่ง มาปรากฏให้เห็น แล้วเขาก็จะพยากรณ์ถึงเรื่องราวต่าง ๆ จากนิมิตที่ปรากฏนั้น ในกลุ่มคนประเภทนี้ บางคนก็อ้างว่าเคยไปเห็นเมืองนรกเมืองสวรรค์มาแล้ว ได้เคยเห็นยมบาลเคยเห็นท้าวเวสสุวรรณ และใครต่อใครอีกหลายคน อันที่จริงสิ่งที่เขาเห็นนั้นเป็นเพียงมโนภาพ ไม่ใช่ของจริงและในบางครั้งภาพที่เห็นในใจเป็นภาพปริศนา หรือเป็น

สัญลักษณ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะต้องแปลความหมายนั้น อันนี้เกิดมาจากความสามารถของจิตไร้สำนึกของผู้นั่นเอง แต่ก็โปรดจำให้ดีกว่า **คนประเภทนี้**จะมีความแม่นยำเฉพาะในบางเรื่องเท่านั้น คือ ถ้าหากเขาเคยมีความชำนาญในเรื่องไหนมาก่อน เช่น ถ้าหากเขาเคยเป็นหมอดูที่เก่ง และเชี่ยวชาญมาแล้วในชาติก่อน ๆ คนประเภทนี้เมื่อมาฝึกสมาธิให้ได้ถึงขั้นที่สามารถเห็นมโนภาพได้ชัดเจน ก็สามารถที่จะเป็นหมอดูทำนายได้แม่นยำอย่างน่าอัศจรรย์ เพียงแต่เขาอาศัยสื่อความรู้ในการดูลายมือหรือในการดูดวงชะตาตามหลักโหราศาสตร์ หรือการดูบุคลิกลักษณะ ซึ่งเขาไม่จำเป็นจะต้องมีความรอบรู้ในวิชาที่ว่านี้จริง ๆ ก็ได้ แต่ก็สามารถที่จะทายได้ถูกอย่างน่าอัศจรรย์นั้น ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากความสามารถของจิตไร้สำนึกนั่นเอง แต่ก็อย่าลืมว่าคนประเภทนี้จะต้องมีสมาธิถึงขั้นเห็นภาพในใจชัดเจน ซึ่งเมื่อทำสมาธิขั้นนี้ได้และมีความชำนาญ เขาก็จะสามารถเข้าสมาธิแล้วอธิษฐาน ครั้นแล้วก็จะได้คำตอบตรงตามปัญหาที่ต้องการ ซึ่งหมายความว่าเมื่อมีใครมาถามเรื่องอะไรก็ตาม

เมื่อเขาได้ฟังปัญหานั้นแล้ว เขาก็จะเข้าสมาธิไปโดยไม่ให้มีความคิดใด ๆ เกิดขึ้น ทำให้ใจให้ว่างจากความคิดทุกอย่าง ครั้นแล้วก็จะมีคำตอบผุดขึ้นมาเอง ซึ่งคำตอบที่ว่านี้ ส่วนมากจะออกมาในรูปของนิมิตอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วจะต้องแปลความหมายกันอีกที

คนที่นั่งดูทางในแบบนี้ ในเมื่อมีความแม่นยำในบางสิ่งบางอย่าง จนเป็นที่เลื่องลือกันทั่วไปมีคนขึ้นมา ความโลภ ความลืมหืมตัว อหังการ กิเลสเหล่านี้ เมื่อเข้ามาครอบงำแล้ว ก็มักจะทำให้คนประเภทนี้กล้าทำนายเรื่องราวต่าง ๆ เกินขอบเขต ที่ตัวเองมีความสามารถอยู่จริง ๆ ครั้นแล้วก็จะเกิดความผิดพลาด ซึ่งคนที่ไม่มั่งงายก็จะมองเห็นได้โดยไม่ยากจับได้บ่อย ๆ อันนี้เลยเป็นเหตุทำให้บุคคลที่เห็นความผิดพลาดนี้ลงความเห็นว่ามีผู้ที่นั่งทางในเป็นคนหลอกหลวงทั้งนั้น เขาแยกไม่ออกว่าแค่นั้นเป็นเรื่องจริง แค่นั้นเป็นเรื่องไม่จริง ส่วนคนที่เชื่ออย่างหัวปักหัวปำ เพราะเคยพิสูจน์เห็นความจริงมาแล้วหลายเรื่อง ก็กลายเป็นคนปัญญาอ่อน คือไม่ยอมใช้เหตุผลเลย สักแต่ว่าเขาบอกมาอย่างไร ก็เชื่อ

ทันทีโดยไม่ต้องคิด บุคคลประเภทนี้ก็มิใช่น้อยเหมือนกัน และคนประเภทที่เชื่อง่ายนี้ อย่าคิดว่ามีแต่พวกที่ ได้รับการศึกษาต่ำเท่านั้น แต่ความเป็นจริงแล้ว คนที่มีความรู้มีปริญญาสูง ๆ ที่กลายเป็นคนงมงายไปก็มี

ทางที่ดีเพื่อความปลอดภัย เมื่อเห็นคนที่อ้างตัวว่าติดต่อกับวิญญาณได้ หรือนั่งทางในบอกอะไรต่ออะไรได้นั้น ถ้าหากเราไม่มีข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนแล้ว ก็อย่าได้เชื่อเป็นอันขาด เมื่อเขาบอกอะไรก็เพียงแต่รับฟังเอาไว้ก่อน ไม่ต้องไปคัดค้านหรือไปยอมรับ ฟังเอาไว้เฉย ๆ ก่อน แม้ในรายที่เรามีความแน่ใจว่าคน ๆ นี้มีความสามารถจริง แต่ถึงกระนั้น ก็ให้ระวังไว้อีกแง่หนึ่ง คือมนุษย์ที่เป็นปุถุชนนั้น บางครั้งจิตอาจจะตกได้ ถ้าหากได้พบว่า คนที่อ้างตัวว่าติดต่อกับวิญญาณได้นั้น มีลักษณะไม่สุจริต ไม่กล้ายอมรับความจริงแม้ในส่วนที่จะทำให้ตัวเองต้องเสียหาย บุคคลประเภทนี้ก็ควรต้องระวัง เพราะในบางครั้งก็อาจจะหลอกเราได้ เหมือนกันรวมความแล้วก็คือ ผู้ที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่

ลึกกลับเหล่านี้ควรจะต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง อย่า ได้ผลดีผลตามเชื่อ
อะไรง่าย ๆ เป็นอันขาด

ความมั่งงายในการเชื่อเรื่องวิญญาณ

*ในหนังสือพิมพ์ดาวสยาม ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๑๖ ได้ลงข่าวพาดหัวว่า นักวิทยาศาสตร์ ค้นพบวิธีติดต่อกับวิญญาณสำเร็จ อัดเทปคำพูดคนตายไว้ได้ และใน ฉบับต่อมาคือ วันที่ ๒๘ ก็มีข่าวพาดหัวอีกว่า พบเสียงจากวิญญาณใน ดาวเทียม ข่าวนี้ได้ก่อให้เกิดความตื่นเต้นในวงการวิทยาศาสตร์ทั่วไป และตามข่าวที่ปรากฏก็แสดงให้เห็นว่า เขาได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้มานานนับเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว ข่าวนี้เมื่อข้าพเจ้าอ่านแล้วไม่รู้สึกตื่นเต้นอะไรเลย เพราะรู้ที่อยู่ว่าเรื่องทำนองอย่างนี้สักวันหนึ่ง จะต้องเป็นไปได้ แต่ที่น่าประหลาดก็คือ ไม่ว่าที่ไหนในกลุ่มของ

*วิญญาณ ฉบับที่ ๓-๔ มีนาคม-เมษายน ๒๕๑๖

ผู้ที่สนใจในเรื่องการติดต่อวิญญาณ จะสนใจอยู่แต่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของตน เท่าที่เห็นได้ง่ายเท่านั้น ความเห็นแก่ตัว ความโลภ ความอ่อนแอ ความมมงาย ซึ่งมีเป็นพื้นฐานอยู่ก่อนแล้วในสันดานของคนทั่วไป อันนี้ทำให้ผู้ที่สนใจในทางนี้ แทนที่จะไปสนใจในจุดที่ถูกต้อง และมีประโยชน์อย่างแท้จริง พร้อมทั้งจะทำให้ปัญหาต่าง ๆ ที่สงสัยค่อย ๆ หมดไป กลับไปสนใจในจุดที่จะสร้างปัญหาให้แก่ตัวเองไม่มีวันสิ้นสุด และในเมื่อสงสัยมาก ๆ หาทางตอบปัญหาไม่ได้ ก็เลยเกิดความลังเล ไม่แน่ใจว่าสิ่งเหล่านี้จะมีจริง ซึ่งหาว่าไม่รู้ว่าการไม่ยอมรับว่าคนเราตายแล้ว จะต้องเกิดอีก ชีวิตหลังจากตายซึ่งเรียกว่า โอปปาทิกะ มีจริงนั้น การไม่เชื่อในเรื่องเหล่านี้ ได้เป็นอันตรายต่อมนุษยชาติอย่างใหญ่หลวง และเรื่องเหล่านี้ ถ้าศึกษาให้ถูกต้องแล้วก็เป็นเรื่องที่เข้าใจง่ายมาก ไม่ต้องไปติดต่อสำนักทรงที่ไหนก็สามารถที่จะเข้าใจได้ด้วยตัวเอง เพราะข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์ถึงเรื่องนี้มีอยู่พร้อมที่ตัวเอง ขอให้พยายามอ่านข้อเท็จจริงให้ออกเท่านั้น เราก็จะเกิดความสว่าง

เชื่อได้อย่างสนิทว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้ว ก็ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งถึงแม้จะอยู่ในรูปของโอปปาติกะ แต่มันก็เป็นชีวิตจริง ๆ ประเภทหนึ่ง เหมือนกับคนเรานี่เอง ถ้าหากเราพยายามศึกษาจากข้อเท็จจริง และจากหลักฐานในคัมภีร์ให้หมดข้อสงสัยในเรื่องเหล่านี้เสียก่อน ความมึนงงก็จะไม่เกิดขึ้น ต่อเมื่อมีเวลาจึงค่อยศึกษาในรายละเอียด แต่นั่นย่อมหมายถึงว่า เราต้องมีเพื่อนพ้องที่จะศึกษาและวินิจฉัยเรื่องเหล่านี้ได้ว่า เรื่องไหนจริง เรื่องไหนไม่จริง เรื่องไหนเป็นไปได้ เรื่องไหนเป็นไปไม่ได้ แต่เท่าที่สังเกตจากบรรดาผู้ที่สนใจในเรื่องเหล่านี้ ทั้งที่บางคนก็เป็นผู้ที่ได้รับการศึกษามาดี บางคนก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงเสียด้วยซ้ำ แต่แล้วกลับสนใจไม่ถูกทาง อันนี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นห่วงอยู่ทุกวันนี้ เกรงว่าจะพากันเข้ารุกเข้าพงเตลิดออกนอกทางไปกันใหญ่ ข้าพเจ้าคิดว่า พุทธพจน์ดังต่อไปนี้ อาจจะเป็นเครื่องเตือนสติได้เป็นอย่างดี

มนุษย์ส่วนมากในเมื่อถูกภัยคุกคาม (หรือเกิด ความกลัว หรือต้องการผลอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นต้อง

การถูกเป็นต้น) ก็มักพากันไปยึดถือเอาภูเขา ป่าไม้ อารามหรือรุกขเจดีย์ (ที่ตนเองถือว่าศักดิ์สิทธิ์มีเทพเจ้าสิงสถิตอยู่) เป็นที่พึ่ง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ไม่ใช่ที่พึ่งอันสูงสุด เพราะคนใดที่ได้อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นที่พึ่งแล้ว ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ส่วนคนใดเข้าถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์สาวก แล้วถือเอาเป็นที่พึ่ง และเห็นแจ้งซึ่งอริยสัจสี่ด้วยความเข้าใจอันถูกต้อง กล่าวคือเห็นแจ้งซึ่งทุกข์ เหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ ความดับทุกข์ และอริยมรรคมีองค์แปดอันเป็นทางให้ถึงซึ่งความดับทุกข์ สิ่งนี้แลเป็นที่พึ่งอันเกษม เป็นที่พึ่งอันสูงสุด เพราะคนใดได้อาศัยสิ่งนี้เป็นที่พึ่งแล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

และอีกแห่งหนึ่ง พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในอภินนทสูตร (พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๓ หน้า ๑๐๑ ถึง ๑๐๒) ว่า :-

ดูก่อน คหบดีทั้งหลาย มีอยู่สมณพราหมณ์บางพวกมีวาทะอย่างนี้ มีทิฏฐิอย่างนี้ว่า :-

๑. นตฺถิ ทินฺนํ การให้ทาน ไม่มีผล
๒. นตฺถิ ยิฏฺฐิ การบูชาไม่มีผล
๓. นตฺถิ หุตํ การเคารพนับถือ ไม่มีผล
๔. นตฺถิ สุกฺกทุกฺกฏานํ กมฺมานํ ผลํ วิปาโก
ผลและวิบากของกรรมดีกรรมชั่วไม่มี
๕. นตฺถิ อยํ โลกโ โลกนี้ไม่มี (คือเห็นว่าสัตว์ในโลกอื่นมาเกิดในโลกนี้ไม่ได้ เพราะตายแล้วสูญ)
๖. นตฺถิ ปโร โลกโ โลกอื่นไม่มี (คือเห็นว่าสัตว์ในโลกนี้ไปเกิดในโลกอื่นไม่ได้ เพราะตายแล้วสูญ)
๗. นตฺถิ มาตา คุณของมารดาไม่มี
๘. นตฺถิ ปิตา คุณของบิดาไม่มี
๙. นตฺถิ โอบปาติกา พวกโอบปาติกะไม่มี (คือเห็นว่า พวกผีและเทวดาไม่มี)
๑๐. นตฺถิ โลกเ สมณพฺรหฺมาหฺมณา สมฺมคฺคตา สมฺมา ปฏฺิปปนฺนา เย
อิมญจ โลกํ ปฺรญจ โลกํ สยํ อภิญญา สจฺจิกิตฺวา ปเวเทนฺติ

สมณพราหมณ์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ได้บรรลุธรรมอันชอบ (คือ บรรลุอภิญญา มรรค ผล และนิพพาน) กระทำให้แจ้งด้วยตนเอง ซึ่งโลกนี้และโลกอื่นด้วยอภิญญา แล้วสอนให้ผู้อื่นรู้ได้ด้วยไม่มี (คือเห็นว่า ผู้หมดกิเลส เป็นพระอรหันต์ไม่มี หรือผู้ที่สำเร็จ อภิญญา สามารถที่จะรู้เรื่องนรกสวรรค์ และสามารถที่จะมี หูทิพย์ ตาทิพย์ เห็นเงรจาติดต่อกับ โอบปาติกะได้ และมี อิทธิปาฏิหาริย์อื่น ๆ อีกไม่มี เพราะผิดวิสัยธรรมดา)

ดูก่อน ท่านคนหบดีทั้งหลาย สมณพราหมณ์เหล่าใดมีวาตะอย่าง นี้ มีความเห็นอย่างนี้ สมณพราหมณ์เหล่านั้นเป็นอันหวังได้ว่า จะต้อง เปื้อน่ายในกุศลธรรม ๓ คือ กายสุจริต วจีสุจริต มโนสุจริต และ ยึดถือปฏิบัติอยู่แต่ในอกุศลธรรม ๓ คือ กายทุจจริต วจิตุจจริต มโน ทุจจริต ข้อนั้นเป็นเพราะเหตุไร ? ก็เพราะสมณพราหมณ์ ผู้เจริญเหล่านั้น ไม่เห็นโทษ ไม่เห็นความต่ำทราม ไม่เห็นความเศร้าหมองของอกุศลธรรม ทั้งหลาย ไม่เห็น

คุณค่าแห่งความบริสุทธิ์ของกุศลธรรมทั้งหลาย ก็ปรโลก มีอยู่แท้ ๆ เขากลับมีความเห็นว่า ปรโลกไม่มี ฉะนั้น ความเห็นของเขาจึงจัดเป็นมิจฉาทิฎฐิ ความคิดของเขาก็จัดเป็นมิจฉาสังกัปปะ ก็ปรโลกมีอยู่แท้ ๆ แต่เขากลับพูดว่า ปรโลกไม่มี ฉะนั้น คำพูดของเขาจึงเป็นมิจฉา วาจา

อนึ่ง พระอรหันต์ทั้งหลายย่อมรู้อยู่แก่ใจว่าปรโลกมีอยู่ ฉะนั้น ผู้ที่ถือว่าปรโลกไม่มี จึงได้ชื่อว่า เป็นปฏิปักษ์ต่อพระอรหันต์ทั้งหลายอีกด้วย ในเมื่อตนเองถือเช่นนั้นและสอนให้คนอื่นเชื่อตาม จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้ประกาศอสังขธรรม และด้วยอสังขธรรมที่ตนเองประกาศออกมาเช่นนั้น ย่อมจะเป็นเหตุให้ยกตนข่มคนอื่นอีกด้วย (อสังขธรรมไม่คงทนต่อการพิสูจน์ และผู้ประกาศอสังขธรรมใจย่อมไม่สูง ฉะนั้นเมื่อถูกคัดค้าน ก็มักจะ ใช้วิธีข่มผู้อื่นเพื่อเอาชนะ) และย่อมละศีลได้ง่าย ประพฤติอยู่แต่ในทางทุจริต ดูก่อน คหบดีทั้งหลาย เพราะอาศัยมิจฉาทิฎฐิเป็นปัจจัย ย่อมก่อให้เกิดอกุศลธรรมไม่น้อยทีเดียว

อนึ่ง ในเรื่องปรโลกนี้ ท่านคหบดีทั้งหลายสำหรับคนที่ฉลาดทั้งหลายเขาขอมคิดว่า ถ้าหากปรโลกไม่มี คนที่ทำบาปไว้ก็นับว่าปลอดภัยไป แต่ถ้าหาก ปรโลกมีจริง คนที่ทำบาปไว้ตายไปแล้วก็จะเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก หรือถึงแม้จะไม่พุดถึงเรื่องปรโลก แต่คนที่มีความเห็นผิด และเป็นผู้ทุศีล ก็ขอมจะถูกรวิญญูชนติเตียนในโลกรนี้เอง เพราะฉะนั้นคนที่มีความเห็นผิดจึงต้องประสบผลร้ายถึง ๒ ทาง คือ **ถูกติเตียนในโลกรนี้ เมื่อตายไปแล้วก็จะเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต และ นรกอีกด้วย**

พุทธพจน์ทั้งสองแห่งนี้ ขอให้ท่านอ่านโดยละเอียดอ่านซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง แล้วท่านจะจับประเด็นที่สำคัญ ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ได้ถูกต้อง พร้อมทั้งจะมองเห็นความจำเป็นที่เราจะต้องเชื่อว่าโอบปาติกะมีจริง ซึ่งต้องเป็นความเชื่อที่ปราศจากข้อสงสัยใด ๆ และต้องเป็นความเชื่อด้วยความเข้าใจด้วย ซึ่งวิธีที่จะศึกษาเรื่องนี้ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งนั้น มีรายละเอียดอยู่ในหนังสือเรื่อง **ผีและเทวดามีจริง** และอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง **สุ่แสงสว่าง**

ซึ่งหนังสือทั้งสองเล่มนี้ได้เขียนมานานแล้ว แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า จุดประสงค์ที่สำคัญที่สุดที่เราต้องศึกษาเรื่องนี้ ก็เพื่อต้องการให้รู้แน่ว่า ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิญญาณของเรา ซึ่งวิญญาณส่วนนี้หมายถึงจิตไร้สำนึก หรือเป็นจิตที่เป็นวิบาก หรือพูดอีกนัยหนึ่ง ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากกรรมของเราเอง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เรามีกรรมเป็นของตน เราเป็นทายาทของกรรม เรามีกรรมเป็นผู้ให้กำเนิด เรามีกรรมเป็นพวกพ้อง เรามีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ ซึ่งจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม เราจักต้องได้รับผลแห่งกรรมอันนั้นแน่

การที่เราจะศึกษาให้เข้าใจถึงเรื่องวิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต หรือเรื่องกรรมเป็นผู้สร้างชีวิตนี้ ไม่มีวิธีไหนที่จะทำให้เราเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง เท่ากับเรายอมรับว่า คนเราตายแล้ว จะต้องเกิดอีก และมีชีวิตที่จะเกิดขึ้นทีในขณะที่กำลังจะตาย ก็คือชีวิตที่เรียกว่า โอปปาทิกะ ขอให้ท่านสังเกตดูจากพุทธพจน์ในเรื่องอภินกสูตร แล้วท่านจะเห็นว่า การไม่เชื่อว่าโอปปาทิกะมี เป็นมิจฉาทิฎฐิ

ที่ร้ายแรงเพียงไร ตามหลักในคัมภีร์กล่าวว่า คนที่มีมิจฉาปฏิภูมิตั้ง ๑๐ อย่าง และถอนออกไม่ได้ นั่น ก็เป็นการแน่นอนว่า **จะไม่สามารถไปสวรรค์ได้ และจะบรรลุนิพพานก็ไม่ได้** ซึ่งก็หมายความว่า คนที่มีมิจฉาปฏิภูมิตั้งอย่างนี้ เมื่อตายแล้วก็มิตี้อยู่อย่างเดียวคือ จะต้องไปเกิดในอบายภูมิ และถ้าหากคนไหนตายแล้วจะต้องไปเกิดในอบายภูมิก็คงหมายถึงว่า **ในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ แม้จะมีเงิน มีความรู้ มีอำนาจสักเพียงไร จิตใจของเขาก็อยู่ในนรกแล้ว หรือไม่ก็เป็น เปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียดระจันอย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอน** จงคิดดูง่าย ๆ ว่า คนที่ไม่ยอมรับว่า พ่อแม่มีคุณ เป็นคนอกตัญญู ไม่รู้จักบุญคุณของพ่อแม่ เป็นคนที่ไม่เห็นคุณงามความดี แม้กระทั่งของครูอาจารย์ หรือของผู้หลักผู้ใหญ่ นั่น จิตใจย่อมร้ายกาจเพียงไร

จริงอยู่บางคนเป็นคนกตัญญู รู้จักคุณของคนอื่นมีความเคารพอ่อนน้อมต่อบุคคลที่ควรเคารพ รู้จักบูชาคนที่ควรบูชา มีนิสัยเสียสละเป็นคนดี แต่ในใจไม่เชื่อว่า คนเราตายแล้วจะเกิดอีก ไม่เชื่อว่า ผู้ที่มีหุทิพย์

ดาตัพย์มี อย่างนี้เป็นต้น การเป็นคนดีแต่ในเพียงบางส่วน แต่ส่วนใหญ่ของจิตใจยังมีความมืดเพราะโมหะ หรือมิจฉาทิฏฐินั้น จิตใจย่อมจะมีความสุขอย่างแท้จริงไม่ได้ เพราะคนประเภทนี้จะต้องเป็นคนที่ยึดมั่นในเรื่องวัตถุ เมื่อยึดมั่นในเรื่องวัตถุ ความเป็นห่วงตัวเอง เป็นห่วงเกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สินสมบัติก็จะต้องมี ซึ่งโดยปกติแม้คนที่เชื่อในเรื่องบุญเรื่องบารมีก็ยังมีไม่ได้ แล้วคนประเภทนี้เขาจะมีมากขึ้นสักเพียงไร เพราะฉะนั้นจึงเป็นไปได้ที่คนผู้ไม่เชื่อในเรื่องตายแล้วเกิด ไม่เชื่อในเรื่องโอปปาติกะ จะมีความสุขอย่างแท้จริง

การศึกษาให้รู้แจ้งว่า ตัวเราเป็นผลที่เกิดมาจากวิญญาน และรู้ซึ่งถึงกับสรุปได้ว่า ทุกอย่างเกิดมาจากใจ สำคัญที่ใจ จุดนี้แหละที่จะทำให้เรารู้จักแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง เพราะแม้แต่ปัญหาที่เราแก้ไขไม่ได้เช่น ความแก่ ความเจ็บ ความตาย แต่ถ้าเราแก้ไขที่ใจของตัวเองให้มีความเข้าใจอันถูกต้อง สร้างจิตใจให้สูงด้วยคุณธรรมต่าง ๆ ปัญหาที่ว่าแก้ไขไม่ได้นั้น ก็จะแก้ไขได้โดยไม่ยาก ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขอเตือนผู้ที่สนใจในเรื่อง

การติดต่อวิญญาณ ถ้าหากไม่มีความรู้ดังที่กล่าวมานี้ อย่างแจ่มแจ้ง แล้ว ก็เป็นการแน่นอนว่า จะต้องมีความมงงายหรือไม่ก็ถูกคนอื่นเขา หลอกไม่อย่างใดอย่างหนึ่ง แน่แน่นอนที่สุด ซึ่งจะสังเกตได้ว่า คนเหล่านี้ มักจะสนใจ และยอมเชื่อ ก็ต่อเมื่อต้องได้เห็นข้อพิสูจน์ในทำนองที่เป็นปาฏิหาริย์ หรือต้องสามารถสนองความต้องการของตัวเองได้ เช่น สามารถรักษาโรคให้หายได้ ทำนายโชคชะตาได้ ช่วยสะเดาะเคราะห์ได้ หรือช่วยคุ้มกันภัยอันตรายต่าง ๆ ได้อย่างนี้เป็นต้น ส่วนผู้ที่สนใจในเรื่องนี้ และมุ่งเข้าสู่การปฏิบัติธรรม เพื่อแก้ไขจิตใจของตัวเอง บุคคลประเภทนี้มีน้อยที่สุด ขอให้ย้อนไปนึกถึงพุทธพจน์บทแรกที่ตรัสว่า “มนุษย์ส่วนมากในเมื่อถูกภัยคุกคาม ก็มักพากันไปยึดถือเอาภูเขา ป่าไม้ อาราม หรือ รุกขเจดีย์เป็นที่พึ่ง ครั้นแล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม คือไม่ใช่ที่พึ่งอันปลอดภัย ไม่ใช่ที่พึ่งอันสูงสุด ส่วนคนที่ยึดถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง และเห็นแจ้ง อริยสัจสี่ด้วยความเข้าใจอันถูกต้อง ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้”

การรู้แจ้งอริยสัจจุดที่สำคัญจุดหนึ่ง ก็คือการรู้แจ้งว่า ถ้ายังมี
ตัณหาอยู่ในสันดาน ตายแล้วจะต้องเกิดอีก หรือพูดง่าย ๆ ว่า ถ้า
เรายังรักชีวิตยังต้องการที่จะมีชีวิต อยู่ต่อไป ชีวิตจะไม่มีวันสูญ
เพราะชีวิตเกิดจากความต้องการของเราเอง ก่อนที่เราจะรู้ว่าตัณหา
เป็นเหตุทำให้เกิดทุกข์อย่างไรมัน จะต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเสียก่อน
ว่า **ตัณหาคือตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดอีก** และนี่ย่อมหมายถึงว่า
ความสงสัยในเรื่องตายแล้วจะเกิดอีกหรือไม่ นั่น ไม่มีเหลืออยู่ในจิตใจ
แล้ว ตรงกันข้าม ความรู้สึกที่มีอยู่ตลอดเวลาเป็นความรู้สึกประทับใจ
ก็คือ เราจะหนีคนอื่นหรือหนีเหตุการณ์อย่างอื่นเราอาจจะหนีได้
แต่ **หนีตัวเอง หนีไม่พ้น** เพราะฉะนั้นกรรมใดที่เราได้ทำเอาไว้
ซึ่งจะต้องมีวิบากเกิดขึ้นในสันดาน วิบากนี้ไม่มีวันสูญไปได้ง่าย ๆ มัน
จะต้องให้ผลไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน คนที่รู้สึกอย่างนี้เท่านั้นจึงจะ
เรียกได้ว่า เขาเริ่มจะเข้าใจเรื่องอริยสัจ เพราะฉะนั้น สำหรับคนที่ยัง
สงสัยว่า **ชาติหน้าจะมีจริงหรือไม่** นั้น แปลว่าเขายังอยู่ห่างไกลจาก
การรู้แจ้งอริยสัจ และถ้ายังไม่รู้แจ้งอริยสัจ

ยังไม่รู้สึกว่ ำตณหาคือต้นเหตุแห่งความทุกข์ ยังไม่คิดที่จะกล่อมเกลาคำตณหาของตัวเองให้ดีขึ้น ก็พูดได้เลยว่าเขาไม่มีทางที่จะพ้นทุกข์ได้เลย และวิธีที่จะทำให้เรายอมรับว่าตณหาทำให้เกิดอีกนั้น ก็มีอยู่วิธีเดียวที่จะทำให้เราหมดข้อสงสัยใด ๆ คือ การหาวิธีทำให้คนทั้งหลายเห็นแจ้งว่า **คนเราเมื่อตายแล้วต้องเกิดเป็นโอปปาติกะแน่** การเข้าใจเรื่องโอปปาติกะอย่างแจ่มแจ้งถูกต้องตามหลักที่พระพุทธเจ้าได้สอนเอาไว้ นี่คือความรู้ขั้นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การรู้แจ้งอริยสัจได้ในที่สุด

ข้าพเจ้า ได้พยายามพูดเน้นถึงเรื่องเหล่านี้บ่อยครั้งที่สุด แต่แล้วก็สังเกตเห็นได้ชัดเสมอว่า ในบรรดาบุคคลที่สนใจเกี่ยวกับเรื่องการติดต่อกับวิญญาณนั้น มีน้อยคนมากที่สนใจจะเรียนรู้เรื่องชีวิตของตัวเอง ดังที่กล่าวมา นี้แหละคือความเป็นห่วงที่เกรงว่า คนที่สนใจในเรื่องเหล่านี้จะเตลิดออกนอกทาง และสร้างความสับสนความมืดมัวให้เกิดขึ้นแก่คนที่จะศึกษาเรื่องวิญญาณ ดังที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้

เพราะเหตุไร สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จึงยังไม่มาเกิด ?

มีสมาชิกรายหลายท่านมีจดหมายมาถามว่า เพราะเหตุไรสมเด็จพระนเรศวร ๆ จึงยังไม่มาเกิด ปัญหาในทำนองนี้มักจะถูกถามบ่อยถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเคยอธิบายมามากว่า คนเราเมื่อตายแล้วก็ต้องเกิดทันที คือเกิด เป็นโอบปาติกะ รู้สึกว่าคำพูดประโยคนี้นี้จะไม่ค่อยเข้าใจกัน คนทั้งหลายยังมองไม่เห็นว่าการเกิดเป็นโอบปาติกะนั้น ก็ถือว่าเป็นการเกิดแล้ว ส่วนการที่จะเกิดมาเป็นคนอื่นหรือไม่นั้นเป็นอีกประเด็นหนึ่ง เมื่อถามว่าทำไม จึงยังไม่เกิดความหมายของผู้ถามก็มักจะหมายถึงการเกิดเป็นคน ถ้าบอกว่าผู้หนึ่งผู้นี้ไปเกิดเป็นโอบปาติกะ คนทั่วไปจะรู้สึกว่าคุณนั้นยังไม่ได้เกิด ความเข้าใจผิดในทำนองนี้ยังมีอีกมาก ความจริงก็น่าเห็นใจ เพราะชีวิตของโอบปาติกะทั้งหลาย เป็นสิ่งที่คนทั่วไปมองไม่เห็น และถึงแม้จะเชื่อว่าชีวิตประเภทนี้มีอยู่ แต่ก็ไม่แจ่มแจ้ง

ยังคงมีความสงสัยลังเลหลายอย่าง ทั้งนี้ก็เพราะความเคยชินที่ติดแน่น อยู่ในสันดานของมนุษยชาติทั่วไป ก็คือสิ่งใดถ้าตามองเห็น หูได้ยิน หรือ สัมผัสได้ด้วยประสาท ทั้ง ๕ อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น จึงจะยอมรับว่า สิ่งนี้มีอยู่จริง ความเข้าใจผิดอันนี้ นับว่าเป็นอุปสรรคอย่างร้ายแรงต่อการที่จะศึกษาให้เข้าใจถึงสิ่งที่อยู่นอกเหนือประสาทสัมผัส ขอได้โปรด จำไว้ให้ดีว่า ความรู้ที่ได้มาจากทางประสาทสัมผัสนั้นเป็นความรู้ที่จำกัด และมักจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้เสมอ ถ้าหากเรายึดมั่นในความรู้ประเภทนี้จนเกินไป

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ชีวิตมีอยู่ ๔ ประเภท คือ :-

๑. **ชลาพุชะ** ชีวิตที่ออกมาเป็นตัว เช่นคน อย่างนี้ เป็นต้น
๒. **อณฑชะ** ชีวิตที่ออกมาเป็นไข่แล้วมาฟักเป็นตัวข้างนอก เช่น เบ็ดหรือไก่ เป็นต้น
๓. **สังเสทชะ** ชีวิตชั้นต่ำ เช่นพวกจุลินทรีย์ต่าง ๆ

๔. **โอบปาติกะ** ชีวิตที่เกิดจากวิญญานของตัวเองล้วนๆ โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ ไม่ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมเป็นชีวิตที่ปรากฏเป็นรูปร่างใหญ่โตขึ้นมาทันที ซึ่งแต่ก่อนแปลกันว่าชีวิตที่ผุดเกิด ชีวิตประเภทนี้ก็เหมือนกับตัวตนในความฝัน ซึ่งเกิดจากจิตไร้สำนึก

ขอให้สังเกตว่า ในเมื่อยอมรับว่าชีวิตที่เรียกว่า ชลาพุชะ อณฺฑชะ และสังเสทชะ มีจริง โอบปาติกะก็ต้องเป็นชีวิตอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งมีอยู่จริง ๆ โดยธรรมดาชีวิตแต่ละประเภทก็ย่อมจะมีกฎเกณฑ์ของมัน โดยเฉพาะชีวิตของโอบปาติกะทั้งหลายก็เหมือนกัน เราจะมาคิดกะเกณฑ์ให้เหมือนกับชีวิตในโลกมนุษย์นี้ทุกอย่างไม่ได้ แต่มันก็มีหลักเกณฑ์อะไรหลายอย่างที่เหมือนกัน ขอได้โปรดคิดว่า เกณฑ์อายุขัยของสิ่งที่มีชีวิตต่าง ๆ ในโลกนี้ก็ยังไม่เหมือนกัน เช่นชีวิตบางอย่างมีอายุเพียงไม่กี่วันก็ตาย แต่ชีวิตบางอย่างมีอายุนับเป็นร้อย ๆ ปี ชีวิตพวกโอบปาติกะก็เหมือนกัน บางภูมิที่มีอายุสั้น บางภูมิก็มี อายุยืนยาวมาก นับเป็นล้าน ๆ ปี โดยเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์ และบางชีวิตก็นับเป็นกัป ๆ คือมีอายุยืนยาว

ยิ่งกว่าอายุของโลกนี้หลายเท่า เพราะฉะนั้นการที่สมเด็จพระนเรศวรฯ ยังไม่มาเกิดเป็นคนนั้น จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา และข้าพเจ้าเองก็ไม่ว่ากันว่า ท่านจะต้องอยู่ในโลกนี้นานสักเท่าใด กว่าจะสิ้นกรรมหรือสิ้นอายุขัย ถ้าหากเราเข้าใจถึงเรื่องกฎเกณฑ์กว้าง ๆ ดังที่กล่าวมา เราก็จะไม่สงสัยเลยว่า ทำไมบางคนซึ่งตายไปนานหลายร้อยปีแล้ว จึงยังไม่มาเกิดสักที และก็ควรจะรู้ด้วยว่าสำหรับผู้ที่มิบุญตายแล้วไปเกิดเป็นโอปปาติกะนั้น มีความสุขยิ่งกว่าชีวิตในโลกมนุษย์หลายร้อยหลายพันเท่า เพราะฉะนั้น ถ้าหากผู้ใดจะมีชีวิตยืนยาวอยู่ในสวรรค์ซึ่งอยู่อย่างมีความสุขเป็นเวลานาน ๆ เรื่องอะไรที่เราจะต้องไปกะเกณฑ์ หรืออยากจะทำให้คนเหล่านี้มาเกิดเป็นมนุษย์

อันที่จริงคนที่สงสัยว่า ทำไมสมเด็จพระนเรศวรฯ หรือใครก็ตาม ซึ่งตายไปนานแล้วนับเป็นร้อย ๆ ปีหรือ พัน ๆ ปี จึงยังไม่มาเกิดเป็นคนนั้น ก็มีความหมายเท่ากับเมื่อเราเห็นคนบางคนในโลกนี้ที่มีอายุเกือบจะร้อยปี หรือร้อยกว่าปีแล้วก็ตามว่า **ทำไมท่านเหล่านี้ จึงไม่ตาย**

เสียที ในเมื่อท่านเหล่านี้เองก็ยังมีความสุข ร่างกายยังแข็งแรง ไปไหนมาไหนได้ ผู้ที่ถูกถามหรือผู้ที่ไต่ถามคนอื่นเขาถามถึงท่านเหล่านั้นนั้น เขาจะรู้สึกอย่างไร ปัญหาในทำนองนี้ เราควรจะยุติกันมานานแล้ว แต่ก็ยังมีคนอดถามมาไม่ได้ เพราะฉะนั้น ขอให้คิดปลงกันเสียให้ตกว่า **ไม่ว่าเราจะอยู่เป็นคน หรือเกิดเป็นโอบปาติกะ ต่างก็เป็นชีวิตที่สมบูรณ์เช่นเดียวกัน และแต่ละคนย่อมจะมีอายุไม่เท่ากัน** พวกที่มีชีวิตอยู่ในโลกของโอบปาติกะเพียงไม่กี่วัน หรือบางคนเพียงไม่กี่นาที แล้วก็จุติมาเกิดในโลกมนุษย์ก็มี เช่นเดียวกับเด็กบางคนตายตั้งแต่อยู่ในท้อง หรือบางคน พอลคลอดออกมาไม่นานเท่าไรก็ตายอย่างนี้เป็นต้น และโปรดทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้งว่า **ชีวิตที่แท้จริงนั้นไม่มีการตาย** ซึ่งหมายถึง ชีวิตที่ยังมีกิเลสยังมีวิบาก การตายของชีวิตประเภทนี้ ก็คือการเกิดใหม่ ถ้าหากเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่กล่าวมาแจ่มแจ้งดี ก็หวังว่าคงจะไม่สงสัยในทำนองที่ว่า ทำไมท่านจึงยังไม่มาเกิด

ในตอนต้นของแว่วเสียงสวรรค์ ข้าพเจ้าได้พูดถึง

ข่าวในหนังสือพิมพ์ที่ว่า นักวิทยาศาสตร์สามารถบันทึกเสียงของผู้ตายไปแล้วได้ พบเสียงจากวิญญาณแทรกในดาวเทียม ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะมีหลายคนที่ไม่ได้อ่านข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์นี้ และเพื่อต้องการที่จะรักษาเอกสารชิ้นนี้ไว้ จึงได้ขอถ่ายทอคนนำมาลงไว้ในหนังสือวิญญาณนี้ด้วย ดังต่อไปนี้ :-

**นักวิทยาศาสตร์ค้นพบวิธีติดต่อกับ
วิญญาณสำเร็จ อัดเทปคำพูดคนตายไว้ได้
ทั่วโลกตะลึงในข่าว พ่อตายในสงครามโลก
ยังเรียกมาพูดจกกันได้**

ทั่วโลกตะลึงงัน นักวิทยาศาสตร์ค้นพบวิธีพูดจกกับวิญญาณได้สำเร็จและสามารถบันทึกเสียงเอาไว้ได้ นักค้นคว้าชาวออสเตรเลียเป็นผู้ทดลองความลึกลับได้สำเร็จตามข่าวที่อ้างไต่กับนักข่าวว่า เขาสามารถติดต่อกับบิดาของเขา ซึ่งถึงแก่กรรมในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองได้

รวมทั้งติดต่อให้ครอบครัวหนึ่ง สามารถติดต่อกับลูกสาววัย ๑๘ ปี ที่หายสาบสูญไปและคาดว่า อาจเสียชีวิตแล้วก็ได้

ทั้งนี้ เป็นรายงานข่าว จากหนังสือที่เคยออกจำหน่ายในอเมริกา ได้ลงข่าวอันตื่นเต็นนี้พร้อมทั้งมีภาพประกอบข่าวยืนยันข้อเท็จจริงอย่างสมบูรณ์

ในรายงานข่าวอ้างว่า หลังจากใช้เวลาวิจัยอย่างลับ ๆ นานถึง ๑๓ ปี ปรากฏว่าขณะนี้ นักวิทยาศาสตร์ ทั่วโลกกำลังติดต่อกับดวงวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว และบันทึกเสียงการสนทนาเอาไว้ด้วยวิธีการนี้ทำให้สามารถติดต่อกับญาติมิตรที่เสียชีวิตไปเป็นเวลาหลาย ๆ ปีได้ ดังตัวอย่างที่น่าสนใจกรณีเด็กสาวผู้สูญหายไปอย่างลึกลับ โดยหาร่องรอยไม่ได้สามารถส่งเสียงมาพูดคุยกับ บิดามารดาของเธอได้

จอร์จ เมย์ ช่างเทคนิคคนหนึ่ง ซึ่งเคยร่วมงาน กับ **ดร. คอนสแตนติน ริวไคฟ์** หนึ่งในบรรดานักวิทยาศาสตร์ผู้บุกเบิก ค้นคิดการสื่อสารทางวิญญาณนี้

เผยว่า วิธีการดังกล่าวเป็นเรื่องง่าย ๆ ธรรมดาสามัญนี้ โดยใช้เครื่องบันทึกเสียง ก็อาจจะจับเสียงของวิญญาณผู้ตายได้ และได้รับคำตอบที่แท้จริง และสมเหตุสมผลตรงตามคำถาม

วิธีการดังกล่าว ง่ายตายเสียจนใคร ๆ ก็สามารถทำได้ โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงแบบธรรมดา และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่กำลังอยู่ในระหว่างการวิจัยค้นคว้าอีกไม่กี่ชิ้น

วิธีที่ดีที่สุดที่ **ดร. รัวไต้** เคยใช้บันทึกเสียงได้ผลมาแล้วหลายครั้ง ได้แก่การใช้เครื่อง “ไดโอด” ซึ่งเป็นทรานซิสเตอร์ที่ต่อสายไฟเข้ากับไมโครโฟน

อีกแบบหนึ่งที่ใช้กันคือ การติดตั้งเครื่องมือให้เข้ากับเครื่องบันทึกเสียง วิธีนี้ต้องการความเงียบที่สุด จอร์จ เมย์ อธิบายว่า ผู้ถามจะเริ่มถามคำถาม และปล่อยให้เวลาให้ล่องลอยไปสักกระยะหนึ่ง เพื่อให้วิญญาณตอบ แล้วจึงจะถามคำถามต่อไป ทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ พอเอาเครื่องบันทึกเสียงมาเปิดฟัง จะได้ยินเสียงค่อย ๆ ออกมาในจังหวะที่ม้วนเทปถูกปล่อยว่าง ในตอนแรก

เสียงที่ได้ยิน มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นระลอก ๆ มีจังหวะ ซึ่งทำให้รู้ว่า มันมิใช่เรื่องเหลวไหล และเสียงที่ได้รับจะเป็นเสียงที่ตอบคำถามที่ถามไป

วิธีที่สาม ใช้เครื่องบันทึกเสียงเพียงอย่างเดียว โดยไม่ต้องเสียบไมโครโฟนเข้าไป วิธีนี้จะต้องตะโกนถามดัง ๆ แต่ไม่ให้เสียงตะโกนถามนี้ถูกบันทึกลงไป ในเครื่องบันทึกเสียง แต่จะกลับมีเสียงออกมาจากเครื่อง ซึ่งนับว่าเป็นการทดลองที่น่าตระหนกตกใจไม่น่าเชื่อ

ด้วยวิธีการดังกล่าวมา ปรากฏว่านักวิทยาศาสตร์ได้บันทึกเสียงต่าง ๆ ไว้ นับพันนับหมื่นเสียงแล้ว บางคนก็ใช้วลีสั้น ๆ หรือคำเดี่ยวโดด ๆ บางคนก็พูดเต็มประโยค

จอร์จ เมย์ เผยว่า แม้แต่ทางศาสนาโรมันแคธอลิกก็ยอมรับว่า วิธีการที่กล่าวมาเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นว่า วิญญาณมีจริง และสนับสนุนให้บาทหลวงทั่วไปลองทำการติดต่อกับดวงวิญญาณของลูกวัดถู (ต้นฉบับเป็นเช่นนี้ ไม่ทราบว่ ลูกวัดถูคืออะไร ?)

แต่วิธีที่น่าตื่นเต้นที่สุด ได้แก่วิธีการทดลองของ **ฟรานซ์ ซีดส์** นักค้นคว้าชาวออสเตรียน ซึ่งพัฒนาอุปกรณ์ของเขาใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว ฟรานซ์ทดลองในห้องทดลองทางไฟฟ้าของเขา ภายใต้แสงไฟที่สว่างจ้า และเครื่องบันทึกเสียงของเขาสามารถจับเสียงพูดจากหลุมฝังศพอีกด้านหนึ่งได้อย่างชัดเจน โดยมี **ฮันส์ ดี ทาลัง** สหายแห่งออสเตรียนร่วมเป็นประจักษ์พยานอยู่ด้วย

ฮันส์ เผยว่า เครื่องมือที่ใช้ไม่มีสิ่งที่เกี่ยวข้องทาง ไซยศาสตร์เลย ซีดส์ เพียงแต่หมุนเครื่องวิทยุของเขาและงานทดลองของเขา ก็เป็นเรื่องการค้นคว้าทางด้านไฟฟ้าโดยตรง แต่เมื่อป้อนคำถามออกไป ก็จะได้ยินเสียงตอบที่ชัดเจนออกมาจากลำโพง ฮันส์ บอกว่า เขาเองยังได้พูดคุยกับบิดาของเขา ซึ่งถึงแก่กรรมไปในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองได้

วิธีการนี้ ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้ไม่เชื่อถืออย่างหนักหน่วงโดยอ้างว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องหลอกลวง และเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงที่รับได้จากสถานีวิทยุประจำถิ่น

ซีดส์ ชี้แจงว่า ได้พยายามให้ทุกสิ่งเรียบร้อยไม่ถูกรบกวน โดยเฉพาะเทปบันทึกเสียง โดยสื่อสารลงไปในเทปด้วยกำลังไฟฟ้า เทปเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ไม่ถูกรบกวนจากรังสีที่สร้างขึ้น แต่จะเกิดเป็นเสียงแทน เสียงที่ได้ยินนี้ไม่มีทางที่จะรับฟังได้จากสถานีวิทยุประจำถิ่น เพราะชื่อก็ตีสถานที่ที่อ้างถึงจากคำตอบก็ดี ตลอดจนเสียงพูดที่ดี เป็นคำตอบของคำถามที่ถามไปโดยตรง

อีกรายหนึ่ง ซึ่งถือว่า เป็นความสำเร็จของเขาในการทดลอง คือช่วยให้ครอบครัวหนึ่งสามารถติดต่อกับ ลูกสาววัย ๑๘ ชื่อ **ซิลเวีย เรนเนอร์** ซึ่งสูญหายไปอย่างลึกลับตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ ได้ พ่อของเด็กชื่อ **เคิร์ท เรนเนอร์** แม่ชื่อ **เอลิซาเบธ** ได้ติดต่อขอความช่วยเหลือจาก ซีดส์ หลังจากซิลเวียล่องหนไปที่แถบเหนือของ อิตาลี ระวังไปพักผ่อนกับครอบครัวในปีดังกล่าว และไม่มีใครพบร่องรอยของเธอเลย หลังจากนั้นมา ทางบ้านเข้าใจว่า เธอประสบอุบัติเหตุถึงแก่กรรม แต่ก็ไม่พบซากศพของเธอ

ซีดส์ ติดตั้งอุปกรณ์ของเขา โดยมีสมาชิกครอบครัวนี้เฝ้าดูอยู่ท่ามกลางแสงไฟสว่างจ้า มีเสียงดังลุดดออกจากเครื่องบันทึกเสียงค่อย ๆ ขณะที่เทปรับเครื่องควบคุม และเอ่ยคำถามผ่านไมโครโฟนให้วิญญาณ ประกาศชื่อของตนออกมา

เสียงตอบของผู้หญิงที่เหมือนกับเสียงคนที่มีชีวิตจริง ๆ ตอบว่า **“ซิลเวีย”**

ซีดส์ถามต่อว่า “เราจะพบคุณได้ที่ไหน” มีเสียงตอบว่า **“ไม่มีทาง”**

ซีดส์ วอนให้ซิลเวียบอกให้พ่อแม่รู้ แต่เสียงวิญญาณก็บอกแต่เพียงว่า ไม่ใช่เป็นเพราะอุบัติเหตุ เมื่อถามว่า ถ้าเธอตายไปแล้ว สาเหตุแห่งการตายของเธอมาจากอุบัติเหตุหรือไม่ ก็มีเสียงตอบซ้ำมาว่า **“ไม่ใช่แน่นอน”**

ผลการบันทึกเสียงติดต่อกครั้งแรกทำให้ **ไฮนซ์ เรนเนอร์** น้องชายวัย ๑๓ ของซิลเวียพอใจมาก และได้สร้างเครื่องบันทึกสื่อสารขึ้นเอง โดยซีดส์ตั้งชื่อให้

ว่า “เครื่องไฮโคโฟน ไฮเนสได้ทำการทดลองพูดติดต่อกับพี่สาว ได้ความ
ว่า ซิลเวียถูกลักพาตัวไปแอฟริกาและยังได้บันทึกชื่อและสถานที่ไว้ด้วย
โดยซิลเวียบอกกับน้องชายว่า ลูกชายชื่อ อัลเซโบญ์ ซึ่งอยู่ที่ ๒๒
โอดด์ทาวน์ ในโคโร เป็นผู้ลักพาตัวไป

น่าแปลกที่ว่า จากการทดลอง ของบาดหลวง ฮันเดรีย แห่ง
วีเบอร์ นิวตัน, นักทดลองสื่อสารวิญญาณอีกคนหนึ่ง ที่กระทำการ
บันทึกเสียงในขณะเดียวกัน ก็ได้รับข้อความอย่างเดียวกัน

จากข่าวที่ได้รับนี้ ทำให้พวกตำรวจจากสถานทูต ออสเตรเลียที่
กรุงโคโร ได้ติดตามเรื่องนี้ให้ และได้พบสถานที่ที่เอ่ยถึงจริง แต่ไม่มีใคร
อยู่ แต่ต้องใช้เวลา นาน กว่าจะอธิบายให้เจ้าหน้าที่ทราบ ว่า พวกเขา
ไม่ได้รับข่าว ที่เหลวไหลไร้สาระ

พบเสียงจาก “วิญญาณ”

แทรกในดาวเทียม

องค์การวิทยาศาสตร์สนใจ เชิญผู้เชี่ยวชาญพิสูจน์

เผยแพร่ได้ยินเสียงจากวิญญาณคนตายที่สามารถติดต่อกับคนเป็น โดยวิธีสื่อสารแบบอาศัยเครื่องไฟฟ้า ไม่ใช่แต่บุคคลธรรมดา หรือนักวิทยาศาสตร์ทั่วไปที่เจอเข้าเท่านั้น นักวิทยาศาสตร์องค์การนาซา ถึงกับลงทุนจ้างผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิญญาณ มาอธิบายการปรากฏการณ์ ของเสียงลึกลับแทรกในเทป ซึ่งรับสัญญาณส่งจากดาวเทียมที่โคจรอยู่ในอวกาศ

จากข่าวกรณีนักวิทยาศาสตร์ ค้นพบวิธีพูดจากับวิญญาณได้สำเร็จ และสามารถบันทึกเสียงคนที่ตายไปแล้วไว้ได้ โดยรายงานข่าวในหนังสือพิมพ์สหรัฐ ได้อ่างบันทึกรายงาน จากนักวิทยาศาสตร์ชาวออสเตรเลีย และบาทหลวงแห่ง วีเบอร์ นิวตัน ตามข่าวที่ “ดาวสยาม” ได้เสนอไปแล้วนั้น

ข่าวคืบหน้ารายงานผลการทดลอง คืบหน้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า วิธีการได้รับเสียงจากวิญญาณนี้เกิดขึ้นโดยบังเอิญในปี ๒๕๐๒ โดย **ฟรีริช เจอร์เกนสัน** จิตรกร ชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นทั้งนักร้อง และผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ด้วย ได้เปิดเผยว่า ในขณะที่เขากำลังบันทึกเสียงนักร้อง อยู่ในป่าที่สวีเดนและนำมาเปิดฟังเทปที่อัดเสร็จแล้ว เจอร์เกนสันได้ยินเสียงคนสอดแทรกเข้ามาในเทป เป็นเสียงที่แตกต่างออกไปจากเสียงปกติ ทั้งในอัตราความเร็วและลีลา แต่ถ้อยคำและประโยคที่พูดสามารถได้ยินอย่างชัดเจน

เจอร์เกนสัน บอกว่า “ผมไม่เข้าใจว่า ทำไมจึงมีเสียงลุดออกมาได้ท่ามกลางป่าดงอย่างนั้น แรกทีเดียว ผมลืมลบเสียงที่อัดไว้ตอนก่อนออก แต่แม้ผมจะลองใช้เทปใหม่ และควบคุมให้อยู่ในสภาพที่ไม่สามารถจะรับคลื่นเสียงจากวิทยุเข้าไปในเทปได้ ผมก็ยังได้ยินเสียงนั้นอีก”

นับแต่นั้นมา เจอร์เกนสันได้ทำการทดลองและ ในหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ นักค้นคว้าอื่น ๆ อีกหลาย

คนที่ยืนยันว่ามีเสียงมาจากวิญญาณจริง จนกระทั่งมีการอัดแผ่นเสียงของเสียงเหล่านี้ไว้ และรายการล่าสุดที่สำคัญก็คือการหาเสียงของ **เซอร์ วินสตัน เชอร์ชิลล์** รัฐบุรุษชื่อดังชาวอังกฤษ

บรรดานักวิทยาศาสตร์ได้ทดลองใช้วิธีการสื่อสาร โดยอาศัยเครื่องไฟฟ้ากับคนที่ตายไปแล้ว ไม่เพียงแต่กลุ่มที่พบเสียงที่ได้รับจากเทปบันทึก ดังกล่าวเพียงกลุ่มเดียว นักวิทยาศาสตร์ขององค์การนาซาถึงกับลงทุนจ้าง **ดร. รัวโดฟ** ผู้เชี่ยวชาญและค้นคว้าด้านนี้ให้มาอธิบายการปรากฏของเสียงรบกวนในเครื่องเทป ซึ่งรับสัญญาณส่งจาก “ดาวเทียม” ที่ลอยโคจรอยู่ในอวกาศ และจากคำอธิบายของ ดร. รัวโดฟในครั้งนั้น องค์การบริหารการบินและอวกาศแห่งชาติของสหรัฐถือว่า เป็นความลับสุดยอด และขณะนี้ก็ยังเป็นที่รู้กันอยู่ว่า องค์การนาซายังได้รับเสียงประหลาดแบบนี้อยู่อีกตามเดิม

มีนักทดลองอีก ๒ คนที่ประกาศว่า เสียงที่ได้รับฟังนี้ไม่ใช่เสียงจากโลกมนุษย์ คนหนึ่งเป็นศาสตราจารย์

ชาวสวิสส์ชื่อ **อเล็ก ซไนเดอร์** แห่งสถาบันเทคนิคในเซนต์กอลแลน
อีกคนหนึ่งเป็นบาทหลวง ในคริสต์ศาสนานิกายโรมัน แคนธอลิก ชื่อ **ลิโอ
ซมิต** จากเอิร์ชเก็บ

บาทหลวงซมิต ได้รับอนุญาตจากคณะสงฆ์ให้รวบรวมเสียง
จากวิญญาณเหล่านี้ และปัจจุบันท่านได้บันทึกเสียงต่าง ๆ ดังกล่าวไว้
เป็นตัวอย่างในเทป กว่า ๑๐,๐๐๐ เสียงแล้ว

ท่านกล่าวว่า “ศาสนาของเรามีคำสอนไว้ว่า ยังมีชีวิตอยู่หลัง
การตายไปแล้ว ดังนั้นเราไม่แปลกใจเลยเมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงยืนยัน
จากเสียง”

เป็นธรรมดา ที่จะต้องมีคนที่ไม่เชื่อและไม่เชื่อว่าเสียงดังกล่าวจะ
มาจากหลุมฝังศพจริง ๆ หรือไม่ นักวิทยาศาสตร์บางคน ซึ่งเป็น
นักค้นคว้าและนักจิตวิทยา แนะนำว่า เสียงที่บันทึกได้อาจจะได้จากการที่
ผู้ทดลองใช้กระแสวิจิต

ศาสตราจารย์ ฮันส์ เบนเดอร์ นักจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียงชาวเยอรมัน เป็นผู้ทำให้เรื่องนี้น่าเชื่อถือขึ้นอีก โดยระบุว่าเสียงที่ตั้งออกมา นั้น เกิดขึ้นจากอำนาจที่รุนแรงของผู้ทดลองซึ่งเกิดขึ้นภายใต้จิตสำนึก โดยไม่รู้ตัว

เขากล่าวว่า “ความต้องการของคนเรา เกิดขึ้นจากจิตภายใน และมีผลไปยังเครื่องมือทางเทคนิคซึ่งไร้จิต เรื่องอย่างเดียวกันนี้ จะเห็นได้จากการที่คนเราประทับใจความรู้สึกนึกคิดของตนลงไปในฟิล์มภาพยนตร์ เพื่อให้เกิดเป็นภาพขึ้นมา”

แม้แต่ในปัจจุบัน ศาสตราจารย์เบนเดอร์ ก็ยังไม่สามารถอธิบายได้ว่า เหตุใดเรื่องเสียงของวิญญาณรายเดียวกันจึงไปปรากฏอยู่ในการทดลอง ซึ่งต่างกระทำเป็นเอกเทศจากที่ต่าง ๆ กันทั่วโลกได้พร้อมกัน

การค้นคว้าด้านนี้ยังคงกระทำไปอย่างไม่หยุดยั้ง จนขณะนี้ มีหนังสือที่พิมพ์ขึ้นจากผู้พิมพ์ที่มีชื่อหลายคนสนับสนุนว่า วิญญาณเป็นเรื่องจริง หลังจากที่มีการติดต่อสื่อสารกับผู้ตายได้สำเร็จ

ศาสตราจารย์นักค้นคว้าคนหนึ่งกล่าวว่า “ขณะนี้เรามีหลักฐานรวบรวมไว้มากขึ้น อันเป็นหลักฐานที่สนับสนุนว่า เราสามารถติดต่อกับโลกของวิญญาณได้ แรก ๆ ผมเอง ยังไม่เชื่อเรื่องนี้เลย แต่เดี๋ยวนี้ผมพูดได้ว่า ถ้าคุณยังไม่ได้ยินเสียง คุณจะไม่เชื่อเรื่องนี้เลย แต่ถ้าคุณได้ยินได้ฟังแล้วคุณก็จะเชื่อว่า ญาติของเราที่ตายไปแล้วยังมีชีวิตอยู่และสามารถพูดกับเราได้”

หมายเหตุ : จากข่าวทั้งสองเรื่องที่ลงในหนังสือพิมพ์ดาวสยาม ดั่งที่ท่านได้อ่านมานี้ อาจจะทำให้ผู้อ่านบางคนสงสัยว่าเรื่องทำนองนี้จะ เป็นไปได้หรือ ? และถ้าเป็นไปได้ ทำไมข้าพเจ้าไม่ทำบ้าง ? เพราะรู้สึกว่าจะไม่ยากอะไร

อันที่จริง ชาวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการติดต่อกับวิญญาณ ในต่างประเทศนั้น มักจะมีเรื่องประหลาด ๆ เหลือเชื่อ

อยู่มาก ถ้าคนไหนได้อ่านหนังสือเรื่อง การติดต่อวิญญาณ โดย เอส เทลล์ โรเบิร์ต และเรื่อง การเดินทางด้วยจิต ซึ่งเขียนโดย แบรด สไตเกอร์ จะเห็นว่าเรื่องทีลงในหนังสือพิมพ์ดาวสยามนี้ ยังไม่ประหลาดเท่าไร การที่ข้าพเจ้าไม่ตื่นเต้น ก็เพราะเคยชินกับเรื่องทำนองนี้มานาน และโดยปกติข้าพเจ้าจะไม่เชื่อเรื่องในทำนองนี้ทั้งหมด สำหรับข้าพเจ้านำมาถ่ายทอดลงใน หนังสือวิญญาณนี้ ข้าพเจ้าเชื่อแต่เพียงว่า เรื่องอย่างนี้ เป็นไปได้ เพราะมีหลักวิชาอธิบายได้ แต่ข่าวเรื่องนี้จะจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่รับรอง เพราะรู้สึก่วาวิธีที่ทำดูออกจะง่ายเกินไป และถ้าหากวิธีนี้ใช้ได้ ก็น่าที่ใคร ๆ จะทำได้ แต่ความจริงแล้ว มันไม่ง่ายอย่างที่พูดไว้ นั้น ข้าพเจ้าคิดว่า เรื่องนี้น่าจะเป็นการได้มาโดยบังเอิญมากกว่า เช่นเดียวกับการถ่ายรูปวิญญาณ คือรูปของโอบปาติกะทั้งหลายในเมืองไทยก็มีหลายรายที่ปรากฏว่าทำได้ แต่ก็ได้มาโดยบังเอิญทั้งนั้น เรายังหากฎเกณฑ์ที่แน่นอนไม่ได้ เพราะฉะนั้น จึงไม่อาจจะถ่ายได้ทุกครั้งที่ต้องการ ทั้งที่รู้อยู่วามีโอบปาติกะอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าเชื่อว่า

เรื่องที่เขาบันทึกเสียงจากวิญญาณได้นั้น ถ้าเป็นเรื่องจริงก็เป็นเรื่อง
บังเอิญมากกว่า แต่ก็เชื่อว่า สักวันหนึ่งเรา คงจะค้นพบวิธีที่แน่นอน
ที่สามารถบันทึกเสียงของพวกเขา โอบปาทิกะได้จริง ๆ ตามความต้องการ
ทุกครั้ง รวมทั้งจะสามารถถ่ายภาพได้ตามความต้องการอีกด้วย

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๔

- * เรื่องชีวิตของโอบปาติกะ
- * เรื่องเหตุไรคนเราจึงคิดไม่เหมือนกัน
- * “จงอยู่ท่ามกลางความเยาะเย้ย”
- * วิญญาณไม่ตาย

ชีวิตของคนที่ตายก็เหมือนอย่างชีวิตที่เรา
นอนหลับแล้วฝันไป แต่การนอนหลับฝันนั้นยัง
มีการสะดุ้งตื่น เพราะมีร่างกายเป็นเครื่องกีด
กัน แต่ชีวิตของโอบปาติกะนั้น เป็นชีวิตที่อยู่ใน
ความฝันล้วน ๆ ไม่มีวันที่จะได้สะดุ้งตื่นขึ้นมา
ทุกขุทรมานอย่างไร ก็จะเป็นเช่นนั้น สุขสบาย
อย่างไร ก็จะเป็นเช่นนั้น จงนึกดูให้ดี ในขณะที่
เรานอนฝัน ฝันร้าย ฝันว่าถูกเสือกัด ฝันว่าถูก
โจรผู้ร้ายไล่ตามแทงเพื่อจะยื้อแย่งเอาชีวิตไปนั้น
ทุกขุทรมานเช่นไร

พร รัตนสุวรรณ

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตน์สุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน) โดย
คุณแหลม-คุณชลิกา โจรจนโกศล และครอบครัว ๘,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โจรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตน์ธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล ๑๖,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิรักษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพตติ และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปาริชาติ
ด.ช.วณฤทธิ์-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอสโซซิเอทส์ จำกัด ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดา-คุณรัชนี วงศ์กวีสกุล และครอบครัว ๑๕,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี้ แซ่ไ้วว-คุณแม่อำบัว แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สินี ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเที่ยง แซ่แต่้-คุณแม่แจ็กเกียว แซ่เลี้ยง ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณรักษพงษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๕,๐๐๐ บาท
๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒ โดย
คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓ โดย

คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข	๓,๐๐๐ บาท
๒๑. คุณจีระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๒. คุณกิตติ-คุณวันนีย์ รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว	๖,๐๐๐ บาท
๒๓. คุณดาชี่เอี้ยง แซ่ฉั่ว-คุณยายโหว แซ่ลิ้ม	๓,๐๐๐ บาท
๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข	๖,๐๐๐ บาท
๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร	๓,๕๐๐ บาท
๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
๒๗. คุณปริญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์	๘,๐๐๐ บาท
๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด	๓,๐๐๐ บาท
๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน	๕,๐๐๐ บาท
๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวณี ศรีสุทธัญลักษณ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๔. คุณนริศ เวเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม	๓,๐๐๐ บาท
๓๕. คุณสุวัชรี้ เล็กศรีสกุล และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕
พร รัตน์สุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๒